

BOOKS_UA
ВИПРОБУВАННЯ
КОРОЛЕВИ
ДЕМОНІВ
КНИГА ТРЕТЯ

САД ЗПІЙ

К. Н. КРОУФОРД

К.Н.Кроуфорд
«Сад Змій»
Жанр: фентезі
Серія: Випробування королеви демонів №3
Вікове обмеження: 18+
Переклад: Books_UA
Перекладач: Каріна Б.
Обкладинка: Ліда.

Текст книги доступний виключно для ознайомлення! Після прочитання негайно видаліть файл із пам'яті пристрою! Забороняється видавати переклад за виконаний вами чи будь-яким чином використовувати опублікований текст з метою отримання матеріальної вигоди.

Зміст

Зміст	3
Анотація	9
К. Н. Кроуфорд Сад Змій	10
Короткий зміст "Міста шипів" і "Лорда Хаосу"	11
Розділ 1 Роуен	13
Розділ 2 Роуен	16
Розділ 3 Роуен	23
Розділ 4 Роуен	27
Розділ 5 Роуен	32
Розділ 6 Роуен	37
Розділ 7 Оріон	42
Розділ 8 Роуен	46
* * *	
	48
Розділ 9 Оріон	50
Розділ 10 Роуен	53

* * *

56

Розділ 11 Роуен
60

* * *

61

Розділ 12 Роуен
66

Розділ 13 Роуен
70

* * *

71

* * *

71

Розділ 14 Роуен
75

Розділ 15 Оріон
81

Розділ 16 Роуен
86

* * *

88

* * *

89

Розділ 17 Роуен
93

Розділ 18 Роуен
98

* * *

103

Розділ 19 Оріон
104

Розділ 20 Роуен
108

* * *

112

Розділ 21 Роуен
114

Розділ 22 Роуен
118

Розділ 23 Роуен
123

Розділ 24 Роуен
127

Розділ 25 Роуен
134

Розділ 26 Роуен
139

* * *

140

Розділ 27 Роуен
142

Розділ 28 Роуен
146

* * *

149

Розділ 29 Роуен
151

Розділ 30 Роуен
155

* * *

158

* * *

158

Розділ 31 Роуен
160

Розділ 32 Роуен
166

Розділ 33 Роуен
169

* * *

171

Розділ 34 Роуен
174

* * *

177

Розділ 35 Оріон
180

Розділ 36 Роуен
183

Розділ 37 Оріон
186

Розділ 38 Роуен
188

* * *

189

Розділ 39 Роуен
191

* * *

191

Розділ 40 Роуен
194

* * *

197

Розділ 41 Роуен
200

Розділ 42 Оріон
204

Розділ 43 Роуен
206

* * *

207

Розділ 44 Оріон
209

Розділ 45 Роуен
211

Розділ 46 Оріон
214

Розділ 47 Роуен
216

* * *

217

Розділ 48 Тринадцять років потому
220

* * *

222

* * *

225

* * *

226

* * *

227

* * *

228

Подяки
229

Примітки
230

1
230

Анотація

Я й Оріон, новоспечений король демонів, колись були закохані одне в одного. Який самообман! Вважаючи мене головною суперницею в боротьбі за трон, безжальний Лорд Хаосу розбив мені серце. Тепер влада в Місті Шипів належить йому, а я вигнана у світ смертних.

Помста стане найкращим рішенням. Я маю врятувати людей, інакше демони сплять усіх дотла. Оріон жадає відплати, а я - реваншу. Якщо я заволодію короною, то зупиню кровопролиття. Усе, що потрібно зробити, це перемогти в серії випробувань, довівши, що боги обрали мене своєю королевою.

Козирі Оріона: смертоносна чарівність, павутина спокусливої брехні, магія.

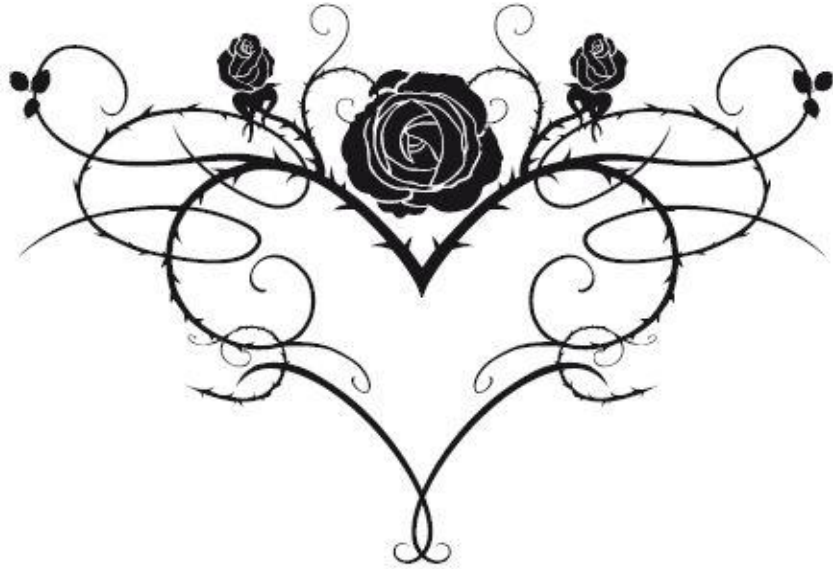
Одна найменша помилка коштуватиме мені крові тисячі смертних.

Чи зможу я встояти?

К. Н. Кроуфорд
Сад Змій

Короткий зміст "Міста шипів" і "Лорда Хаосу"

Невелике нагадування для тих, хто встиг забути події попередніх книжок.

Ще у вересні Роуен була звичайною студенткою коледжу, головна турбота якої полягала в пошуку грошей, щоб погасити кредит на навчання. Життя її протікало вельми пересічно, поки блакитноокий срібноволосий красень-демон, відомий як Лорд Хаосу, не зіпсував їй день народження. Оріон мав дивну впевненість у тому, що Роуен зруйнувала його життя. Як з'ясувалося згодом, Роуен як дві краплі води схожа на стародавнього сукуба на ім'я Мортана, яка була справжнім кошмаром.

Оріон, як завжди непохитний у своїй правоті, викрав Роуен і кинув її до в'язниці в місті демонів, сидячи в якій вона не тільки розкрила йому свої найганебніші таємниці, а й намацала на стіні камери кимось вирізану таємничу фразу латиною: "*Lucifer urbem spinarum libarabit*" - "Світоносець визволить Місто Шипів".

Тільки коли Оріон вкусив Роуен і покуштував її крові, він нарешті визнав, що вона смертна, і вони об'єдналися заради спільної мети: вбити короля демонів, Камбріеля.

Камбріель колись давно вбив матір Роуен, спаливши її живцем, чим вселив Роуен на все життя страх перед вогнем. Також він вкрав трон у законного спадкоємця, Оріона. Інкуби і суккуби, особливий вид демонів, відомий як ліліт, були

майже повністю знищені спільними зусиллями смертних і попереднього правителя, Нергала.

Оріон і сам виявився інкубом - істотою, що живиться похиттю. Після того як народ його винищили, він, усіма забутий, століттями нудився заточеним у підземеллі. Із сім'єю розправилися просто в нього на очах, і звинувачував він у цьому тільки Мортану. Вона була останнім вцілілим суккубом - так він, принаймні, вважав.

Коли на лобі Роуен з'явилася мітка - світний знак, який вказував, що насправді вона була демоном, - усе пішло шкереберть. За допомогою магії батьки успішно приховали її справжню природу, бо суккуби на кшталт неї були поза законом, підлягали вилову і знищенню. Коли з'ясувалося, що в неї та сама мітка, що й у Мортани, Оріон остаточно утвердився в думці, що все це - черговий трюк його найлютішого ворога. Подібно до Оріона і Мортани, Роуен мала рідкісний дар магії вогню.

Ситуація багаторазово ускладнювалася тим, що завдяки своїй демонічній мітці Роуен також могла претендувати на престол, ставши, таким чином, суперницею Оріона.

І все ж він не міг змусити себе вбити її, оскільки непомітно для себе самого закохався.

Удвох вони вирушили в підземний світ, інакше іменованій пеклом, щоб розірвати дану Оріоном клятву на крові, згідно з якою йому належало знищити всю сім'ю Мортани, включно з Роуен. Перебуваючи там, Роуен дізналася, що Оріон пообіцяв Ашуру - іншому інкубу, з яким разом сидів у підземеллі, - помститися смертним за їхню участь у винищенні ліліт.

Роуен рішуче намірилася зупинити Оріона, запобігти жорстокій безглуздій різанині.

Оріон повернувся з пекла на землю, а Роуен залишилася, щоб тренуватися з богом хаосу на ім'я Таммуз, який до того ж був справжнім батьком Оріона. Саме Таммуз позначив їх обох міткою Світлоносця, щоб сіяти хаос, у якому він процвітав.

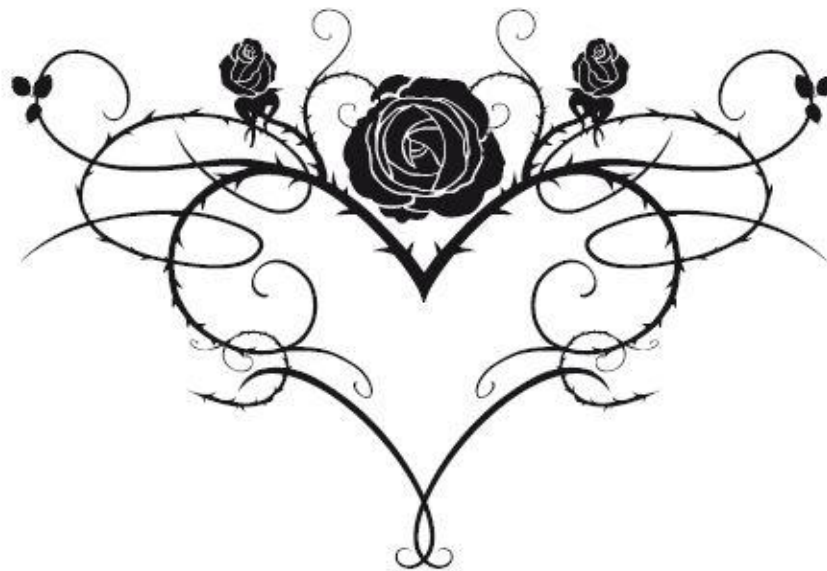
По інший бік час плинув інакше, і під керівництвом Таммуза Роуен навчилася битися і полювати, як демон. Зрештою він вирішив, що вона готова зайняти трон.

Але коли вона повернулася, Оріон захопив владу в Місті Шипів, а її вигнав у світ смертних. Роуен знову вимушено опинилася в Осборні, своєму рідному місті, де продовжувала переховуватися від мисливців на демонів.

Друг її матері, дідок на ім'я містер Еспозіто, передав їй книжку під назвою "Випробування боєм у світі демонів", у якій докладно описувалося, як саме Роуен зможе відвоювати в Оріона престол.

Розділ 1

Роуен

Сонячні промені пробивалися крізь осінні листя, роблячи його схожим на язички полум'я на тлі неба. Стоячи біля вікна на третьому поверсі, я дивилася на протилежний бік вулиці. Маленький хлопчик, що тупцював на тротуарі, набивав рота цукровою ватою, а поруч базікала з подругою його мама, чиє волосся здавалося таким самим полум'яним, як крони дерев над її головою.

Міцно стискаючи в кулачку частування, другою рукою малюк потягнувся, щоб схопити мамин мізинець. Кристалики рожевого цукру розмазалися по його щоках, забілилися на блідій шкірі. Яскраво-помаранчевий листок зірвався з дубової гілки й опустився просто на його руду маківку, а звідти зісковзнув на цеглу під ногами. Зелені очі хлопчика стежили за його плавним польотом.

У мене здавило в грудях.

Оріон з дня на день міг увірватися в місто, щоб усіх тут винищити. Цей перемазаний цукровою ватою карапуз із пластирами на колінах не винен у тому, що сталося чотириста років тому. Його заповітні бажання зводилися до солодоців і присутності поруч матері.

Затуманюючи подихом віконне скло, я спостерігала за мирною сценою. Можливо, то були останні миті спокою.

Сьогодні до опівночі моя голова буде або лежати на шовковій подушці, або її насадять на кілок і виставлять на загальний огляд перед вежею Баала. Після першої

ночі змагання на мене чекав один із двох згаданих варіантів розвитку подій і нічого іншого.

Але якщо Таммуз, Вмираючий Бог, вважав, що у мене був шанс отримати корону, то хто я така, щоб сперечатися?

Уже збираючись відійти від вікна, я помітила слово "кохання", давним-давно надряпане на склі діамантовою гранню, і наче наяву уявила версію світу, де в Оріона здорова психіка, він вітає мене в Місті Шипів і ми правимо разом. Але я перебувала не у вигаданій реальності. Насправді він вигнав мене, буквально викинув стусаном під зад, щоб я самотійно боролася з мисливцями на демонів, попри те, що моя магія згасає з кожним днем.

Насправді душа Оріона так і залишилася заточеною в підземеллі. Може, його тіло і вибралося назовні, але він, як і раніше, перебував у пастці.

Відчувши, що в мене перехоплює горло, я відвернулася й окинула поглядом кімнату в особняку вісімнадцятого століття. Будинок тітки Шай був однією з найкрасивіших будівель, які я коли-небудь бачила: підлоги чудово нерівні й скрипучі через поважний вік, стіни обшиті різьбленими панелями червоного дерева.

З одного боку вітальня з'єднувалася з кухнею, де була мармурова стільниця, а в протилежному кінці, за вікнами з багатокутними шибками, вирував обласканий сонцем Атлантичний океан.

Струмливе бурштинове сонячне світло падало на портрет одного з родичів Шай, капітана торгового судна з Нової Англії. Смаглявошкірий, він був одягнений у флотський мундир з мідними гудзиками, а на шиї пов'язана біла хустка. Невідомо, чи був він, подібно до Шай, наполовину демоном.

Я закохалася в цей особняк, що став моїм таємним притулком на час, поки тітка Шай перебувала в Парижі. Весь будинок був у моєму розпорядженні.

Я глибоко вдихнула і на мить прикрила очі, насолоджуючись спокоєм перед бурею. Я не спала всю ніч: у голові кружляв вир думок. У світі смертних мене, як і раніше, розшукувала поліція, адже я вбила конгресмена. Крім того, мені було відомо, які жахи задумав Оріон.

Я пересіла на старовинний диван і дістала стільниковий, щоб дізнатися, котра година. Майже опівдні. З хвилини на хвилину має прийти Шай і принести одну дуже потрібну мені річ.

Коли знову підняла очі, по шкірі пробіг холодок. По кімнаті розповзлися тіні, і я відчула електричне поколювання магії вздовж хребта.

Схопившись на ноги, я підійшла до вікна і побачила, що небо заволокли неприродні сіро-сталеві хмари. Маленький хлопчик, як і раніше, тримав матір за руку, але тепер тривожно морщив чоло, дивлячись на потемнілий небосхил і витираючи липку руку об сорочку, від чого на ній з'явилися рожеві плями.

Порив вітру пронісся по кронах дубів, зриваючи листя з гілок. Хмари розступилися, і на землю хлинула злива: потужні струмені води забарабанили по шибці.

Із серцем, що гулко калатало, я повернула шию, щоб поглянути на пагорб.

"Починається!" Мені стало важко дихати. На місто наступала орда демонів з випущеними срібними пазурами і чорними, немов гагат, очима. Земля вібрала від

їхнього наближення. Ось вона - втілена жага помсти, якою одержимий Оріон, його прагнення потопити смертних у їхній власній крові.

Я біла по склу, голосно кричачи, щоб привернути увагу матері дитини. Чому вона не тікає? Їй потрібно забирати звідси сина! Мій голос, здавалося, так і залишався замкненим у кімнаті, і я гірко пошкодувала, що дозволила своїй магії вичерпатися.

Нарешті, мати хлопчика обернулася. Побачивши орду демонів, що насувається, вона зблідла, схопила малюка спочатку за зап'ястя, потім за пахви і кинулася навтьоки. Але ж вона була всього лише повільна людська жінка, куди їй змагатися з демонами? Я не могла дивитися на розправу над нею.

Відскочивши від вікна, я помчала до сходів. Сходишки заскрипіли, коли я з тупотом понеслася вниз, тремтячи від припливу адреналіну. На той час, як досягла підніжжя сходів і відчинила вхідні двері, крики матері затихли, та й маленького хлопчика теж...

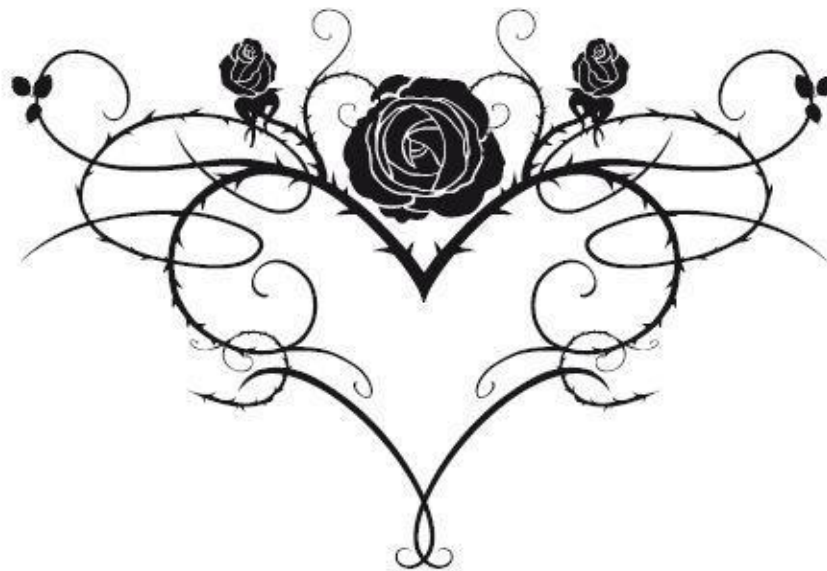
Із завмиранням серця я повернулася в бік Міста Шипів.

До мене наблизився замотаний у мантию Оріон із наполовину прихованим обличчям. Саме уособлення смерті. Побачивши кров, що капала з його пазурів, у мене всередині все обірвалося.

Невже я була такою ідіоткою, раз відчувала до нього потяг?

Розділ 2

Роуен

Я прокинулася, важко дихаючи, з серцем, яке гулко калатало, і виявила, що лежу на дивані, втиснувшись обличчям у зеленувато-жовту шовкову оббивку з вишивкою. Повільно сіла, притискаючи руку до грудей.

Чорт забирай, усе виглядало таким реальним!

"Час поки ще є".

Я, як і раніше, перебувала в особняку тітки Шай, а зовні так само світило сонце.

Ковзаючи поглядом по кімнаті, я вдивлялася в різьблені завитки на панелях з червоного дерева і портрет, що висить на стіні, який омивається золотистим світлом. Кошмар поступово розсіювався.

На журнальному столику переді мною лежала книжка в темно-синій обкладинці, на якій було вигравірувано позолочені зірки та літери: "Випробування боєм у світі демонів".

Я відкрила першу сторінку і знову втупилася на невідомо чийою рукою виведене дивне послання:

Я завжди допомагатиму тобі в міру можливості.

- Сабазіос

Цей томик був подарунком від дідуся містера Еспозіто - і єдиним способом зупинити кошмар, який щойно привидівся мені. За останні кілька тижнів я дізналася все можливе про те, як повалити Оріона.

Охоплена жахливим передчуттям, я босоніж прошльопала до вікна. Сонячні промені пробивалися крізь листя кольору гарбуза й меду. Тротуаром крокувала жінка з рожевим волоссям, на руках у неї сиділа руда кішка, яка сонно кліпала очима.

Ні демонів, ні крові, ні перемазаного цукровою ватою маленького хлопчика. Ні зловісної орди, що заповонила вулиці міста. Просто прекрасний жовтневий день у Новій Англії.

Жінка з рожевим волоссям тим часом повернулася і, ковзнувши поглядом по моему вікну, погладила свою руду вихованку. Мені стало не по собі. Я вже бачила її раніше, чи не так? Виникло тривожне відчуття, що вона шпигує за мною, а за нею по п'ятах прийдуть і мисливці на демонів.

Я відступила вглиб кімнати, щоб мене не було видно з вулиці, і знову плюхнулася на диван. За хвилину по тому закрипіли старі мостини, сповіщаючи про чиєсь наближення. Коли двері вітальні відчинилися і на порозі з'явилася Шай, я з полегшенням видихнула.

Її каштанові кучері струменіли по спині, а через плече була перекинута маленька шкіряна сумка, особливо помітна на тлі твідової спідниці з візерунком "гусяча лапка".

- Привіт, подруго! Щойно прокинулася?

- Це так очевидно? - Я окинула себе поглядом, пом'яту піжаму і сплутані руді пасма, що звисають по плечах, і потерла очі. - Не могла заснути минулої ночі, а після сходу сонця, схоже, просто тут і відрубалася. Мені наснився до біса огидний кошмар про Оріон.

Шай пройшла через вітальню на кухню.

- У такому разі зроблю нам капучино.

- Я тебе обожнюю! - крикнула їй услід.

- І полюбиш ще сильніше, коли побачиш, що я тобі принесла.

Мене охопило хвилювання.

- Випадково не залізну рукавичку?

- У точку! - відгукнулася з кухні подруга. Судячи зі звуку, вона збивала молоко в пінку. - Крім того, я розпустила чутки, що ти не Мортана. Усе місто тепер тільки про те й говорить.

Кілька хвилин потому Шай повернулася у вітальню, несучи в руках дві білі кавові чашки на блюдцях, і поставила їх на столик.

Я взяла капучино, із захопленням відзначаючи, що подруга присипала спінене молоко какао. Боги, як же приємно, коли про тебе піклуються!

- Як тобі вдалося роздобути рукавичку?

Шай опустила в крісло навпроти мене, не поспішаючи, однак, відкривати сумку.

- Ти впевнена, що хочеш зробити це сьогодні ввечері? - запитала вона, пропустивши повз вуха моє запитання. - Чи не зарано братися за сина бога-демона?

Чудова порція кофеїну, що бадьорить, розтеклася по венах, проганяючи залишки сну.

- Для виклику короля демонів на поєдинок час ніколи не буде підходящим, а в мене він і зовсім закінчується. Одна жінка з кішкою унадилася шастати повз особняк, ніби стежить за мною.

- Що ж... - простягнула Шай і тут же додала: - Я в курсі, що ти Світлоносець. - Однак упевненості в її голосі не відчувалося.

- Шай, сьогодні та сама ніч. - Я кинула погляд на книгу в оксамитовій обкладинці. - Свято місячного світла. Кращого шансу й не придумати! Усі побачать бойове змагання. Якщо я виграю, у мене будуть тисячі свідків.

Вона задумливо побарабанила по обідку своєї чашки.

- Раз відступати ти не збираєшся, давай говорити не "якщо" ти виграєш, а "коли". Усе інше неприйнятно і просто не може статися. Зрозуміло?

У мене склалося враження, ніби Шай злиться через те, що я наражаю своє життя на небезпеку, але іншого вибору не було.

- Усе буде добре. - Перед очима досі стояла перемазана цукровою ватою мордочка того хлопчика. - Я ж Світлоносець, не забула?

Вона глибоко зітхнула, і її обличчя розслабилося.

- Якщо ти вважаєш, що впораєшся, то я тобі вірю.

Нарешті, вона вийняла з сумки стародавню на вигляд залізну рукавичку - така зробила б честь будь-яким обладункам - і акуратно поклала на журнальний столик поруч із книжкою. Я благоговійно роздивлялася шарніри й тонкі металеві пластини, що давали змогу воїну рухати пальцями і стискати рукоять меча. На зворотному боці рукавички в променях медового сонячного світла блиснула на залізі яскравою іскрою золота зірка Люцифера. Простягнувши руку, я провела по ній кінчиками пальців і з подивом відчула відповідний поштовх найдавнішої магії. Моїми губами ковзнула усмішка. Нібито бог демонів посилає мені знак!

- Шай, як тобі вдалося роздобути рукавичку? Я думала, вона захована в таємному храмі.

- Мені допоміг Легіон.

У свідомості промайнув образ чорнявого демона із золотистою шкірою та татуюваннями на м'язистих передпліччях, що зміялися.

- Виходить, Розділ округу Сатани знає про намічені випробування?

- Про них усі знають. Чутки поширюються швидко. Відомо, що Мортана мертва і що ти її сестра. Ну, або інша родичка, неважливо. Також усі в курсі, що ти Світлоносець. - Шай відпила кави і злизала пінку з верхньої губи. - Демони бачили твою мітку, коли ти збиралася вбити Камбріеля. Твоє домагання на трон цілком зрозуміле. Будь-хто на твоєму місці зробив би так само. - Вона відкинулася на спинку крісла і подивилася на мене поверх чашки. Перед її обличчям вилялася пара. - Демони можуть і не знати про твою сьогоднішню появу, але вони розуміють, що ти або кинеш виклик Оріону, або вийдеш за нього заміж. Станеш королевою в будь-якому разі, якщо виживеш.

- Вийду за нього заміж, - фиркнула я. - Вони що, пропустили той момент, коли він викинув мене з міста?

- Ні, звісно, але ж ти суккуб. Перед тобою важко встояти. Ну а Оріон, як усім тепер відомо, інкуб. - Шай поставила чашку на столик. - Раз він тебе не вбив, значить, є надія, що справа закінчиться шлюбом.

- Не бувати цьому! Оріон зовсім головою збожеволів. Навряд чи він здатний хоч когось любити. У нього на умі суцільні вбивства та помста - і нічого більше.

Шай смерила мене поглядом.

- Що ж, це правда: Оріона бояться. Знаєш, деякі демони були свідками винищення ліліт і не ворухнули й пальцем, щоб перешкодити розправі. Ніхто не знає, чи збирається новий король відірвати їм голови, як вчинив із королем Нергалом. - Подруга слабо посміхнулася. - Саме тому Легіон і допоміг мені відшукати рукавичку.

- Я здивована, що Оріон досі не вчинив криваву різанину.

Шай знову присьорбнула кави.

- Про те, що він задумав, ми можемо тільки гадати. Сьогодні ввечері відбудеться один із його перших публічних заходів. - Вона окинула мене оцінювальним поглядом. - На якому ти маєш намір з'явитися і... А далі що?

Я глибоко зітхнула.

- Усе гранично просто. Ми вступимо в поєдинок, і перший, хто впаде, програє. Усе, що мені потрібно зробити, - це повалити Оріона на землю, і тоді я стану тіншовим спадкоємцем - точніше, спадкоємицею. Його офіційним опонентом.

Шай знову відкинулася на спинку крісла, обмірковуючи мої слова.

- І навпаки, перший, кого буде вбито, програє.

По моєму хребту пробіг тривожний холодок.

- Що ж, це *одна* з причин падіння на землю.

- Ось на ній-то я й зациклилася, - сказала вона. - Я маю на увазі, ти сама щойно заявила, що він зломлений і кровожерливий, отже, стримано поводитися не буде. Він спробує вбити тебе, вірно?

- Шай! Я вважаю за краще не думати про найгірший розвиток подій. Навпаки, намагаюся візуалізувати успіх. Якщо сьогодні виграю, то отримаю можливість вибрати друге випробування. Тоді в мене з'явиться перевага. - Кивком голови вказавши на книгу, я додала: - У ній зберігається ціла купа різних варіантів; є з чого вибрати. - Я відставила чашку і, розкривши м'який на дотик синій том, почала перегортати стародавні сторінки. - Це може бути квест. Випробування на витривалість. Магічна битва. Лицарський поєдинок. Я ознайомила з усіма варіантами. На жаль, для будь-якого з них потрібно вимовити заклинання мовою демонів, і тут мені знадобиться твоя допомога.

Вона посміхнулася.

- Будь ласка, будь ласка, будь ласка, вибери лицарський поєдинок!

- Від нього я якраз таки й утримаюся. Якщо чесно, я поки що ні на чому не зупинила свій вибір. Хочу спершу подивитися, як це - битися з Оріоном.

- А я хочу бути нерозлучною подружкою королеви! - Шай вихопила у мене з рук старовинну книгу і стала її переглядати. - Із заклинаннями я тобі точно підсоблю. До речі, у мене є два друзі, які теж можуть виявитися корисними. Легіон і його приятель, Кас, навчають мене магії. Вони, типу, найкращі педагоги в історії світу демонів.

Я примружилася.

- Я відсутній лише два тижні, а ти вже встигла обзавестися купою нових знайомств. Мені починати ревнувати?

- Зрозуміло, ні, тому що вони тобі теж сподобаються. Вони дуже красиві. І допомогли мені виявити приховані демонічні здібності.

Я підняла брову.

- Ось як? Ну давай, показуй, що вмієш!

Шай встала і покрокувала по скрипучій підлозі до вікна, що відкривало вид на море, а потім повернулася до мене. Її карі очі блищали.

- Дивись і дивуйся.

Вона знову повернулася обличчям до вікна і, простягнувши руки до скла, почала щось бурмотіти собі під ніс.

Спочатку нічого не відбувалося, і я в очікуванні продовжувала пити каву. За кілька хвилин кімнатою прокотився електричний розряд, від якого волоски в мене на руках стали дибки. Я всім тілом відчула присутність магії. Повітря навколо Шай засяло сріблом, а її кучері самі собою піднялися над плечима.

По моєму хребту пробігли мурашки. На хмари, що пропливали небом, наповзали тіні, різко потемніло, повітря стало розрідженим. Океанські хвилі забилися об скелястий берег. Як і в моєму кошмарі, з грозових хмар хлинули потоки води, застукавши по склу і струмочками стікаючи вниз.

Приголомшена, я затамувала подих.

Шай повільно опустила руки і повернулася, щоб подивитися на мене. Її очі дико виблискували.

- Чорт забирай, Шай.

- Я намагалася викликати блискавку, але поки що не вдається. - Вона знову плюхнулася в крісло з оксамитовою оббивкою. - Усе одно круто, так? Я більше не звичайна смертна студентка.

- Звичайною ти ніколи не була.

Подруга нахилилася, щоб узяти свій капучино.

- Хотіла б я допомогти тобі у випробуваннях. Достатньо було б просто вразити Оріона блискавкою. - Крізь хмари пробилися промені сонця, позолотивши смагляву шкіру Шай та її рожево-медові вилиці. - Наскільки сильно він зломлений і кровожерливий?

У мене почастішало дихання.

- Ну, він багато століть провів в ув'язненні, думаючи лише про те, як помститися за ліліт. Наче сам помер у тій підземній темниці. Там, де раніше була душа, тепер одна жага помсти.

- Чорт!

- Ти повинна стежити за тим, як я поведжуся, Шай. Тому що якщо виграю це випробування, то він пустить у хід усі хитрощі інкуба, щоб збити мене з пантелику. Інкуби спокусливі й чарівні, і він напевно скористається цими якостями, щоб змусити мене здатися. Не тому що йому не байдуже або я йому подобаюся. Їхня краса і магія - це зброя, щоб контролювати оточуючих, і саме так він спробує мене здолати. То буде потужний наступ чуттєвої магії та спокусливих слів.

Шай зігнула брову.

- Це, звісно, тривожний знак. Але водночас сексуальний, правда?

- Лорд Хаосу любить ігри розуму, але я йому не піддамся. В іншому разі, будь ласка, нагадай мені, що він викинув мене з міста, щойно я перестала бути йому

потрібною. Він убив Камбріеля, на якого полювала я, хоч і знав, що я мала на меті прикінчити мерзотника своїми руками. Також прошу нагадати мені, що Оріон вважає мене нудною і не гідною поваги.

Шай примружилася.

- Що ж, може, з головою у нього і не все гаразд, але нудною він тебе точно не знаходить. Це і сліпому видно - він тобою ніби як одержимий. Інакше живий король не залишив би в живих свого суперника. Ну, або суперницю. З іншого боку, я з тобою згодна, він божевільний, інакше не базікав би всяку нісенітницю.

У пориві пристрасті Оріон нібито взяв свої слова назад, але чи варто було довіряти йому?

- Це тому що ми з ліліт. Ми харчуємося хтивістю, і нас на світі залишилося лише двоє. Наші почуття не справжні, це просто магічний обман.

- Точно! Ось і забудь про Оріон. Знаєш, я впевнена, що тобі сподобається Кас. У нього накачані м'язи і такі татування...

- Досить із мене чоловіків, Шай, - перебила я подругу. - Пам'ятаєш Єлизавету I, рудоволосу королеву, яка так і не вийшла ніколи заміж? Ось і я буду такою ж. Вона стала найкращим монархом в історії Англії, тому що в неї не було чоловіка, який займав би її думки і намагався верховодити. Вона була заміжня за своїм королівством. І я наслідуватиму її приклад.

- Чудово сказано, але я подивлюся, як ти заспіваєш, почувши низький грубий голос Каса. А ось Легіона чіпати не смій, він мій.

- Та що ти? Крутиш шашні з герцогом?

Її губи зігнулися в усмішці.

- Поки що ні, але буду. А якщо ти зустрічатимешся з Касом, він допоможе тобі позбутися флюїдів убитої горем сумної жінки.

- Зовсім я не вбита горем, - запротестувала я. - Просто вважаю романтичні стосунки повною нісенітницею. На кшталт цукрової вати. Виглядає привабливо і нібито гарна на смак, але в кінцевому підсумку від неї хочеться блювати.

- Як тобі цукрова вата-то не догодила, аж трясешся від люті!

Наші з Оріоном почуття одне до одного були ілюзією, породженою жаданою магією ліліт. Ну точнісінько цукрова вата, що майорить за вітром за перших ознак бурі!

Шай кивнула.

- Добре, більше ніякого Оріона. Я лише кажу, що є кращі й гарячіші варіанти - і не настільки схильні до геноциду до того ж. Це на майбутнє, коли виграєш поєдинок. Перед поверненням у Місто Шипів налаштуй себе на позитив. Тобі справді потрібно знайти нового хлопця, менш кровожерливого.

Тіло напружилось від рішучості, що вирує в мені.

- Я щаслива бути сама по собі. Зараз важливо зупинити тирана, поки він не знищив весь рід людський. - Я відсалютувала кавовою чашкою. - Початок увечері.

Шай глибоко зітхнула.

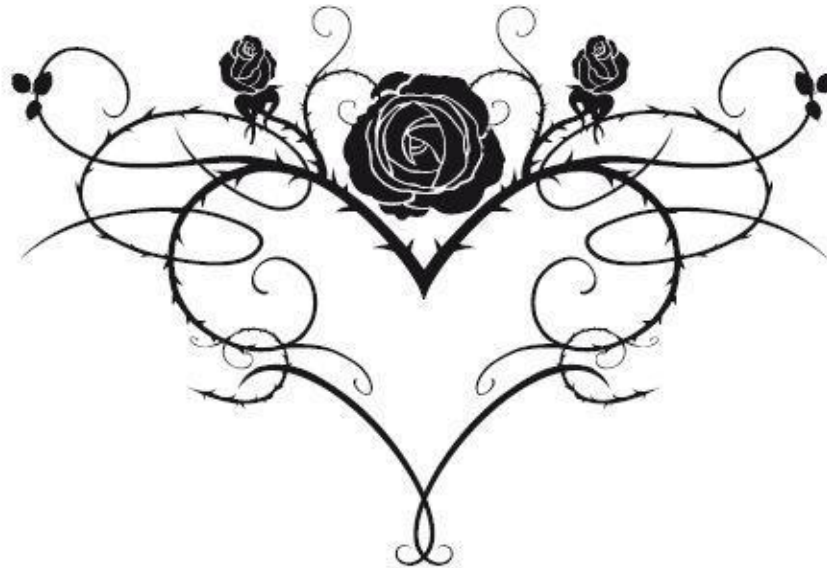
- Гаразд. Думаю, тобі слід знати, що біля входу в Місто Шипів засіли мисливці на демонів. Чекають, коли ти підійдеш до воріт.

Мене охопило передчуття.

- У такому разі добре, що Оріон познайомив мене із системою підземних тунелів.

Розділ 3

Роуен

У підземеллях під Містом Шипів панувала гробова тиша, і лише вібрація від співу й танців передавалася крізь каміння.

Одягнена з голови до ніг у чорне, з чужого плеча, я пробиралася крізь тіні. Під час ходьби важка сумка із залізною рукавичкою, що висіла на плечі, вдарялася об стегно. На першому випробуванні боєм застосування зброї не допускалося. На щастя, Таммуз навчив мене битися, використовуючи лише власні кігті.

Перебуваючи в підчерев'ї міста демонів, я відчувала звабливу обіцянку швидкого повернення магічних здібностей. Щойно опинюся в їхньому світі - *моєму* світі, - тіло знову стане сильним і граціозним. У голові спалахували образи, як очі Оріона з блакитних робляться темними, він розтягує губи, оголюючи ікла, і накидається на мене...

Знову і знову чула його глузливі слова: "Ну, тебе-то мені нема чого побоюватися. Ти мені більше не суперниця".

Я стиснула пальці в кулаки, відчуваючи, як тіло омиває хвиля гніву, крижана до мозку кісток. Лють була подібна до ураганного вітру, що заглушав усі інші думки.

Досягнувши нарешті місця, де через тріщини в камені темряву пронизували промінчики світла, я усвідомила, що геть втратила здатність зв'язно мислити.

Я видерлася стінкою тунелю, чіпляючись за кам'яні уступи, і однією рукою зсунула вбік металеву кришку. Над головою розкинувся всипаний зірками нічний небосхил.

Я вибралася з підземелля на темний берег річки і з насолодою вдихнула запахне вологе повітря Міста Шипів, а разом із ним і свою магію, що потужною хвилею наповнила легені, розтеклася по всьому тілу. Стегна та ікри налилися силою - палючою, апетитною і вируючою теплом. Я слабо засвітилася, долається бажанням розбігтися, злетіти вгору і спрямуватися прямо до далеких сузір'їв. Повернення сили було *чудовим*, порівняним із першим ковтком повітря після довгого перебування під водою.

Змусивши себе зосередитися, я присіла навпочіпки і закрила отвір кришкою, після чого випросталася і озирнулася. По лівий від мене бік несла свої води річка Ахерон, а за нею простягалася темна Райська пустка з тіннями, що дивно вабили. Рот наповнився слиною, мені захотілося мчати крізь первісну темряву і полювати, як у потойбічному світі.

Одного разу мені довелося битися в цих місцях, але я давно перестала бути тією Роуен, якій був потрібен саморобний вогнемет та інші хитрощі, щоб вистояти в битві. Я спустилася в підземний світ і померла там від рук натовпу пуритан, що біснувався, а потім повернулася до життя і перейняла мистецтво рукопашного бою в самого Вмираючого Бога.

Я була не настільки дурна, щоб розраховувати на легку перемогу над Оріоном, але *шанс* у мене безумовно був.

Розвернувшись, подивилася на будинок - той, з якого відкривався вид на басейн, - де я колись жила. Відчула укол у грудях, згадавши про наш з Оріоном союз, коли він навчав мене поводитися як суккуб. Як з'ясувалося, ці уроки мені зовсім були не потрібні.

Поспішаючи до місця проведення урочистостей, я відчувала, що нерви мої на взводі. Швидко минула округ Асмодея і потрапила в округ Абадона. Залишилося повернути вбік від річки, щоб потрапити в оточення високих кам'яних будівель, що виблискують золотом. Що ближче я підходила до вежі Баала, що височіла на східній околиці міста, то гучнішими ставали ритмічні, п'янки звуки свята, що доносилися вітром.

Шкіру поколювало від передчуття, поки я пробиралася провулком, з упевненістю істинного суккуба спокусливо похитуючи стегнами. Через арку вийшла на широку площу перед вежею Баала, де веселився блискучий, усипаний коштовностями натовп.

Треба віддати належне Оріону: влаштовувати урочистості він умів навіть після стількох років ув'язнення. У повітрі плавали підвішені за допомогою магії світні вогні, деякі у формі півмісяця, інші - повного місяця. А на протилежному боці площі промені сріблястого світла проектували місячні фази на зовнішні стіни вежі.

Демони танцювали й кружляли під заворожуючу ритмічну музику, що перепліталася з чарівним вокальним співом. Більшість гостей були вбрані в біле і срібне, а їхні фужери з шампанським іскрилися перловим мерехтінням.

Над веселим натовпом височіло дерево, що росло в самому центрі площі, якого ще кілька тижнів тому там не було. Перламутрові ліхтарі, що звисали з викривлених гілок, були схожі на дорогоцінні камені.

Нинішньої ночі навіть зірки здавалися яскравішими, ніж будь-коли раніше, а блискучий повний місяць навіював думки, ніби й він вшанував урочистість своєю присутністю.

Я причаїлася в тіні на розі площі, залишаючись поки що непоміченою. Із сумки, що висіла на стегні, вийняла рукавичку й обвела очима натовп у пошуках короля. Нові монархи, як правило, воліли весь час перебувати в центрі уваги, але це, очевидно, було не в стилі Оріона. Свято на честь нічного світила ідеально відповідало його натурі, дозволяючи *ховатися* в темряві - і *приховувати* правду про самого себе.

Порожню сумку я кинула під ноги і, міцно вчепившись у залізну рукавичку, ступила на площу і стала пробиратися вперед. Один за одним погляди присутніх почали звертатися на мене, кілька демонів ахнули, збивши з танцювального ритму своїх партнерів. Музика затихла, і запанувала тиша, порушувана лише хвилями перешіптувань, що розходилися в різні боки. Натовп навколо мене розступився, у повітрі згустилася напруга.

Зрештою, єдиними звуками залишилися тільки тихий рокіт голосів та стукіт мого серця об ребра. Цікаво, як Оріон сприйме мою появу?

- Роуен! - Голос короля, що пролунав у мене за спиною, нагадував оксамитове погладження по спині, від якого тілом пробігло палюче тремтіння.

Обернувшись, я побачила, що він стоїть позаду мене. Корони в нього на голові не було, а на очі впало пасмо волосся. Засунувши руки в кишені, він виглядав абсолютно розслабленим. Одягнений був у просту темно-синю сорочку на гудзиках, що туго обтягувала м'язисті плечі й руки, і вугільно-сірі штани.

Його тіло обплітали тіні, а очі світилися крижаним світлом. Якби не приголомшливо красиве обличчя і сріблясте волосся, він би з легкістю злився з навколишньою темрявою.

Я кинула рукавичку, і вона зі брязкотом впала до його ніг, але Оріон не звернув на неї уваги. Він не зводив погляду з *мене*.

Після численних тренувань я без запинки вимовила стародавній виклик королю демонів:

- *Парзилу Саррум Тахузу.*

- З'явилася забрати в мене корону, - сказав він, зігнувши губи в ледь помітній усмішці.

- Тебе це, схоже, не дивує.

Він неспішно знизав плечима.

- Можливо, я встиг за тобою скучити.

Ось вона - знаменита чарівність інкуба. Пускання пилу в очі. Таммуз навчив мене цього трюку: потрібно збентежити супротивника, так, щоб він не знав, що відповісти, і змусити послабити пильність.

Утім, в Оріона не було вибору. Випробування в будь-якому разі відбудеться.

Він схилив голову набік.

- Ти не виглядаєш переляканою, враховуючи те, що на тебе чекає.

Пальці звело судомою.

- Зрозуміло, я перелякана, - відгукнулася я так тихо, щоб почув тільки Оріон. - Але все одно надеру тобі дупу.

У відповідь він обдарував мене сліпучою посмішкою, яка здалася дуже щирою і обеззброюючою. Застала мене зненацька.

Зірвавши брову, він зробив кілька витончених кроків уперед.

- Чи не думаєш ти, що нам варто об'єднати зусилля, любя? Здається, всі поділяють цю думку, включно з самим Люцифером, який обдарував нас однаковими мітками.

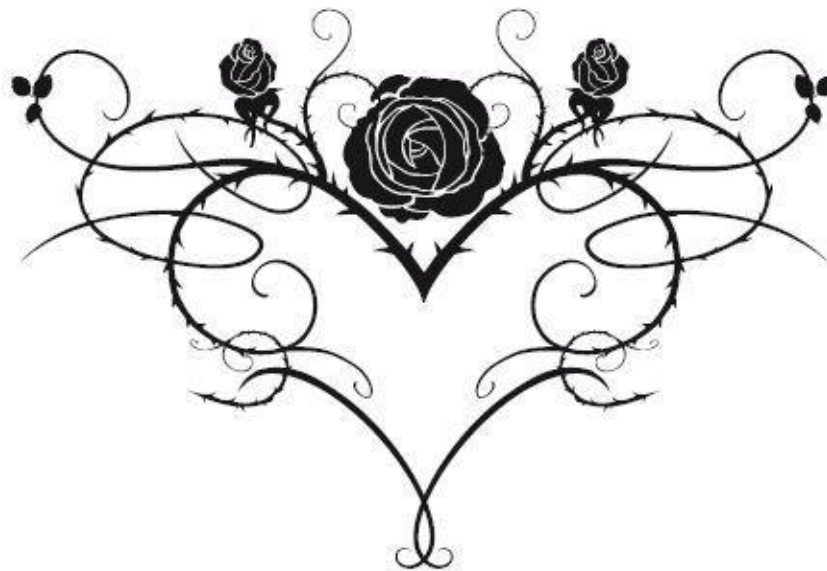
Мені здалося чи в його голосі насправді прозвучало найтонше глузування? Важко сказати.

Згідно з давніми придворними звичаями демонічного бою, я мала дочекатися, поки Оріон не буде готовий розпочати поєдинок: йому належало підняти рукавичку, тим самим офіційно приймаючи кинутий виклик. Але ця частина не була непорушним законом - радше приписом. Що довше я чекаю, то більше в нього можливостей обплутати мене мережами спокуси, відвернути від того, що відбувається.

Швидка, як блискавка, я рвонулася вперед і вдарила Оріона кулаком у скроню.

Розділ 4

Роуен

Удар вийшов настільки потужним, що відлуння луною прокотилося по камінню, і Оріон ледь не втратив рівновагу. Швидко згрупувавшись, він зробив випад у відповідь, але я заблокувала його правим передпліччям і впечатала лівий кулак йому в плече.

Твердо стоячи на землі, я випустила пазурі й кинулася до горла Оріона, однак той вигнув дугою спину й ухилився, водночас схопивши мене за зап'ястя і з силою стиснувши. Навколишній світ завмер на мить, протягом якої ми дивилися одне одному в очі. Солоний вітер тріпав моє волосся. Чому новоспечений король виглядає таким до біса веселим? Він ніби насолоджується тим, що відбувається!

- Я хотіла помститися Камбріелю, - прошепотіла я. - А ти позбавив мене цього.

У його блакитних очах промайнуло каяття, що майже змусило мене пожаліти його... але тут він завів руку мені за спину і відштовхнув від себе.

Мене обпалив біль, і він нахилився, прошепотівши мені на вухо:

- Вибач.

Я стиснула зуби. "Чортів інкуб зі своїми іграми розуму!"

Врізавши йому зліва по ребрах з такою міццю, що він послабив хватку, я швидко розвернулася і встромила кігті йому в живіт. Але проштовхувати занадто глибоко не стала - навіть знаючи, що він виживе. Це був інстинкт, якому я не могла чинити опір.

Оріон, який досі не випустив кігтів, завдав чергового удару, але я знову його відбила. Чоловіче зап'ястя врізалось в моє передпліччя з силою, яку можна порівняти з падінням кувалди з тисячофутової висоти, і я не сумнівалася, що на мить у мене переламалися кістки. Але, як і всякий демон у Місті Шипів, я одразу ж зцілилася.

Я випустила зі спини крила і злетіла вгору; Оріон злетів слідом набагато швидше, ніж я розраховувала, розсікаючи нічну темряву.

Очікуй я, що моя поява налякає його і розлютить, зараз відчула б гірке розчарування.

У повітрі він дивився на мене з виразом чистої пустощів, виблискуючи блакитними очима. З тим самим успіхом ми могли б танцювати.

- Ти сумувала за мною так само сильно, як я за тобою? - поцікавився він.

- Ні крапельки.

Мої кігті блиснули в місячному світлі, але перш ніж я встигла завдати удару, Оріон пролетів повз мене і злився з темрявою. Невже він просто... зник?

Ніколи не бачила, щоб він робив подібне раніше. Скільки ще прихованих здібностей було в запасі в цього нахабного виродка? І як мені перемогти, якщо я навіть не бачу його?

Я втягнула носом повітря, вирішивши довірити пошук Оріона своїм демонічним інстинктам, і незабаром шкірою відчула слабкий тріпот його екзотичної магії, вловила характерний запах паленого кедра. Стало бути, Оріон відлетів ближче до баштових стін.

Ширяючи в небі, я слідувала за шлейфом спокусливого запаху, але ніяк не могла роздивитися його самого.

Я повернулася, вдивляючись у нічну темряву і натовп унизу, коли Оріон з'явився знову: потужне тіло воїна матеріалізувалося прямо з місячного світла. Він кинувся на мене, а я полетіла йому назустріч, щоб ударити першою.

Швидкість його руху була настільки великою, що він із силою впечатав мене в стіну вежі. Я скривилася, передчуваючи неминучий біль, який мав вибухнути в спині, але його не було. Оріон зумів спритно пом'якшити удар: однією рукою обхопив мене за талію, притискаючи до своїх твердих грудей, а іншою вперся в стіну, не допустивши мого з нею дотику.

Його тепла магія обволікала мене, співуче розтікаючись по шкірі. Нас обдував нічний вітер, а я ніколи не почувалася такою живою.

- Мені не слід було виганяти тебе, - зізнався він ледь чутно. Тут, на висоті, срібне світло омивало його ідеальні вилиці та іскрилося в очах. Уперше я помітила, що райдужки в нього не просто світло-блакитні, а зі срібними цяточками, що нагадують місячні відблиски. - Вибач, що позбавив тебе можливості помститися.

- Ось воно, - прошипіла я, притискаючись до нього. - Найбільш нищівна зброя інкуба - його чарівність.

Пальці Оріона впилися мені в талію.

- Знаєш, що мені в тобі подобається, Роуен? У місті повнісінько могутніх демонів, але в жодного з них не вистачає сміливості зізнатися, що вони чогось бояться. - Він вдивлявся в мої очі, ніби щось вишукував. - Так і живемо з цією брехнею. Бо в усіх нас є страхи.

- А що лякає тебе? - тихо запитала я.

Оріон впритул наблизив своє обличчя до мого і подивився на губи, ніби збирався поцілувати.

- Ти. - Він знову заглянув мені в очі. - Крім усього іншого.

- Що становить це інше?

- Коли-небудь розповім, - відповів він, зігріваючи диханням ямочку біля основи моєї шиї.

"Та він просто заговорює мені зуби!" Я провела долонями по його грудях, а потім відштовхнула від себе з усією силою, на яку була здатна. Він відлетів на деяку відстань, але зумів утриматися в повітрі. Вигляд у нього при цьому був здивований.

Я кинулася вперед, розправивши для швидкості крила і випустивши кігті, готова завдати наступного удару. Але Оріон кинувся мені навперейми, обхопив за талію і знову притягнув до себе. Плескаючи крилами, ми зависли в небі, подібно до самого місяця.

Я вчепилася руками йому в плечі. Дивлячись мені прямо в очі, він прошепотів, омиваючи диханням шию:

- Чому б тобі не приєднатися до мене, любя?

- Тому, *милий*, - парирувала я, - що ти, чорт тебе забирай, задумав повбивати всіх навколо.

Заперечень з його боку не було. Замість цього він притиснув долоню до мого обличчя і ніжно провів великим пальцем по щоці.

- Хіба ти не хочеш стати вільною? - промурлив він. - Демонів не можна замикати в клітці, ми не для того призначені. Може, твоїх батьків і вбив Камбріель, але ховалися вони через смертних і були вразливі без своєї магічної сили.

У голові промайнув образ маленького хлопчика з кошмару, що приснився мені, від чого нахлинуло бажання захищати. Глибоко прихований тваринний інстинкт пробудив агресію.

Я більше не людина.

А демони полюють.

Я хотіла в буквальному сенсі поглинути цього красеня, насититися його сутністю. Мої ікла подовжилися, і я встромила їх глибоко в горло Оріона. Рот наповнився його кров'ю - чудово солодкою, з металевим присмаком. Такий собі темний різновид амброзії! Саме життя. Сила. І я панувала над ним.

Не дивно, що демонам *підобається* пити кров.

Оріон з гарчанням відштовхнув мене і, насупивши брови, притиснув долоню до слідів від проколів.

- Ніхто ніколи мене раніше не кусав.

"Пам'ятаєш свою заяву, що я тобі більше не суперниця? І що важко ненавидіти того, кого не поважаєш?" - подумки звернулася я до нього.

Я витерла рот тильним боком долоні.

- Все по справедливості. Адже ти скуштував моєї крові в ніч нашого знайомства.

Бій допоміг мені дещо з'ясувати: Оріон, як і раніше, був сильнішим і швидшим за мене, але вразливим для чогось несподіваного.

Куточок його рота ледь помітно здригнувся.

- Ти змінилася, Роуен.

"Змусь свого ворога послабити пильність".

Я підлетіла трохи ближче і, піднявши брову, відповіла:

- Звісно, змінилася. Я тренувалася під керівництвом Вмираючого Бога. Бога Хаосу. Ти, Оріоне, родом із неблагополучної сім'ї. Хоч Таммуз і твій батько, але він показав мені, як убити тебе.

Його слабка посмішка потьмяніла, в очах відбилася невпевненість.

"Пора!"

Підхоплена поривом нічного вітру, я полоснула кігтями по його горлу, і в повітря бризнула кров. Розмахуючи крилами, я набрала ураганну швидкість, врзалася в Оріона, і ми разом понеслися до землі. Падіння виявилось настільки потужним, що кам'яні плити тріснули, земля затремтіла, і ударні хвилі прокотилися площею. Розпростерті крила Оріона нагадували темні пір'яні арки. Я сиділа на ньому верхи, обхопивши ногами талію, а він дивився на мене знизу вгору, важко дихаючи.

"Я перемогла".

Натовп глядачів, що оточив нас, ахнув.

Мабуть, до біса боляче вдаритися розкритими крилами об каміння, але страждання не спотворило ідеальних рис обличчя Оріона.

- Таммуз, - хрипло пророкотав він.

Зірка Люцифера на його лобі засвітилася, і я доторкнулася до неї рукою.

- Твій справжній батько, - підхопила я. - Саме він дав нам мітки. Щоб сіяти хаос.

Він провів кінчиком пальця по моєму зап'ястку, де на шкірі з'явилось татуювання у вигляді ключа.

- Справді?

З розшпиляного горла Оріона все ще, бруднячи груди, текла кров, але рана вже почала затягуватися.

Я знизала плечима.

- З його слів, так. Але оскільки жоден із вас не схильний говорити правду, то важко дізнатися напевно.

- Мені він нашептав, що тобі потрібна моя корона.

Я нижче схилилася до Оріона. Охоплена трепетом перемоги, майже забула про наших незліченних мовчазних глядачів.

- У цьому він не збрехав, - підтвердила я.

Притиснувши долоню до моєї щоки, Оріон пробурмотів:

- Досить болючий спосіб змусити тебе знову осідлати мене. Але, можливо, воно того варте.

Я зісковзнула з нього і випросталася на повний зріст, оглядаючи притихлий натовп. Оріон теж піднявся на ноги і став поруч зі мною.

Демони мовчали, немов очікували продовження кровопролиття. У мене склалося враження, що наша з Оріоном битва стала для них розчаруванням: вони начебто жадали побачити пульсуюче на кам'яних плитах площі свіжовирване серце, але справа обмежилася лише зламаними крилами.

Шай, що завмерла в першому ряду, чії очі були широко розкриті, обдарувала мене променистою усмішкою. Поруч із нею з'явився Легіон, голова округу Сатани,

вдягнений у білу сорочку з закатаними рукавами, щоб демонструвати татуювання. Своє довге чорне волосся він зібрав у пучок на потилиці. По інший бік від Шай стояв світловолосий демон із пронизливими бурштиновими очима та татуюваннями у вигляді терну на передпліччях - шипасті лози тягнулися до самої шиї. Ледь помітно посміхнувшись, він кивнув мені і майже вклонився. Я вирішила, що це і є той Кас, новий приятель Шай.

Тіло Оріона тьмяно світилося сріблом, наче місяць, на честь якого було організовано свято.

Я підняла руку.

- Жителі Міста Шипів! Тепер у вас два лідери: король і тіньова спадкоємиця. Коли випробування завершаться, я сподіваюся стати вашою королевою.

- Не намагайтеся завоювати мою прихильність, завдаючи шкоди цій жінці, - заgrimів голос Оріона. - Вона перебуває під захистом стародавніх законів випробувань боєм для демонів, і я особисто вирву серце будь-кому, хто зачепить її хоч пальцем. - Пильно подивившись мені в очі, Оріон знову повернувся до своїх підданих. - Не повторюйте моєї помилки. Та, кого ви бачите зараз перед собою, не чудовисько, винне у винищенні ліліт. Це зовсім інший демон. Її ім'я - Роуен Моргенштерн, а не Мортана. - Він крадькома кинув на мене погляд. - Роуен - бажана гостя в нашому місті, і як король я зроблю все можливе, щоб вона почувалася тут комфортно, поки не завершаться випробування. - Його посмішка була воістину сліпучою.

Знову пустив у хід свою чарівність інкуба.

Щойно привітальна промова Оріона закінчилася, його огорнула темрява, і він розчинився в натовпі, охопленій тінями.

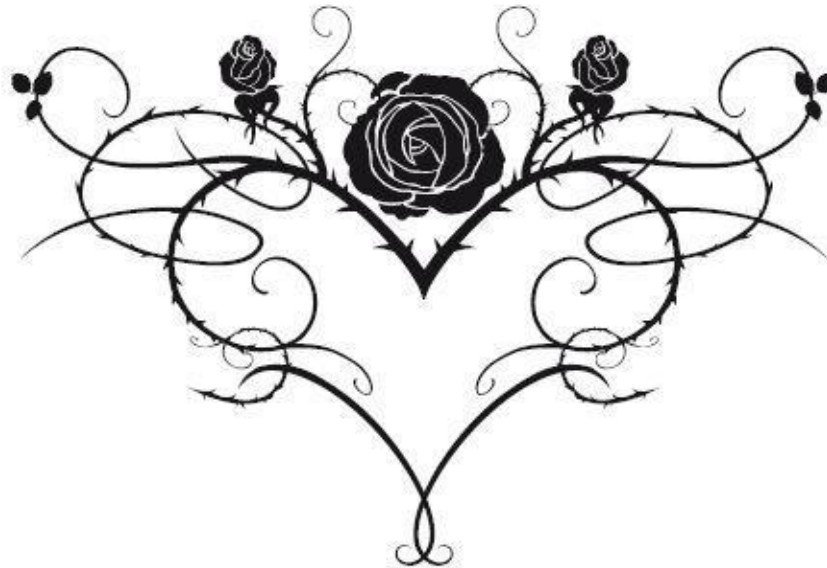
Першим Світлоносцем був сам Люцифер, а його близнюк, Таммуз, царював у мороці. Оріон же був сином Таммуза - породженням хаосу і ночі.

Наскільки багато чого я про нього не знаю! Може, він наділений ще якоюсь божественною силою, яка поки що ніяк себе не проявила?

Оріон, як завжди, приховував про себе правду за завісою імлі.

Розділ 5

Роуен

Оріон зник без будь-яких пояснень, що мені тепер робити, і я вирішила, що цілком можу винагородити себе, повеселившись на святі. Даремно, чи що, сюди з'явилася? За старих часів ліліт на кшталт мене напевно не пропустила б жодного подібного свята. Знову заграла музика, з'явилися смертні служителі з тацями тістечок і шампанським.

Нехай я поки що й перебувала в статусі тіньової спадкоємиці, але зі мною вже поводитися як із королевою. Навколо мене утворилася невелика групка демонів: один простягнув мені фужер із шампанським, інший - покритий сріблястою глазур'ю рогалик. Відкусивши шматочок, я із захопленням виявила, що місячне частування має смак малини та шоколаду.

Шай, яка стоїть поруч, неабияк погойдувалася, і я здогадалася, що вона п'є щонайменше третій келих ігристого.

- Клянуся богами, Роуен. У мене серце ледь із грудей не вистрибнуло! Ось уже воістину видовище не для слабкодушких.

Жінка з платиновим волоссям і в сріблястій сукні, схилившись до мене, поцікавилася:

- Про що король говорив під час битви? Пропонував укласти союз?

Оріон передбачуваний, навіть для власних підданих. Він радий був вигнати мене кілька тижнів тому, але тепер, коли я повернулася, щоб опротестувати його

владу, вирішив стати поборником командної роботи. А там, дивись, і я відмовлюся від ідеї відібрати в нього корону.

Я пересмикнула плечима.

- Та як зазвичай, намагався зачарувати і відвернути від бажаної перемоги.

Демони, що скупчилися навколо, вигинали шиї, прислухаючись до кожного слова.

- Ви просто-таки сяєте! - зауважив жіночий голос позаду мене.

- Виглядаєте воістину царствено, тіньова спадкоємиця, - одразу ж підхопив демон-чоловік-без бронзових рогів, відсалютувавши мені фужером.

Я швидко кинула погляд на Шай, але та лише знизала плечима. Я не звикла, щоб мене обсипали компліментами, і гадки не мала, як на це реагувати. Звісно, демони просто перестраховувалися, сподіваючись залишитися в добрих стосунках із наступним правителем. Щойно я піду, вони так само стануть підлизуватися до Оріона.

- Вам що-небудь потрібно, леді Моргенштерн? - запитав хтось з-за моєї спini.

Що мені дійсно потрібно після такої виснажливої боротьби, так це перестати бути центром уваги.

Я підняла порожній келих і не встигла слова сказати, як хтось забрав його, поспішаючи наповнити знову. Мені, яка цілий рік (ну, за відчуттями) провела в підземному світі, а потім ще деякий час на самоті особняка, було важко звикнути до великого скупчення демонів. Здавалося, що я чую дихання кожного з гостей. Навіть місяць бачився занадто яскравим.

Піднявши руку, я оголосила:

- Дякую вам, шампанського з мене досить. А тепер я збираюся трохи відпочити і поміркувати про наступне випробування.

Відчайдушно бажаючи опинитися на самоті, я пробралася крізь щільний натовп і покинула святкування на площі, після чого вийшла на набережну Ахерона. Якщо йти вздовж русла, то можна було з легкістю потрапити в будь-який округ Міста Шипів, а якщо розвернутися і попрямувати на захід - я зможу прийти до свого будинку з басейном. З одного боку височили кам'яні будівлі, з іншого вабив ліс. Коли вперше потрапила сюди, я вважала дику природу зловісною, тепер же вона уявлялася мені раєм. Побачивши її, у мене подовжилися ікла і швидше забилося серце. Провівши язиком по зубах, я відчула запаморочення - від голоду.

Що ж я бажала? Чогось, чому не дати назви. Сили, якою колись володіла.

Я опустила погляд на татуювання у себе на руці й окреслила кінчиком пальця темні контури старовинного ключа. У підземному світі з Таммузом я жила як справжній демон. Нас було двоє, і я тренувалася, поступово перетворюючись на хижака. У голові промайнув спогад, як я завалила голими руками оленя і встромила зуби в його шию, щоб поласувати м'ясом.

Важко ковтнула, приголомшена тим, що їла його сирим.

Вдихаючи вологе повітря, я крокувала кам'яною набережною, що тягнулася вздовж річки. Поки що перевага була на моєму боці. Будучи тіньовою спадкоємицею, мені потрібно вибрати наступне випробування: час, місце, завдання...

Сьогодні я зрозуміла, що все, пов'язане з фізичною силою, - занадто великий ризик. Можливо, я виграю, а може, й ні.

Перейшовши річку, я почула, як мене на ім'я кличе Шай, а її голос луною відбивається від каменів. Я обернулася і побачила, як вона поспішає до мене в супроводі Легіону і того світловолового демона. Вони справді склали чудове тріо.

- Хотіла представити тебе своїм друзям, - зашекавши, оголосила Шай.

Блондин простягнув руку, і я потиснула її, прослизнувши поглядом по татуваннях, що зміялися по передпліччях. Такі бурштинові очі, як у нього, зазвичай порівнюють із кольором віскі.

- Я Касьяде. Але всі звать мене Кас. Радий познайомитися зі справжнім суккубом. - Скуйовджене волосся надавало йому хлоп'ячого вигляду, з яким зовсім не в'язався низький, серйозний голос. - Я був заінтригований Мортаною, але, з огляду на її репутацію, намагався триматися осторонь.

Тепер, коли трійця наблизилася, я змогла роздивитися Каса краще. Він був одягнений набагато невимушеніше, ніж більшість демонів, яких я зустріла на святі: у темних джинсах і футболці, він надзвичайно був схожий на татуйованого м'язистого Джеймса Діна.

Я перевела погляд на Легіона, який був чисто поголений і одягнений більш формально.

- Ми вже зустрічалися раніше, - сказала йому. - Але, гадаю, тоді я була Мортаною.

Місячне світло відбилося в його розкосих карих очах.

- Шай знадобилося чимало часу, щоб переконати мене в тому, що ти - не вона. Якби ти була справжньою Мортаною, король ліліт уже вирвав би твоє серце. Та й зараз може це зробити, якщо ти намагаєшся відібрати в нього корону.

Кас зітхнув.

- Прошу вибачити мого прямолінійного друга. - Він озирнувся через плече. - Але він має рацію. Тобі небезпечно тут перебувати, незалежно від того, що сказав король.

Я похитала головою.

- Упевнена, Оріон обізнаний про суворість правил. Йому не дозволяється калічити мене поза випробуваннями.

Шай вчепилася в мою руку.

- У будь-якому разі, ми проведемо тебе до дому.

Кас усміхнувся, і на його щоці з'явилася ямочка.

- Я не хотів втрачати можливості познайомитися з першою королевою нашого міста.

- Мені подобається твоя віра в мене, Касе, - відгукнулася я.

Ми рушили в дорогу, і музика, що лунала зі свята, поступово затихла вдалині.

Насупивши чорні брови, Легіон кинув на мене з-під лоба погляд:

- Чи не знаходиш ти округ Асмодея трохи...

- Моторошним? - підхопив Кас. - Наче там водяться привиди?

Я подивилася на одного, потім на другого.

- Ви завжди закінчуєте думки одне одного?

- Ми дружимо з дитинства, - пояснив Кас. - А познайомилися ще до заснування Міста Шипів.

- Виходить, ти старший за Оріона?

- Ага, старий і мудрий, - зі сміхом підтвердила Шай. - Саме тому ці двоє ідеально підходять, щоб допомогти тобі підготуватися до наступного випробування. Мій погляд заметушився між двома демонами.

- Що, якщо я програю? Що, якщо Оріон зітре свою лють на вас?

- Якщо вже ми пережили божевільного короля Азраїла, - заперечив Легіон, - то зуміємо пережити і божевільного короля Оріона.

- За інших рівних умов, - промовив Кас, - ми б вважали за краще бачити правителем когось розсудливого. Тому згодні тобі допомагати.

Від вітру, що налетів із річки, у мене по шкірі побігли мурашки. Ми минули кам'яну будівлю з башточками, що стояла праворуч, вікна якої світилися теплим світлом.

- У такому разі, що ви думаєте про Оріона? - поцікавилася я.

- Їм відомо, що він хоче повбивати всіх смертних, - підхопила Шай. - Я їм сказала.

Легіон спрямував на мене погляд своїх темних очей.

- Пам'ятаю часи, коли смертні вторглися в Місто Шипів після війни. Спочатку вони послабили нашу магію, потім обезголовили ліліт, які чинили опір, і насадили голови на кілки. Тих, хто вижив, прогнали строем повз понівечені останки їхніх родин. Ми думали, ліліт ведуть на смерть. Ніхто й уявити не міг, що деякі з них вижили. Ми ніколи про них не говорили, але почувалися винними. Звідки нам було знати, що Оріон так і залишився в темниці? Ми й подумати не могли, що він усе ще там, унизу. Довгі століття він провів в ув'язненні в одиночній камері - після такого будь-хто втратить розум!

Кас скуйовдив рукою своє і без того розпатлане волосся.

- Якщо чесно, мені нестерпна думка, що хтось пережив подібне.

- Припини, - перебила я. - Через тебе я почну його жаліти і тоді точно програю.

- Тобі потрібно тільки згадати його запевнення в тому, що ти нудна, - послужливо підказала Шай. - Це найгірше, що можна сказати про когось, навіть якщо не маєш цього на увазі.

Кас насупив брови.

- Король Нергал оголосив, що розправа людей над ліліт стала ціною, яку демонам довелося заплатити за програш у війні. Свого роду жертва. Але правда в тому, що він і сам хотів їх винищити, оскільки вони становили для нього загрозу. Ліліт володіли занадто великою могутністю, а у Нергала не залишилося ні краплі совісті. Ось чому я іноді думаю, що смертні все роблять правильно. Може, і нам варто, ну, не знаю, провести вибори і *голосувати* за кандидатів, а не влаштовувати криваві бійні з вириванням із грудей сердець. - Він обдарував мене посмішкою. - Але якщо мені доведеться підтримати чийсь грубу силу, то нехай це буде твоя. Ти, принаймні, жила серед смертних і знайома з їхнім способом мислення. Вони йдуть у ногу з часом, а ми - ні. Виходить, у тебе безумовно є перевага, чи не так?

Я примружилася.

- І чому я маю довіряти двом древнім демонам на кшталт вас?

- Тому що я так сказала, - швидко ввернула Шай.

- Що ж, ось тобі перший урок. - Кас миттю посерйознів. - Нам не можна довіряти. У Місті Шипів не вір нікому і нічому, крім своїх власних почуттів.

- А іноді, - додав Легіон, - не варто довіряти навіть їм.
- Правильно, - підтакував Кас. - Іноді ми приховуємо щось від самих себе. Ти, наприклад, не знала, що є демоном, чи не так?

- Коли ти вперше відчула свою магію? - запитав Легіон.

Я прикусила губу.

- Думаю, тієї ночі, коли померла мама. Я побачила відображення своєї мітки демона в калюжі, а потім на довгі роки забула про це, тож так, згодна, не варто сліпо довіряти своїм почуттям або спогадам.

Ледь чутно зітхнувши, Кас продекламував:

Не вдивляйся в каламутне скло,

Адже демони з притаманною їм підступністю

Дивляться на нас з того боку, коли проходять повз.

Або задовольняйся лише поглядом коротким,

Щоб образ смертоносний проступив

Розсіявся в нічній похмурій імлі.

Від його слів шкіра вкрилася мурашками, і на мить запанувала тиша.

- Досить уже цитувати Єйтса^[4], - проворчав Легіон, порушуючи мовчання. - Я ситий по горло поетичними читаннями у твоєму виконанні.

Кас схилився до мене і, понизивши голос, додав:

- Є в нас, демонів, одна особливість: ми тримаємо більшість своїх талантів у таємниці, поки вони нам не знадобляться. Це частина нашої культури. Ми всі так робимо. - Кас обігнав мене і покрокував спиною вперед, не зводячи з мене своїх мерехтливих бурштинових очей. - У кожного, кого не візьми, знайдуться секрети. Упевнений, і в тебе теж. - Вітер тріпав його волосся, і він продовжував рухатися з грацією танцюриста. - Тому не довіряй нікому. Навіть мені.

Я подивилася на його татуювання, що дикими вихорами й візерунками покривають м'язисті передпліччя, і відчула печаль, що ворухнулася у віддаленому куточку свідомості. Адже я так і не дізналася, що символізує зміїна наколка Оріона. А тепер, схоже, можливості такої більше не випаде.

Кас, який п'ятився переді мною, різко зупинився, так що я мало не врізалася в нього. Його погляд спрямувався кудись поверх моєї голови, а в золотих очах замиготіли тіні. Наступної миті я зрозуміла, у чому річ.

Шкіри торкнулася зваблива магія Оріона, змусивши мене різко обернутися. З тіней виступив король власною персоною. Вітер грався з його сріблястим волоссям.

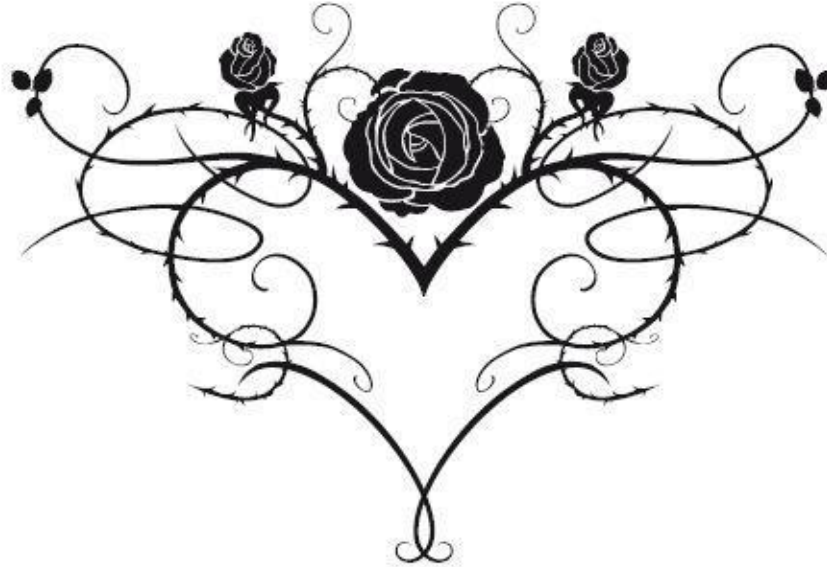
- Дякую, що проводили нашу тіньову спадкоємицю додому. Про подальше я подбаю, - промовив він своїм м'яким, оксамитовим голосом, у якому я вловила грубу нотку.

Оріон підійшов ближче і поклав руку мені на талію.

На свій подив, я почула за спиною гарчання Каса і Легіону і відчула напругу, що розтеклася в повітрі.

Розділ 6

Роуен

Я втупилася на Оріона, який, у свою чергу, дивився на двох інших демонів. Під час нашого бою його очі залишалися блакитними; зараз же, коли ми стояли на березі річки і нікому не загрозувала небезпека, вони потемніли до опівнічної чорноти.

Оріон ковзав поглядом по Касу і Легіону, немов маючи намір розтерзати їх обох.

- Мій обов'язок як короля, - промовив він ледь чутно, - оберігати тіньову спадкоємицю.

- Від кого саме, дозвольте дізнатися? - запитав Кас.

Оріон міцніше обхопив мене рукою за талію. От іще мачо вишукався! Мабуть, настав час покласти край цій демонстрації власництва, поки мої нові друзі не перетворилися на купку попелу на кам'яній бруківці.

- Гаразд, хлопці... - почала було я, але домовирити не встигла: повітря обпалила палюча хвиля магії.

Я відчула жар, що розтікається в крові, і позадкувала від міці Оріона, обмираючи від льодової для душі впевненості в тому, що він спалив усе навколо. Наступної миті я зрозуміла, що мене впечатало в потужні груди Каса. Обернувшись на інших, виявила, що вони, приголомшені та з відкритими ротами, дивляться на свого правителя. Шай спокусливо погойдувалася, на її губах грала усмішка.

Я доторкнулася до її руки.

- Шай?

Не звертаючи на мене уваги, вона наблизилася до Оріона, заклично плескаючи віями, і витягнула вперед руку, щоб торкнутися його грудей зі словами:

- Ваша Величність! У вас такі м'язи від заняття спортом?

Низько заричавши, Легіон грубо схопив Шай за руку і розвернув обличчям до себе.

- Забудь про нього! Покажи-но мені краще свою кімнату.

Вона прикусила губу, мрійливо дивлячись в обличчя Легіона.

Усвідомивши, що Оріон щойно накоїв, я розкрила від подиву рот. Він вразив усіх своєю магією інкуба, сп'янив хтивістю. По правді кажучи, я теж була наділена такою здатністю, але ніколи не вчилася її використовувати - а навіть якби й уміла, то не стала б одурманювати своїх друзів, бо... Якого біса?

Я перехопила спрямований на мене погляд Каса - пекучий, жадібний, потемнілий, немов гагат. Безсоромно пожираючи очима моє тіло, він стогнав низьким, хрипким голосом:

- Роуен!

Оріон метнувся вперед у стрімкому танці тіней і ніжно обхопив пальцями горло Каса:

- Раджу тобі знайти інший об'єкт для поклоніння, приятелю, - промовив він.

Кас похитнувся, в заціпенінні дивлячись Оріону в очі, і глибоко зітхнув, після чого повторив:

- Інший об'єкт для поклоніння.

- Оріон! Досить дурити їм голову, - рявкнула я. - Тому-то всі й ненавидять ліліт.

Я теж відчувала на собі вплив його магії жадання - тугою пружиною стиснуте в грудях тепло, чутливість шкіри, - але, будучи суккубом, краще володіла собою.

Кас розвернувся і побрів назад, до місця святкування. Я ж відчула гірке розчарування. Було б непогано хоч раз роздобути компанію друзів для підтримки.

Я полоснула Оріона гострим поглядом.

- Ти ніяк переслідуєш мене? Ходиш по п'ятах, проганяєш моїх нових знайомих.

Він схилив голову набік.

- Наш вид усі ненавидять. Ми з тобою останні, хто залишився в живих, і я не допущу, щоб із тобою щось трапилось. Крім того, мені потрібно показати тобі твою кімнату.

- Не допустиш, щоб зі мною щось трапилось? - Я швидко покрокувала вперед, хоча й гадки не мала, де знаходиться моє нове житло. - Не так давно ти вигнав мене з міста, кинув напризволяще, без магії, оточену мисливцями на демонів, спраглими моєї смерті. А тепер я раптом маю повірити, що ти дбаєш про мою безпеку?

- Я тебе не кидав, - спокійно заперечив Оріон. - Мої стражники очей із тебе не спускали. Спочатку в готелі, потім у будинку тітки Шай.

Я натужно ковтнула.

- Стражники?

- Анна, та, що з рожевим волоссям. І її кішка Таффі. Я думав, їх складно не помітити.

- Хм-м-м. - *"Не вір йому, Роуен"*, подумки веліла собі, впевнена, що готова протистояти його чарівності, що мій залізний захист вистоїть. - Ах, як мило з твого

боку наглядати за мною. І все ж ти вбив мого зведеного брата Камбріеля, знаючи, що моє найпотаємніше бажання - помститися за смерть мами.

Оріон зустрів мій погляд, блиснувши своїми великими блакитними очима.

- Я теж дав обіцянку, Роуен, усьому знищеному народу ліліт. Ось чому мені потрібно було стати королем. Я знав, що ти спробуєш зупинити мене, але поклявся помститися за Ашура, коли його вели на смерть. Пообіцяв це в пам'ять своєї матері. У пам'ять кожного з них.

Я глибоко вдихнула.

- Навряд чи демонам, які живуть нині, піде на користь, якщо ти розв'яжеш війну зі смертними.

Повисло мовчання, яке порушували лише бурхливі неподалік води Ахерона.

- Я вирушив на твої пошуки, Роуен, - знову заговорив Оріон. - Ще коли ти була в підземному світі. Тоді я, нарешті, зрозумів, що ти не Мортана. Одного разу вночі я прокинувся від жахливого усвідомлення, що ти померла. Не Мортана, а Роуен. У той момент здавалося, що в мене серце вирвали з грудей.

Взявши під лікоть, він повів мене геть від річки, під якусь темну арку. Від дотику його пальців по шкірі пробігло солодке тремтіння задоволення. Вочевидь, магія інкуба продовжувала чинити на мене дію, оскільки внизу живота пекучою хвилею розлилося бажання, що заважало зосередитися.

- Добре. - Ось і все, що мені вдалося із себе видавити.

- Хіба я відчув би твою смерть, Роуен, якби ми не були пов'язані? Ми з тобою зірки-близнюки, наші долі переплетені й неподільні.

Стукіт моїх підборів по камінню луною розносився у вузькому провулку. Залізний захист, ну-ну!

- Я не відмовлюся від змагання, Оріоне, якщо ти до цього хилиш. Куди ти мене ведеш, до речі?

- У твій новий палац.

- Палац? - ахнула я.

- Він розташований недалеко від мого, в окрузі Люцифера. - Оріон озирнувся і подивився на мене, пронизуючи очима темряву. - Вислухай мене. Вважаючи тебе мертвою, я вирушив у підземний світ, відчайдушно намагаючись знову тебе відшукати, якщо вдасться. Я й подумати не міг, що досі здатний на подібні почуття.

- Які, наприклад?

Оріон різко втягнув у себе повітря і відвів погляд.

- Та які завгодно, - невизначено відповів він. - Я не знав, що як і раніше можу відчувати щось до живих. Після того як вибрався з чистилища і знайшов Таммуза, він одразу почав дурити мені голову. Він точно знав, що сказати, бо впродовж століть я твердив те саме, немов мантру. Увесь цей час знав про те, що я пережив із Мортаною, але не поворухнув і пальцем, щоб покласти цьому край, бо хаос приводить його в захват. Тобі не здається, що Таммуз грався з нами обома? Він просто хотів, щоб його розважили.

- Що він тобі сказав? - запитала я.

Оріон зупинився і повернувся до мене.

- Буквально таке: "Невже ти досі не зрозумів, як нерозумно сподіватися?" Він знав, що саме цей урок дала мені Мортана. Дозволяючи собі сподіватися, я повільно

гинув у тому підземеллі. Мортана не раз обіцяла звільнення, але варто було повірити їй, як вона сміялася мені в обличчя. Схоже, настав час перестати брати в неї уроки.

- Чи означає це, що ти більше не хочеш мститися? - Ледве запитання злетіло з моїх губ, і я задумалася, чи не потрапила в розставлену Оріоном спокусливу пастку знову?

Замість відповіді він повів мене в наступний провулок, який вивів нас в округлий двір, де цвіли миртовіє дерева, розсипаючи по камінню схожі на краплі крові пурпурові пелюстки. Повітря тут пахло сіллю і лимонами. Для мене це був запах дому.

У дальньому кінці двору височіла якась будівля, і я вирішила, що це і є той самий "палац", про який говорив Оріон: триповерховий, з башточками і вузькими світними вікнами. З даху здіймалося кілька димоходів, а над величезними дубовими дверима була вигравірувана зірка Люцифера. По периметру двору розташовувалися кам'яні будиночки, увінчані похилими покрівлями з фронтонами. У деяких із них під вікнами були балкони. Миле містечко.

Оріон повернувся до мене.

- Я пообіцяв Ашуру помститися, але не уточнив, як саме. Вважаю, однак, що демонів слід звільнити, інакше минуле може повторитися.

- Якщо звільнити демонів, почнеться війна.

Він уважно подивився на мене.

- Ти маєш на увазі, що її розв'яжуть смертні. Але ми в будь-якому разі переможемо. Мій обов'язок - захищати демонів, а не смертних. Якщо людям заманеться затіяти самовбивчу бійню тільки тому, що ми більше не замкнені в стінах міста, це їхні і тільки їхні проблеми.

Я похитала головою.

- Здається мені, ти просто хочеш видати свою помсту за свободу.

Оріон вигнув брову.

- Демони з Міста Шипів мають стати вільними. Така місія Світлоносця. "*Lucifer urbem spinarum libarabit*" - Світлоносець звільнить Місто Шипів. Це наша доля, усвідомлюєш ти це чи ні.

- Демони мають стати вільними, щоб знову харчуватися смертними? - уточнила я. - Як колись робив ти?

- Так, мені подобається ідея повернути світ у ті умови, в яких він перебував у давнину. Ти ж і сама відчуваєш, що чогось не вистачає, правда? Ми - творіння лісу, дикої природи, не призначені для життя в кам'яних джунглях. - Він потягнувся до моєї щоки, але в останню мить відсмикнув руку і стиснув пальці в кулак. - Нам потрібно полювати, і так, іноді це означає полювання на смертних. Така наша сутність, мила: наводити жах.

Примружившись, я зробила крок до Оріона.

- Демони тут здаються щасливими. Місто Шипів - до біса дивовижне місце.

Пасмо сріблястого волосся м'яко впало йому на вилицю.

- Але цього недостатньо, чи не так? Тут в'язниця для цивілізації. - У його тоні відчувалося презирство. Він схилився до мого обличчя, зігріваючи диханням щоку, і прошепотів: - Чому б тобі не піддатися своєму бажанню? Я знаю, що тобою теж опановує пристрасть.

Від випромінюваного його м'язистим тілом тепла в мене перехопило подих, а пульс стукав як ненормальний. Можливо, магія жадання Оріона ще не перестала діяти.

- Не хочу, щоб люди вмирали, - оголосила я, нагадавши, швидше, самій собі.

- Проте я чув, як при думці про свободу в тебе калатає серце.

Я відсторонилася від нього і попрямувала до дерев'яних дверей свого палацу. Звісно, не варто було очікувати, що Оріон зміниться, адже він був таким протягом століть.

"Невже ти досі не зрозуміла, як нерозумно сподіватися?" - перефразувала я слова Таммуза, націливши їх на себе.

Я піднялася сходами і біля самих дверей обернулася:

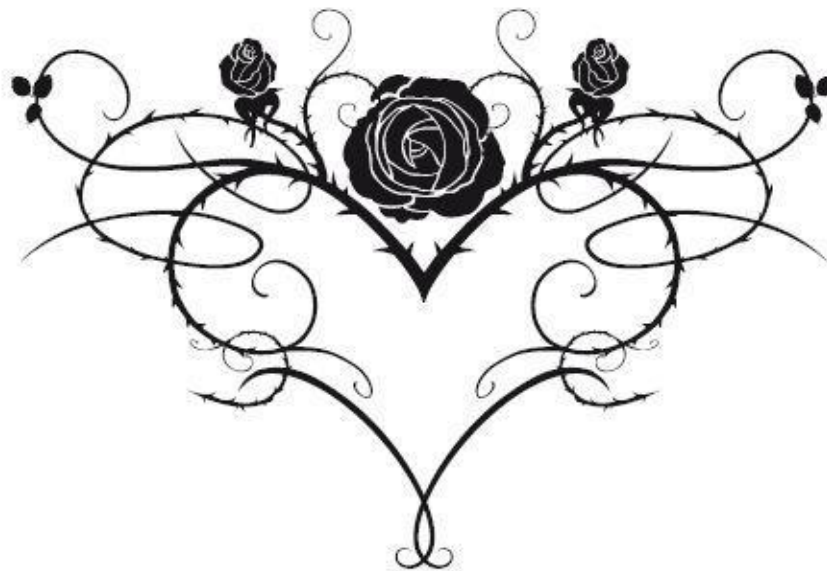
- Я йду спати, Оріоне. Дам знати, коли прийму рішення про наступне випробування.

- Не довіряй тим демонам, що були з тобою! - вигукнув він.

- Я нікому не довіряю, - криво посміхнувшись, відгукнулася я. - А тобі найменше.

Розділ 7

Оріон

Я потягував віскі, сидячи в себе в бібліотеці за письмовим столом, на якому нагромаджувалися книги і свічки. З вікна відкривався чудовий краєвид на всипаний червоними пелюстками двір Абракса та розташований з іншого боку палац Роуен. Вікна її нового будинку світилися теплим світлом.

Я особисто простежив за тим, щоб вона увійшла у важкі дубові двері - і щоб ті зачинилися за нею.

Піднявшись із крісла, покрокував до виходу з бібліотеки, куйовдя рукою волосся. Я перебрався в цю будівлю три тижні тому, коли став королем. Ненавидячи показушну пишність вежі Баала, я за жодних обставин не мав наміру там жити, оскільки, на відміну від Камбріеля і Нергала, не прагнув перебувати в центрі уваги. Тепер необхідність прикидатися герцогом відпала, а разом з нею і потреба в розкішній квартирі на березі океану. Цілком достатньо і маленького котеджу на відшибі.

Але мені було гріх скаржитися, адже тут був балкон, а також багата бібліотека, та й стіни спальні від підлоги до стелі були заставлені книжковими полицями. Організація відмінна, тож будь-який томик завжди опинявся під рукою.

Вечорами я вечеряв у товаристві свого кухаря, Амона, в їдальні, де розпалювали вогонь. Він служив моїй родині ще до розправи над ліліт і повернувся

до мене, щойно дізнався, хто я насправді. У Місті Шипів він був єдиним, хто охоче розмовляв про мій народ і при цьому не вважав мене божевільним.

Щовечора під час трапези два його чорні лабрадори згорталися калачиком біля наших ніг у надії отримати недоїдки. Їх звали Кастор і Поллукс - на честь зірок із сузір'я Близнюків.

Я увійшов у свою спальню. Будинок був дуже древнім, побудованим приблизно в той час, коли я народився. Стіни були обшиті панелями з темного дерева, а в центрі височіли дві різьблені червоні колони. Вітерець, що проникав через розкриті балконні двері, змушував танцювати вогонь, розпалений у каміні. На стіні висіла одна-єдина картина: рудоволоса Ліліт зі змією, що повзе по оголеній нозі.

Зі склянкою віскі в руці я вийшов на балкон і влаштувався в плетеному кріслі з видом на подвір'я Абраксаса, втупившись у мерехтливі над головою зірки.

Вільною рукою провів по горлу. Хоч і зцілювався, але я досі відчував, де саме Роуен полоснула мене кігтями. Причому робила вона це, як мені здалося, з величезною насолодою. Порочність воістину була їй до лиця.

Проблема полягала в тому, що вона не збиралася піддаватися своїй істинній природі.

Почувши постукування кігтів по кахельній підлозі, я обернувся і побачив Кастора, чия чорна шерсть відливала сріблом. Пес підняв голову і кинув на мене винуватий погляд, від чого в його темних очах відбилося місячне світло. Помітивши, що його морда забруднена вершковим маслом, я все зрозумів.

- Який же ти, Кастор, ненажера, - пожурив його.

Лабрадор понурив голову і тут же влаштувався біля моїх ніг, затишно згорнувшись калачиком. Порив солоного вітру, що налетів, скуйовдив йому шерсть.

Позаду пролунав звук кроків, що луною розносився в дерев'яних стінах. Я знову повернувся і побачив Амона зі склянкою віскі в руці. Його темно-каштанове волосся звисало на широкі плечі.

В останні кілька тижнів посиденьки на балконі з випивкою стали нашим щовечірнім ритуалом.

Амон сів у крісло навпроти, і мій погляд мимоволі звернувся до нерівного шраму в нього на обличчі, що тягнувся від лінії росту волосся, через ніс, прямо до зарослої щетиною щелепи. Коли смертні з'явилися за моєю родиною, Амон кинувся захищати мою маму. Пам'ятаю, як йому розкололи навпіл голову, і я вирішив, що він помер.

- Ти міг би виграти сьогоднішній поєдинок, - зауважив він, зробивши ковток віскі.

Я глянув на нього краєм ока.

- Хочу переконати Роуен перейти на мій бік.

Амон здивовано підкинув брову:

- Невже все ще сподіваєшся зачарувати її? І це після всього, що наговорив і витворив?

Ледве вигнавши Роуен з міста, я одразу ж пошкодував про це. Суперниця вона мені чи ні, але я за нею сумував.

Я глибоко зітхнув.

- Проблема в тому, що вона проти звільнення демонів.

Амон лукаво посміхнувся.

- Дай вгадаю: все тому що ти сказав їй, ніби маєш намір влаштувати кровожерливий хрестовий похід помсти проти смертних, яких хочеш знищити всіх до єдиного, навіть якщо вони не мають жодного відношення до подій чотиристарічної давнини? Навіть уявити не можу, чому б їй не заперечувати, адже твій план здається абсолютно розумним.

Я хмикнув, роздратований іронією Амона і тим, що він згоден з Роуен.

- Ну, до певної міри. - Я ковтнув віскі. - Що ж, гаразд. Може, вона має рацію. Але все одно потрібно зняти заляття, що замкнуло нас у стінах міста. За Роуен полюють смертні, і вони не відстануть, поки я не видам її. Ми сидимо тут, наче бранці, поки люди продовжують нарощувати сили.

- Чи можливо зняти заляття, Ваша Величносте?

- Перестань так до мене звертатися, Амоне.

- Гаразд, нехай буде Оріон, якщо ти віддаєш перевагу цьому імені. Але чому саме його? Адже воно несправжнє.

Я впоров погляд у нічне небо, що здавалося тут, у Місті Шипів, дуже близьким.

- Коли я нудився у в'язниці, тільки зірки мене і втішали. Єдиною доступною світлою думкою, проблиском чогось доброго були роздуми про сузір'я на кшталт Оріона. Я навіть намагався вирізати їх на кам'яних стінах камери, щоб вони завжди були поруч.

Я ковзнув очима до яскраво сяючого сузір'я Близнюків, утвореного двома однаковими зірками, що тягнулися крізь темряву до сусіднього Оріона.

Свого колишнього імені я не пам'ятав, та й не хотів згадувати. Той, ким я був раніше, помер у підземеллі. Коли стану зводити меморіал загиблим ліліт, включу в нього і безіменного хлопчика зі сріблястим волоссям.

Амон глибоко вдихнув, втупившись у небо.

- Зірки-близнюки. Два Світлоносці. Роуен і Оріон.

- Вони являлися до мене в тих рідкісних сновидіннях, які не були заповнені мріями про їжу. Зірки-близнюки. Але я так і не витлумачив значення снів.

- Ну-ну, - неголосно зауважив Амон. - Чи не тому, що вашими іменами названі зірки, ти сидиш зараз на балконі, пильно вдивляючись у житло своєї колишньої коханки, наче душевнохворий із розбитим серцем?

Я прочистив горло.

- Вже краще нехай перебуває неподалік. Занадто багато демонів бояться повернення ліліт.

Звістка про смерть Роуен у підземному світі зламала мене, а тепер і думка про те, що з нею може щось трапитися, поки вона перебуває під моїм захистом, була нестерпною.

Роуен лякала мене не менше, ніж садистка Мортана, яка в буквальному сенсі слова тримала моє життя у своїх руках. Ну а Роуен тримала в руках моє серце.

Коли я вперше побачив її, вона була тендітною і полохливою. Недосвідченою. А зараз мала такий вигляд, ніби хоче відірвати мені голову. Але не смерті боявся я, а виразу її очей, у яких хлюпала лютя. Так, звісно, її гнів лякав мене настільки сильно, що я ледь міг дихати.

Поки нудився в ув'язненні, саме передчуття помсти зберігало розум. Позбавлений мети, я збожеволів би. Та клятва на крові здавалася єдиним способом надати навколишньому жаху сенсу, єдиною крихітною іскоркою світла в темряві.

Помста - це виправлення несправедливості.

- Оріоне, - вивів мене із замисленості серйозний голос Амона. - Коли ти розповіси мені, що з тобою сталося?

На відміну від мене, Роуен не боялася розповідати про себе правду. Я готовий був забрати таємницю з собою в могилу, але Роуен не така, як інші демони. Вона краща.

- А що такого зі мною сталося? - прикинувся я нерозуміючим. - Нічого. Сидів у підземеллі, нудьгував, голодував. Так голодував, що не гребував їсти щурів. - Я відпив ще віскі. - Краще ти розкажи мені все, що знаєш про Легіон і його приятеля Каса.

Побачивши Роуен у компанії цих молодиків, я відчув непереборне бажання спопелити їх обох.

- Ти справді їх не пам'ятаєш? - недовірливо втупився на мене Амон.

У голові затанцювали неясні давнішні спогади про те, як темноволосий кароокій хлопчик-демон вів мене в Райську пустку. Легіон з Касом були старшими, і я, будучи зовсім дитиною, намагався на них рівнятися.

- Якщо тільки трохи. - Мені не хотілося ворушити в пам'яті події давно минулих днів.

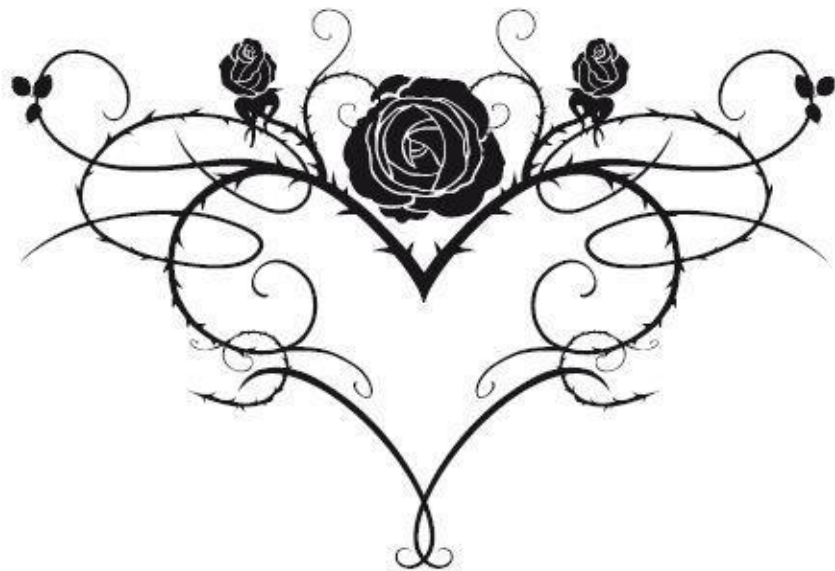
- Ти сповнений секретів, - пробурмотів Амон. - Які приховуєш навіть від себе самого.

Тепер до них додався ще один. Він полягав у тому, що я кохатиму Роуен до самої смерті.

Саме тому я глибоко шкодував через те, що мені належить зробити далі.

Розділ 8

Роуен

Підкорятися розпорядженням Оріона не було жодної потреби. Ставши тіньовою спадкоємицею, я була вільна сама вирішувати, де оселитися. Однак мені хотілося підтримувати в ньому ілюзію, що я все та ж незграбна смертна, яку він зустрів у барі. У такому разі він послабить пильність і махне рукою на підготовку до наступного випробування. Найімовірніше, саме так і станеться - з його-то зарозумілістю!

Нижній поверх палацу навіював думки про Середньовіччя. Я виявила вартових, що вишикувалися по обидва боки від кам'яного входу. Вони були одягнені в синю військову форму з королівською емблемою на лацкані: зіркою над короною.

"Вся королівська рать..."

Коли я увійшла, стражники мовчки поглянули на мене. У своїй нерухомості вони були схожі на статуї, що стоять на чорно-білій кахельній підлозі. Ні слова не сказавши, один із них, карбуючи крок, супроводив мене до моїх покоїв.

І варто було йому зачинити за мною двері, як я відчула полегшення.

Вікна в кімнаті, освітленій теплим мерехтливим світлом кількох свічок, відкривали вид на море. Уздовж двох стін із білого каменю тягнулися дубові книжкові полиці, а біля відкритих балконних дверей стояло застелене кремовим покривалом ліжко з величезними подушками. Поруч розташовувався дерев'яний столик з латунною лампою для читання.

Коли я оглянула все цілком, серце сильно стиснулося у мене в грудях. Одну зі стін прикрашали портрети моїх батьків, перенесені сюди з їхнього особняка в окрузі Асмодея.

У заціпенінні я підійшла ближче, вдивляючись у їхні обличчя. Ось батько, якого я ніколи не знала - герцог Молох, - з таким самим, як у мене, рудим волоссям, яке світлішало на кінчиках до білястого, з такими самими високими вилицями і темно-карими очима. Поруч із ним висів портрет матері, чий погляд був спрямований поверх моєї голови, а темне волосся покладене у високу зачіску. Я ніколи не бачила її такою елегантною.

Позолочені рами виглядали зовсім новими.

Навіщо, власне, Оріону знадобилося освіжати обрамлення картин і переносити їх сюди? Мені здавалося, що він не знав про мій намір кинути йому виклик цього вечора. Мабуть, одразу після закінчення першого випробування він вислизнув з галасливого святкування і примчав сюди, щоб підготувати мені кімнати.

Я знову подивилася на маму. Звісно, Оріон спробував влаштувати мене з усілякими зручностями. Він на все був готовий, щоб змусити послабити пильність.

Поглянувши на приліжковий столик, я помітила ручку, що лежить поруч із невеликим блокнотом з відірвними аркушами. Це здалося мені дивним. Але, підійшовши ближче, зрозуміла, що це була не *звичайна* ручка. Збентежена, я провела кінчиками пальців по крихітному блискучому зображенню веселки на корпусі, злегка стертому від часу. Це ж моя щаслива ручка! Вона була при мені тієї самої ночі, коли я вперше зустріла Оріона. Отже, ніякого щастя вона мені не принесла.

Усе ще не оговтавшись від такої знахідки, я покрутила ручку в пальцях. Виходить, весь цей час вона перебувала в Оріона? Сидячи в тюремній камері, я навіть просила його повернути мені її, але він так і не зробив цього.

Ах, яка чарівна спроба підкорити моє серце...

Я жбурнула ручку назад на столик і продовжила огляд.

Звернена до моря стіна була залита місячним світлом, яке струмувало крізь скляні двері. Визирнувши назовні, я побачила балкон з каменю пісочного кольору, а внизу, за низькою огорожею, простягалось відливаюче сріблом безкрає море, яке з'єднувалось в жарких обіймах з нічною темрявою. Яка краса!

Я відчинила двері і вийшла на балкон, з насолодою вдихнувши солоне повітря. У демонів зір був набагато гострішим, ніж у смертних, тому я змогла розгледіти навіть кам'яністі острови на самому обрії, теж посрібленими сяйвом місяця. Хвилі билися об прибережні скелі. В одному кутку балкона виявився невеликий басейн із підігрівом, що випускає в темне небо клуби пари.

Перегнувшись через огорожу, я помітила вартових, що вишикувалися вздовж берегової лінії. Вони що ж, очікували, що хтось вибереться з води? Радше Оріон велів доповісти йому, якщо мене помітять такою, що летить із балкона.

Я зітхнула і повернулася у свою нову кімнату, зачинивши за собою балконні двері, а потім вирвала з блокнота сторінку і надряпала Оріону записку:

Мені вона більше не потрібна.

Дописавши, я виглянула в коридор. У ньому панував морок і, безсумнівно, стояли два стражники. Підійшовши до одного з них, я сунула йому в руки записку і ручку.

- Будь ласка, передайте це королю з найкращими побажаннями, - попросила я.

* * *

Освітлювана променями сонця, що сходить, я йшла звивистими вуличками округу Люцифера в пошуках місця, де б поснідати. Трохи раніше до мене з'явився слуга з пропозицією принести їжу, але я вважала за краще прогулятися містом у світлий час доби.

Я йшла вздовж каналу, що хлюпався в кам'яному руслі, чиї води в ранковому світлі блищали золотом. По інший бік уздовж брукованої дороги тягнулися повиті виноградними лозами кам'яні будинки з загостреними дахами. Я зупинилася, щоб подивитися на вітрину крамниці, що торгує дивинами і магічними предметами для відьом. Тут були і людські черепи, і бульбашки з кров'ю, і товсті книги з магії зі срібними написами на корінцях.

Смертні відьми навчалися магії в демонів в університеті Беліала та навчальних закладах інших міст демонів. Ті, хто досконало опановував магічні премудрості, могли стати відьмами.

Я вирішила, що наступне випробування полягатиме в покликанні з підземного світу могутнього чаклуна, який давним-давно помер. Отже, в моєму розпорядженні було дев'ять днів, щоб опанувати некромантію.

Я потягнула на себе двері і під передзвін дзвіночків ступила всередину. Стіни крамнички були пофарбовані чорною фарбою, а криво прибиті полиці ломилися від усякого непотребу: опудал птахів, латунної руки з скорченими пальцями, банок із травами і зіллям.

За прилавком сидів смертний чоловік із довгою бородою.

- Тіньова спадкоємиця, - пробурмотів він, глянувши на мене.

Коли позаду мене знову пролунав мелодійний дзенькіт, я обернулася і побачила завмерлого в дверному отворі Каса, що притулився до рами. Рукава його сорочки були закочені, оголюючи на передпліччях татування у вигляді зірок, а голова трохи нахилена донизу. На губах грала ледь помітна посмішка, а очі приховувало пасмо скуповдженого світлого волосся.

- Тіньова спадкоємиця, - прошелестів кімнатою його низький, грубий голос. - Ми тебе шукали.

- Ми? - Мої брови здивовано поповзли вгору.

Він повернувся, маючи намір піти, і притримав двері для мене відчиненими.

- Шай і Легіон. Сніданок чекає.

Я пішла за ним, мружачись від яскравих сонячних променів.

- У нас, здається, і плани є?

Він обернувся до мене і знову обдарував ледь помітною посмішкою.

- Правильно. Спочатку я приготую оладки і каву, а потім ми разом подумаємо, як зробити тебе королевою.

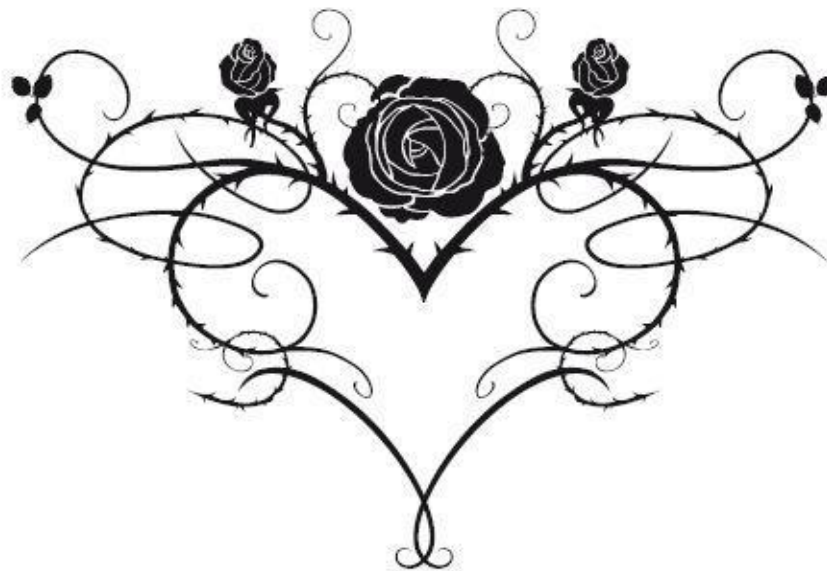
Заінтригована, я крокувала поруч із ним.

- Ти велів мені не довіряти тобі.

- Точно. - Він грайливо посмикав бровою. - Але я все одно тобі допоможу.

Розділ 9

Оріон

У старому цегляному особняку, де колись жила моя сім'я, панувала моторозна атмосфера. Ні дати ні взяти будинок із привидами! Я ступав по запорошеній кахельній підлозі, і відлуння підхоплювало звук моїх кроків. Можна було, звісно, наказати привести тут усе до ладу, вимити й вичистити, але щось утримувало мене від повернення особняку колишнього вигляду. Він перетворився на мавзолей із затхлим спертим повітрям. Не будинок - радше могила.

То якого біса мене сюди принесло?

Схоже, це було єдине місце, якому під силу загасити бурхливу пожежу моєї пристрасті до Роуен. Бо варто було їй опинитися поблизу, як я одразу втрачав здатність міркувати тверезо. Варто було перед уявним поглядом виникнути її образу, і в мене перехоплювало подих; серце завмирало щоразу, коли думав про неї. Її темно-карі очі, обведені золотим по краю райдужки. Повні червоні губи, розсип крихітних веснянок на носі, вигин стегон. Те, як вона стогнала, коли я входив у її лоно...

Що я за король такий, якщо не можу викинути її з голови?

Отчий дім, оповитий густим серпанком печалі, виявився єдиним притулком, що дарує укриття від мани на ім'я Роуен.

Я уважно розглядав встановлені в коридорних нішах старі бюсти. Обличчя їхні були розбиті, осколки досі валялися на кахельній підлозі.

Світ ніби нахилився, коли мій блукаючий погляд зачепився за темно-бордову пляму на одній із плиток. На цьому самому місці в мене на очах убили брата.

Моє дихання почастишало, але повітря все одно не вистачало.

Молор, так звали брата, намагався затулити собою нашу маму, адже він був великим і сильним. Принаймні, таким старший брат *здався* мені, малюкові. Коли солдати збили його з ніг, я був безмежно вражений, вважаючи його богом. Титаном. Тим, хто завжди захищатиме мене. Можливо, саме тому я не дав виходу вогню, що розгорівся всередині. Якби я був у змозі ясно мислити, то міг би спалити смертних дотла. Хоч вони й послабили нашу силу перед вторгненням, зовсім безпорадним я не був.

"Молор їх, звісно, зупинив би".

Старший брат навчив мене чудово лихословити, а ось наносити удари мені вдалося куди гірше - навіть під його чуйним керівництвом. Щоразу, коли він ішов з дому, я кричав, що хочу піти з ним.

У заціпенінні я попрямував коридором до його старої кімнати. Молор завжди був акуратним, і навіть зараз тут панував повний порядок, незважаючи на пил і павутину всюди. Кімната була простою й елегантною: темні дерев'яні балки, що перетинали стелю, білі стіни й викладена кам'яними плитами підлога, застелена ґрунтовно потертим килимом. Над каміном були прибиті оленячі роги. Спав Молор на ліжку з балдахіном і стовпчиками з червоного дерева, на яких були висічені колючі тернові батоги. Бліде світло, що струменіло через багатостулкові вікна, падало на письмовий стіл, завалений старими книгами.

Я відкрив гардероб і здивувався тому, наскільки маленький у нього одяг. Невже брат справді був таким мініатюрним?

На полицях також виявилися дитячі іграшки: лялька в білій сукні з чорними намистинками разом очей, дерев'яна дзиґа з потемнілими цифрами. Взявши дзиґу, я покрутив її між пальцями. Якби за Молором не з'явилися смертні, він навчив би мене грати в цю гру. А так я й гадки не мав, для чого потрібна ця штука.

Коли я знову перевів погляд на його вбрання, у мене перехопило подих. Ну як, як він міг бути таким крихітним? Таким шуплим?

Я витягнув один зі старих костюмів, пошитий із чорної оксамитової тканини із золотим оздобленням, і раптом пригадав... Молор ним дуже пишався і збирався вдягнути на свій чотирнадцятий день народження. Для демонів цей вік - велика подія, тож мої батьки почали приготування до урочистості за рік.

Поклавши костюм на ліжку, я задумливо втупився на нього. На момент своєї смерті брат не встиг дорости до цього вбрання і вже ніколи не доросте.

Я ковтнув грудку, що утворилася в горлі, і підійшов до вікна, подивившись на годинникову вежу в окрузі Асмодея. У якийсь момент механізм перестав працювати, і стрілки завмерли на шостому годиннику. Я не міг не задатися питанням, чи не було це вказівкою точного часу прибуття смертних? Вони з'явилися з настанням сутінків, і звичний світ припинив своє існування. Або, можливо, він завалився, коли вбили мого старшого брата?

Коли пуритани вирізали серце Молора, поваливши його на підлогу у вітальні, мені здавалося, що і моє теж забрали. Біль був приголомшливим.

На сонце наповзли хмари, накривши занедбану міську площу тінню.

Я дивився крізь старе скло на годинникову вежу, чудовий витвір мистецтва того часу: кам'яна конструкція із золотими циферблатами, що колись рухалися і показували не лише час, а й положення сонця, місяця та знаків зодіаку. Дивовижне диво техніки, створення якого демони навчилися у смертних. У глибинах пам'яті промайнув напівстертий спогад: раніше з дверцят, розташованих з обох боків від блискучих циферблатів, з'являлися механічні фігурки короля і бога Люцифера, який вручав корону.

За старих часів жителі міста звіряли кишеньковий годинник за цими золотими стрілками. Я згадав, як витріщався на них в очікуванні, коли з'явиться король. Дитиною я був зачарований цим чарівним дійством.

Мені стало важко дихати.

Коли прийшли смертні, мій світ завмер, небо потемніло, а повітря перетворилося на попіл.

Я не міг дозволити собі відчувати втрату на кшталт цієї знову. Що, якщо я змусив її відчувати біль, бо дозволив їй любити себе? Адже насправді нічого гіршого за це й бути не могло.

Я відвернувся від вікна, відчайдушно бажаючи вибратися з цього склепу якнайшвидше. Спроби звести навколо себе тюремні стіни, щоб убезпечити власне серце, успіхом не увінчалися - Роуен зруйнувала їх. М-да, заковика.

Я витягнув із кишені її ручку, втупившись у зблідле зображення веселки на корпусі. Яка безглузда річ. Я здивувався тому, як боляче мені стало, коли вона повернула ручку. Якого біса, Оріоне?

Розлютившись на самого себе, я відчинив вхідні двері і вийшов на кам'яну площу.

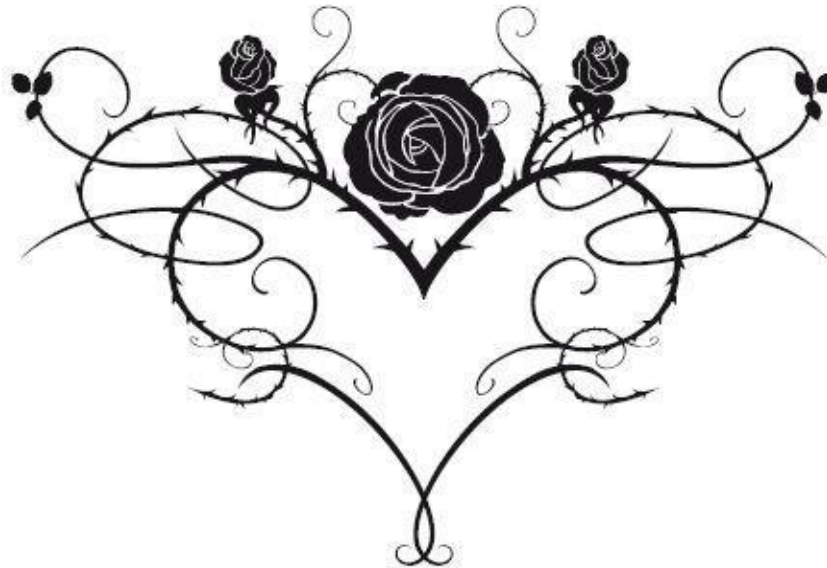
На ганку маячив один із моїх стражників. Захищає мене. Наче я цього потребую! Через свою бліду шкіру і довге чорне волосся він нагадував примару з підземного світу.

- Джаспере, - звернувся я до хлопця. - У мене є для тебе вкрай важливе доручення, яке потрібно виконати.

Я був готовий на що завгодно, аби не відчувати агонізуючий біль від втрати знову.

Розділ 10

Роуен

Кас мешкав у розташованому на жвавій вулиці тюдорівському особняку, фасад якого був пофарбований білою фарбою й оздоблений перехресними дерев'яними балками. На відміну від квартири Оріона, де завжди панував суворий порядок, житло Каса було захарашчене різними дрібничками і дивинами. Тут були і телескоп, і старовинний глобус, і присунутий до багатостулкового вікна письмовий стіл, завалений книгами.

Кас стояв на кухні біля залізної плити і смажив оладки, поширюючи навколо запах вершкового масла, через що все, що відбувається, здавалося майже... людським. Нормальним.

Шай і Легіон пили каву, сидючи навпроти мене за обіднім столом серед тарілок, столового приладдя і купи якихось рукописних нотаток. Вікно праворуч від мене виходило на вузьку міську вулицю з магазинчиками, повитими плющем.

Шай похмуро глянула на один із аркушів паперу.

- Що це?

- Ой! - Кас озирнувся через плече, відірвавшись від сковорідки. - Мої малюнки. Будь ласка, не дивітьсяся.

Звісно, ми одразу ж почали їх роздивлятися. Моїм очам постали прекрасні олівцеві начерки об'єктів живої природи: птахів, дерев, метеликів. Був тут і

майстерно виконаний автопортрет - схожість була майже фотографічна! Який же Кас талановитий.

Зробивши ковток кави, Легіон підняв замальовку, що зображала двох жаб.

- Знайдеш ти вже своїм мистецтвом якесь практичне застосування?

- Ну-у-у-у, можливо, візьму їх за основу кількох татуювань, - буркнув у відповідь Кас. Він вніс блюдо, на якому гіркою нагромаджувалися оладки, і виделкою перекинув мені на тарілку дві штучки. - Не для того ми тут зібралися, щоб обговорювати мої захоплення, правда?

У Шай сіпнувся куточок рота.

- Тоді давайте поговоримо про захоплення Легіону! Хто б міг подумати, що цей величезний крутий хлопець із наколками на дозвіллі займається розфарбовуванням фігурок крихітних олов'яних солдатиків.

Легіон так і пронизав її поглядом.

- А я не очікував, що дівчина зі світу смертних перейметься тонким мистецтвом відтворення битв у мініатюрі.

- Просто визнай, що ти мужик. - Кас поклав приятелю оладок.

У мене слинки потекли, побачивши таку смакоту. Квапливо полив свою порцію кленовим сиропом, я поцікавилася:

- Гаразд, хлопці, що у нас сьогодні на порядку денному?

- Планування твого випробування, - відгукнулася Шай. - Ми вже вирішили, що це буде?

- *Ми?* - луною повторила я, відкушуючи від оладки. Які ж вони тонкі й маслянисті, прямо як я люблю. - Що ж, так, я все вирішила і сьогодні трохи пізніше зроблю офіційну заяву. Для перемоги у випробуванні потрібно буде викликати з підземного світу чаклуна і вкрасти його талісман. У цьому разі терновий вінець, що підсилює магичні здібності.

- Заклинання, вимовлені мовою демонів, - задумливо протягнула Шай. - Виклик духів. Ти ніколи подібного не навчалася.

- І Оріон теж. Одного разу мені довелося чути, як він творить таке заклинання, але жодної формальної освіти в нього немає. - Я обхопила кавову чашку долонями, зігріваючи їх. - У будь-якому разі, всі випробування мають на увазі подібне, оскільки передбачається, що вони випробовують не тільки фізичну силу і знання стратегії, а й стародавнє мистецтво демонічного чаклунства. І сьогодні крайній термін, коли я повинна оголосити про свій вибір.

- А перемогти як маєш намір? - не вгамовувалася Шай. - Просто-напросто вкрадеш терновий вінець?

- Той, хто успішно впорається з викликом чаклуна, отримає перевагу: встановить із ним зв'язок, що полегшить пошуки. Але це не гарантує перемогу.

- Заклик мертвих вимагає надзвичайно потужної магії, - резонно зауважив Легіон. - Упевнена, що зможеш позмагатися з Оріоном?

Шай перехопила мій погляд.

- Вона Світлоносець, як і він. Отже, у неї стільки ж сили, скільки й у нього, і жодних проблем зі здоровим глуздом до того ж.

- Вірно, - погодився Легіон. - Однак нікому насправді не відомо, на що здатна магія Світлоносця, адже ми ніколи не бачили її в дії й не випробовували на собі.

- Магія для мене в новинку. Що вірно, то вірно, - змушена була визнати я. - Але немає іншого способу обійти її. Усі випробування так чи інакше включають заклики і використання чар. Але це видається одним із найменш небезпечних варіантів, оскільки не передбачає прямої сутички між мною та Оріоном.

- Гаразд. - Кас уважно подивився на мене крізь чашку кави, що диміла. - Подібні дійства вимагають високої точності. Наскільки добре ти вимовляєш демонічні заклинання?

Я поморщилася.

- Може, ви троє допоможете мені потренуватися?

- Якого саме чаклуна ти збираєшся воскресити з мертвих? - запитала Шай. - Він небезпечний?

- Його ім'я Аларіх. Він був вождем і першим королем племені вестготів шістнадцять сотень років тому. Досить могутнім, щоб розграбувати Рим. Так ось що потрібно буде зробити. Спочатку ми з Оріоном обмазуємо собі чола кров'ю мертвої відьми, щоб зруйнувати перепону, що відокремлює від потойбічного світу. Потім виконуємо моторошні демонічні піснеспіви. Той, хто першим покличе чаклуна, встановить із ним зв'язок, який допоможе його відшукати. Сподіваюся, я покличу його, скористаюся зв'язком, щоб знайти, зв'яжу своєю магією і заберу терновий вінець. Після чого стану королевою, час правління якої назвуть золотим віком, за зразком незаміжньої рудоволосої Єлизавети I.

Легіон уставився на мене поверх кави.

- Імовірно, спершу нам знадобиться з'ясувати суть деяких магічних термінів, - попередив він.

- Зрозуміло, - з готовністю підхопила я.

- Відняти корону у смертного нескладно, - продовжив він. - Це некромантія, впоратися з якою тобі цілком під силу.

- Нескладно? - Кас здивовано підняв брови. - Адже йдеться про чаклуна, а не про простого смертного. Ти хоч уявляєш, наскільки небезпечні наймогутніші відьми? Ті, що належали до найвеличніших поколінь минулого?

Небо ставало дедалі темнішим, на сонце наповзли тіні. Легіон насупився.

- Ти боїшся смертних?

- Я безумовно боюся, - блиснувши очима, відповіла Шай. - А якщо ти іншої думки, значить, просто їх недооцінюєш. Чи доводилося тобі чути про *la sorcière de Brocéliande*?

- Чародійці з лісу Броселіанд? Хто ж вона така? - поцікавилася я.

Потягуючи каву, я відчула холодне поколювання магії на шкірі. Почався дрібний дощ, забарабанив по шибці та стікав цівками.

Шай подалася вперед, блиснувши очима.

- Вона була найстрашнішою відьмою з усіх, що проживали в п'ятнадцятому столітті. Одноосібно прикінчила цілу армію демонів у Ренн-ле-Шато. Звинуватила їх у вбивстві своєї сім'ї і наслала круків, що розтерзали їх на шматки. А рештки потім засипала камінням. - Темряву розпорола зигзагоподібна блискавка, а дощ посилювався.

- Загалом, демонів вона терпіти не могла.

Здригнувшись від удару грому, Кас запитав:

- Це ти наслала грозу, Шай?

Вона знизала плечима і взяла чашку з кавою.
- Просто хотіла додати історії атмосферності.
- Як би там не було, тепер ця відьма мертва, - підсумував Легіон. - Власне, це притаманна всім людям властивість - помирати в решті-решт.
Кас перехопив мій погляд.
- Якщо тільки Світлоноскою не заманеться їх воскресити.
- Та не збираюся я повертати до життя цю вашу чарівницю-чорт-знає-звідки! - запротестувала я. - Аларіх хитрий і сильний, але не божевільний і не вбивця. Демони, які заснували випробування боєм, не хотіли наражати жителів Міста Шипів на смертельну небезпеку. Ми повинні виявити найкращого лідера, а не знищити всіх і вся.
Дош, як і раніше, стукав по вікнах, але явно пішов на спад.
- Як, по-твоєму, ти зможеш перемогти? - запитав Легіон.
- Цілком можливо, - відповіла я. - Я чула, як Оріон використовував заклинання призову, але навряд чи часто практикувався в магії. Заточений у підземеллі, він був позбавлений своїх сил, а коли звільнився, зрозумів, що вчитися йому нема в кого: усіх ліліт, крім нього, було вбито. Ну а я можу розраховувати на ваше сприяння. Оріон нізачо не звернеться по допомогу до інших демонів, і йому, звісно, і на думку не спаде готуватися до чогось заздалегідь.
- Воскресіння мертвих краще виходить у дикій місцевості, де магія найсильніша, - зауважила Шай. - Цього мене навчили ще на першому курсі.
Я кивнула.
- Отже, туди і вирушу, щоб попрактикуватися.
Кас провів рукою по загривку. Вигляд у нього був стурбований.
- Перш ніж кинешся воскресяти мертвих, давай-но спочатку розглянемо деякі основні поняття, гаразд?

* * *

Туман огортав потужні вигнуті стовбури дубів, що росли в Райській пустці.
Для початку слід було навчитися правильно вимовляти ім'я чаклуна.
- Аларіх, - у двадцятий, здається, раз оголосила я.
- Зроби наголос на "Ала", - велів Легіон. - Намагайся вимовляти, як у німецькій.
Як мило: він вирішив, ніби я знаю німецьку!
Одягнена в чорне пальто на гудзиках, Шай стояла зі схрещеними на грудях руками, притулившись до стовбура шишкуватого дуба.
- У неї майже вийшло. - Подруга обдарувала мене лукавою посмішкою і підійшла ближче, листя хрустіло в неї під ногами. - Може, спробуємо вже справжнє магичне заклинання? Полювання подивитися, на що вона здатна.
- Що ти маєш на увазі? - запитала я.
Вітерець, що налетів раптом, розметав біляві локони Каса.
- Ми практикуємо три види магії, - пустився він у пояснення, але Шай його перебила:

- Вибач, Касе, але я хочу блиснути інтелектом. - Прочистивши горло, вона підняла догори вказівний палець, немов би закликала до уваги. - Отже, перший вид - це медицина, коли для магічних потреб використовують природні матеріали, приміром, кров, якою мажуть чоло. Другий вид - тауматургія, але він доступний виключно для демонів, не смертних. Це вроджена елементальна сила, якою ви володієте. У твоєму випадку вміння стріляти вогнем. І нарешті, третій вид - заклики, тобто проголошення заклинань, щоб закликати магію богів і з її допомогою зробити те, що потрібно.

Я засумнівалася, чи правильно все зрозуміла.

- То можу я спробувати воскресити когось із мертвих?

Шай стала прямо переді мною.

- Магія пов'язана з емоціями, - продовжила вона. - Якщо внутрішньо ти пасивна або апатична, то не зможеш використати свій елементальний вогняний дар. Коли я хочу змінити погоду, завжди згадую якусь подію, яка мене дратує; то, наприклад, коли мама забула згадати, що я можу бути демоном, бо глибоко прихильна до конформізму серед смертних. - Вона обдарувала мене променистою посмішкою.

Я кивнула.

- Ясно. - Що ж, у мене є великий запас найсильніших емоцій на вибір.

Кас поклав руки в кишені й зробив крок до мене, шелестячи опалим листям.

- Магія у кожного демона відчувається по-різному, - повідав він. - Моя - гладка і шовковиста, немов стрічки, що ковзають по шкірі.

Легіон підняв руку, і я задивилася на темно-сріблясті іскри в нього на кінчиках пальців.

- Моя холодна як лід, - вставив він.

- А моя вібрує, - підхопила Шай і, прикривши рот рукою, оголосила награно гучним шепотом: - Тепер ти знаєш, навіщо я так багато тренуюся.

Я кривувато усміхнулася. Моя елементальна магія була гарячою і яскравою, як в Оріона.

Легіон дістав товсту книгу заклинань із золотими літерами на корінці.

- Оскільки ти демон, твоє чаклунство полягає в тому, щоб, використовуючи вроджену силу і правильну артикуляцію, створити щось нове. Вимова і синтаксис мають ключове значення, але в тебе також має бути чіткий намір. Говорячи простою мовою, ти береш вроджену силу, як вона є, і підпорядковуєш своїй волі.

- Ну ж бо. - Шай зробила запрошувальний жест рукою. - Виклади ці ідеї з погляду психології. Бачу, як тобі цього хочеться.

Шумно видихнувши, я пустилася в пояснення:

- Принцип схожий із творчим процесом. У потиличній частці кори головного мозку зберігаються зорові образи, вельми неясні. Це креативність у чистому вигляді, яку можна порівняти з божественною силою демонів. А завдання лобової кори - організувати їх так, щоб вийшло щось осмислене.

Пронизавши мене пильним поглядом, Легіон здув пасмо чорного волосся, що впало йому на очі.

- Звісно. Неважливо. Може, просто спробуєш заклинання?

З цими словами він вручив мені книжку, відкриту на сторінці з коротеньким текстом, і я слухняно взяла її в нього з рук. Швидко пробіглася очима по рядках і глибоко зітхнула. Демонічний алфавіт відрізнявся від людського, а я, як на зло, не була наділена магичною здатністю його читати. На щастя, на правому боці кожної сторінки була транскрипція.

- Для чого воно? - запитала я.

- Це простеньке заклинання, щоб небо затягнуло хмарами, - пояснив Легіон. - З ним будь-хто впорається.

Шай сердито стрельнула в нього очима.

- Не таке вже й простеньке.

Легіон примирливо їй посміхнувся.

- Запам'ятаю на майбутнє, що ти наділена чутливістю смертного, і надалі формулюватиму думки обережніше.

- Усе гаразд, - усміхнулася вона у відповідь. - Колись і я навчуся бути такою ж поблажливою і позбавленою емоцій, як усі ви.

- Але ж саме емоції та пристрасть є нашим джерелом сили, - пробурмотів він. - Просто ми зберігаємо їх для виняткових випадків. Для магії, скажімо, і... дечого іншого.

Шай із Легіоном обмінялися поглядами, і від їхнього тривалого зорового контакту мені стало не по собі.

- Вірно, - зі зітханням підтвердив Кас і, вказавши на книгу, додав: - Не звертай на них уваги, краще зосередься на тому, щоб спрямувати емоції в потрібне русло. А коли читатимеш заклинання, пам'ятай про свій намір. Уявляй хмари. Ти спрямовуєш магію богів. У магії є два фундаментальні стовпи: сила і контроль. Зрозуміло?

Перше - це сила. Вона народжується з емоцій, тому, тримаючи в руках розкрити книгу, я уявила Оріона - безвідмовний прийом, щоб сколихнути почуття. Коли перед уявним поглядом виникли обриси його ідеального обличчя, я відчула змішаний із жалем гнів. Кров закипіла в жилах, а повітря стало більш вологим. На кінчиках пальців з'явилося слабке світіння.

Прикликавши таким чином свою магію, я почала співуче вимовляти заклинання, рівно так, як воно було написано, ретельно стежачи за вимовою.

Однак, коли підняла голову до неба, я розчаровано зазначила, що крізь сплетені крони дерев, як і раніше, пробивається сонячне світло.

- Дуже навіть непогано, - підбадьорила мене Шай. - Мабуть, варто додати трохи емоційної виразності.

Пильно дивлячись у книгу, я закликала ще більше магії. Цього разу уявила, як Оріон спікірував на непритомного Камбріеля, який лежав, щоб убити його. А потім викинув мене з міста. Розум тепер спалахнув від відчуття втрати.

Вогонь розгорівся в грудях, розтікся по жилах, поки я читала заклинання. Налетів потужний порив вітру... і зник. Я знову глянула вгору, помітивши, що крізь листя все ще видніється блакить неба.

Знову і знову я вимовляла належні слова і, нарешті, у віддаленому куточку свідомості почула холодний, позбавлений емоцій голос Оріона: "Випроводьте цю жінку з мого королівства".

Укотре вимовивши заклинання, я побачила, як сторінки книжки осяялися світлом, яке виходило від мого власного тіла. Вони затріпотіли, захлопали на вітрі. Магія потріскувала навколо мене, у грудях пульсувала сила, а вітер розвівав волосся. По небу чорнильними плямами розповзлися сіро-сталеві грозові хмари. Блискавка вдарила у верхівку довколишнього дуба, і електричний розряд, що пробіг по землі, торкнувся моїх ніг.

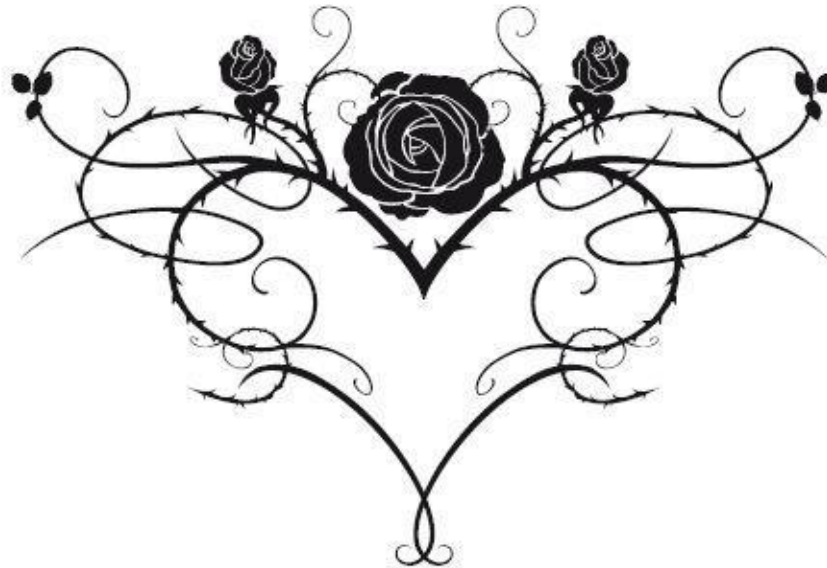
- Роуен! - волала до мене Шай, намагаючись перекричати вітер. - Занадто інтенсивно! Просто занадто!

Небо розверзлося, обрушивши на нас потоки крижаного дощу з градом. Вітер бив по деревах, зривав листя і оберемками розкидав його в різні боки. Від удару блискавки дуб загорівся і тепер палав, як величезний факел, на тлі темного неба.

- От чорт! - Кас відкинув волосся з чола. - Над умінням зберігати контроль доведеться ґрунтовно попрацювати.

Розділ 11

Роуен

Наскрізь промоклі, ми вчотирьох влаштувалися біля розпаленого каміна в будинку Каса. Він видав кожному по м'якій ковдрі та чашці гарячого чаю, щоб зігрітися. Припинити грозу нікому з нас виявилось не до снаги, тож надворі досі лило як з відра і град барабанив по шибках, погрожуючи розколоти їх. На щастя, потокам води, що вивергалися з небес, вдалося загасити палаючий дуб.

Хлопці сиділи без сорочок, виставивши напоказ значну мускулатуру в танцюючому світлі полум'я, але ми з Шай анітрохи не заперечували.

- Давайте наступного разу виберемо щось менш небезпечно, а? - запропонувала Шай.

- Плаваючий папір, наприклад, - підхопив Легіон. - Одне з перших, найпростіших заклинань, якого навчають на заняттях з магії. І дерева залишаться цілі.

Кас стрельнув у мене підступним поглядом.

- Я б не став списувати з рахунків імовірність їхнього загорання.

- У нас є час, - заперечила я. - Цілих дев'ять днів попереду.

- Усе буде добре. - Він кивнув мені. - Тільки в тих, кого благословили боги, виходило настільки далеко зайти. Принаймні, так кажуть.

- Кажуть? - луною повторила Шай. - А ти, виходить, у це не віриш?

Кас знизав плечима.

- Особисто мені боги здаються трохи божевільними. Будь-яка стародавня, як сам час, істота неминуче має страждати на старече слабоумство. Іноді я запитую себе, що було б, якби ми, демони, обирали правителя голосуванням, замість того, щоб покладатися на дрібнички і забаганки богів.

- Не базікай дурниць, - відрізав Легіон.

- По-твоєму, куди розумніше спостерігати за тим, хто зможе першим забрати терновий вінець у чаклуна, мертвого вже багато століть? - стояв на своєму Кас.

- Ну-ну, легше! Не я встановлювала правила, - запротестувала я, знизуючи плечима.

Ледь закінчивши говорити, я помітила щось за пеленою дощу. Точніше, когось. Зовні причаївся демон у темно-синій формі стражника. З молочно-білою шкірою і довгим чорним волоссям, що мокрими пасмами звисало на обличчя, він мав такий вигляд, наче *сам* повстав із мертвих.

Я роздратовано зітхнула.

- За нами шпигує один із солдатів Оріона.

- Ну, наглядач із нього, прямо скажемо, неабиякий, - зауважив Легіон, - раз дозволив себе виявити, відкрито витріщаючись у вікно.

Моторошний стражник зник, а за мить пролунав стукіт у двері. Як був із голим торсом, так Кас і відчинив двері і, загрозово піднявши підборіддя, запитав:

- Чим можу допомогти?

Посланець Оріона ковзнув по мені поглядом своїх темних очей і коротко кивнув.

- Король просить тіньову спадкоємицю бути присутньою сьогодні ввечері на поминальній службі за загиблими ліліт. Вона відбувається в окрузі Асмодея біля годинникової вежі.

Хто б сумнівався, що Оріон надішле свого наближеного стежити за мною, щоб у такий спосіб спробувати з'ясувати, чим я займаюся, і отримати перевагу.

Кас притулився до одвірка, дозволивши ковдрі зісковзнути з плечей.

- Приятелю, а сам-то ти хто такий?

- Джаспер. Вірний слуга короля, - без запинки відтарабанив той і, обпаливши мене гострим поглядом, додав: - Нехай триватиме правління істинного короля, поки сонце не спалить землю своїм полум'ям.

- Добре, - сказав Кас. - Дякую за... це. - Відступивши від дверей, він зачинив їх у стражника перед носом і пробурмотів ледь чутно: - От дивак.

Я обмінялася з Шай поглядом. Чи справді Оріон запрошує мене пом'янути мертвих, чи замислив щось іще?

* * *

Я повернулася у свій палац на березі океану і вибрала довгу чорну сукню з короткими суцільнокроєними рукавами.

Прийшовши на площу незадовго до шостої вечора, я побачила, що слуги Оріона роздають маленькі срібні кораблики зі встановленою в корпусі свічкою і

ручкою для зручності переміщення. Я взяла один, хоча поняття не мала, для чого вони призначені.

Біля годинникової вежі панувала гробова тиша, поки демони все прибували до місця збору. Сонце, що заходить, забарвлювало небо в багряний колір.

Мабуть, уперше за сотні років на площі Асмодея зібрався такий натовп.

Я озирнулася на всі боки і раптом відчула, що Оріон став таким же далеким, як і однойменне сузір'я. Він стояв в оточенні підданих, які його обожнюють, поруч маячив вірний Джаспер. Хлопець виглядав напруженим, його щелепи були стиснуті. Усім своїм виглядом він страшенно скидався на сторожового пса. Оріон, навпаки, тримався невимушено. У променях призахідного сонця його обличчя здавалося позолоченим. Значно перевершуючи зростом більшість демонів, він був змушений нахилитися, щоб поговорити з тими, хто до нього підходив. Навколо нього в срібних кораблях погойдувалося й мерехтіло море свічок.

У мене почало складатися враження, що, крім моєї маленької команди, всім іншим Оріон дуже навіть подобався.

Я підняла кораблик вище, щоб уважніше його розглянути. Хоч і зроблений з металу, він здавався напрочуд легким, а на боці його були вигравірувані слова мовою демонів.

- Які ж вони красиві, ці штучки.

Кас нахилився ближче до мене і прошепотів:

- Ліліт - створіння ночі та моря. У минулому вони таким чином оплакували померлих. Поминальна служба називалася *чалларіу*, що означає... - Тут він насупився, але все ж закінчив думку: - Бути покликаним додому. Коли вони вмирили, боги кликали їх додому. - Кас довго й пильно вдивлявся в мене своїми бурштиновими очима, а потім простягнув руку і прибрав з мого обличчя пасмо рудого волосся, що вибилося. - Свічки необхідні, щоб освітлювати шлях під час переходу з цього світу в загробний.

Я підняла голову і побачила, що король Оріон перестав звертати увагу на тих, хто обертався на його орбіті, і тепер, зціпивши щелепи, свердлов очима Каса. Від його погляду по моїй шкірі пробігли холодні мурашки.

Не зводячи очей з мого нового друга, Оріон наблизився.

- Я супроводжуватиму тіньову спадкоємицю, а ти, Касьяде, пошукай собі інший об'єкт для розваги.

"Грубо-то як!" Мені здалося, що Кас, перш ніж відійти від мене, закотив очі.

- Давай прогуляємося до річки, - хрипло сказав Оріон. - Я знаю короткий шлях. Нам потрібно поговорити далеко від усіх.

Він покрокував до вузької вулички, затиснутої між двома кам'яними будівлями. Мені слід було б нервувати через те, що кровожерливий суперник веде мене у відокремлений провулок, але я ніколи не відчувала страху в товаристві Оріона. Перебуваючи поруч із ним, я вдихала запах паленого кедра, який виходив від нього, п'яний і мужній. Чорт. Я й забула, наскільки добре він пахне, і щосили намагалася не витріщатися на його широкі м'язисті плечі, туго обтягнуті чорною сорочкою.

Дорогою я кілька разів озиралася.

- Ми поговоримо про шпигунів, які стежать за мною?

- Шпигунів? Я б вважав за краще, щоб ти вважала їх захисниками.

Я запитально вигнула брову.

- Ну так, вірно. Війна - це свобода, а шпигуни - мої захисники. Ти наділений дивовижним даром надавати широко відомим словам нових, часто несподіваних значень.

Між бровами Оріона залягла складка.

- Поки я король, Роуен, я зобов'язаний забезпечувати твою безпеку. І, до речі кажучи, ти справді довіряєш тим двом древнім демонам, з якими нещодавно познайомилася? Чи відомо тобі, що, коли представників нашого роду винищували, вони просто стояли й дивилися?

Ну звісно, він у курсі, що вони допомагають мені готуватися до випробувань!

- За винятком Шай, я нікому не довіряю, тобі зокрема. Тож вибач, але я відмовляюся приймати всі твої слова за чисту монету.

- Але ти хоча б звернешся до мене, якщо тобі загрожуватиме небезпека? Коли я вважав тебе мертвою, Роуен... - У нього здригнулася щелепа, очі потемніли. - Як я вже сказав, забезпечувати твою безпеку в Місті Шипів - мій обов'язок. Саме тому я запечатав тунель, що веде у світ смертних, щоб ніхто не зміг проникнути сюди непоміченим. Мисливці на демонів одержимі тобою, і хтось повідомив їм, що ти тут.

Я глибоко зітхнула.

- Але ж є угода, чи не так? Якщо смертний з'явиться в Місто Шипів непроханим, то може бути страчений.

- Проте вони готові ризикнути навіть власним життям, аби витягнути тебе за ворота і вбити. А поки цього не сталося, чинять потужний тиск на своїх політиків, вимагаючи введення надзвичайного стану, щоб напасти на нас.

Я здригнулася.

- Напасти на ціле місто? Через мене одну?

- Не тільки через тебе.

Оріон зупинився і повернувся так, щоб дивитися мені в обличчя. Неподалік несла свої прозорі, кришталево чисті води річка, а на іншому березі травою повзли тіні, які відкидали дерева. Схиливши голову набік, я зустріла холодний погляд Оріона.

- Мої шпигуни стежили за тобою і мисливцями на демонів в Осборні. Я заборонив їм близько до тебе наближатися. На жаль, це спричинило нові проблеми. Твоє місцезнаходження було розкрито, і мені довелося розібратися з агентами перш, ніж вони встигли передати повідомлення.

Я різко ахнула.

- Виходить, ти вбив ще кілька мисливців на демонів.

- Зазвичай я так і роблю, так, але цього разу це був єдиний спосіб не допустити, щоб тебе вбили в особняку тітки Шай. Це сталося всього два дні тому. Я збирався повернути тебе в місто, але ти вирішила зробити це на своїх умовах. - Вираз його обличчя став ще похмурішим. - Якщо виграєш випробування і станеш королевою, то маєш знати, з чим маєш справу. У тому разі, якщо мисливцям на демонів вдасться переконати політиків, що ми становимо загрозу, вони можуть стерти з лиця землі все місто. А я можу лише спробувати запобігти нападу, використовуючи магичний захист для забезпечення загальної безпеки.

Я заплющила очі.

- І почалося все з того, що я вбила конгресмена.

- У тебе не було вибору, Роуен. Він збирався зарізати тебе, як тварину. На жаль, усе завжди йшло до протистояння: ми проти них. Це мало статися.

Оріон продовжував у тому ж дусі, намагався посіяти в моїй свідомості зерно сумніву. Я відвернулася від нього, втупившись у річку, що швидко тече.

- Але люди поки що не розв'язали проти нас війну. І тобі нема чого її починати.

- На цьому етапі я прошу своїх найсильніших заклинателів захистити місто від ракет, якими смертні можуть розстріляти нас у будь-який момент. Небезпека, однак, збережеться, оскільки демони, як і раніше, позбавляються магії, варто тільки вийти за ворота. Століття тому подібні обстріли нам не загрожували, але тепер у людей є зброя, здатна знести всі перешкоди разом. Тому, Роуен, - він торкнувся моєї руки, і я знову повернулася до нього обличчям, - якщо я загину під час випробування, захищати місто доведеться тобі.

Від його слів у мене перехопило подих.

- Не дуркуй! - вигукнула я, свердлячи його поглядом. - З якого це дива ти маєш загинути?

- А чому ні?

Гарне запитання. Правду кажучи, саме смерть супротивника зазвичай була головною метою такого дійства. І все ж... я схопила Оріона за руку:

- Нам ні до чого вбивати одне одного, щоб перемогти в змаганні. Те, що я вибрала, включає в себе виклик мертвого чаклуна і крадіжку вінця з його голови. Я не збираюся позбавляти тебе життя, просто хочу перемогти. Через дев'ять днів. Це твоє офіційне повідомлення. Закликати будемо Аларіха. - Швидко зробивши в голові підрахунки, додала: - Тридцять першого жовтня.

Той факт, що випробування випадало на Геловін, був або фантастичною ознакою того, що я приречена на успіх, або передвісником грандіозної поразки. Я поки що не вирішила, що саме.

Оріон нахилив голову, блиснувши в темряві блакитними очима.

- Збираєшся залишити в живих свого суперника? Не боїшся, що потім будуть проблеми?

- Вирішу ці проблеми пізніше, - зітхнувши, оголосила я. - Не хочу, щоб ти постраждав.

Він уважно подивився на мене і, зберігаючи серйозний вираз обличчя, вимовив:

- Я теж не хочу завдавати тобі болю.

- Але це не означає, що ми на одному боці. Ми обидва розуміємо, що звільнення демонів рівносильно розв'язанню військових дій. Вулиці міст окропляться кров'ю, загинуть невинні люди. Але я-то знаю, що тобі того й треба.

Оріон відвернувся від мене, знизавши плечима.

- Якщо смертні вважатимуть наше звільнення приводом для прояву агресії, це буде їхньою моральною помилкою, не нашою. Роуен, напруженість уже висить у повітрі. Ми з тобою стали тією самою іскрою, від якої загорілася порохова бочка. Дізнавшись твою історію, люди страшенно злякалися. Демон, впроваджений у світ смертних, та ще й той, хто багато років провів пліч-о-пліч із мисливцем на демонів, ні

більше ні менше... є від чого почуватися вразливими. Смертні не можуть відрізнити собі подібних від демонів, тому їхнім світом опановує паніка, схожа на лісову пожежу. Люди перебувають у жаху від того, що серед них можуть бути й інші. Ні, вони нас у живих не залишать.

Я важко ковтнула.

- У тебе є докази чи мені належить приймати на віру все, що говорить Лорд Хаосу?

- Доведеться повірити на слово.

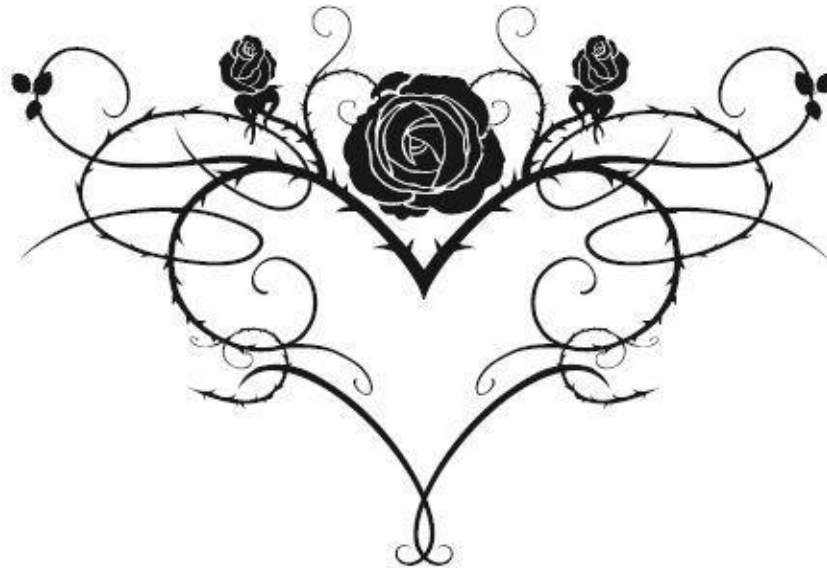
"От уже ні!"

- Гаразд. І все ж нехай боги вирішують, кому з нас двох правити. За допомогою серії випробувань, як і домовлялися. Щодо подальшого розвитку подій, то давай спочатку доберемося до цього мосту, а вже потім його перейдемо.

- Так тому й бути. - Куточок його рота здригнувся в подобі посмішки. - Нехай вирішують боги. Вони завжди такі до біса раціональні.

Розділ 12

Роуен

Здалеку долетіли відгомони тужливого співу, прекрасні й моторошні водночас, що луною відлунювали від кам'яних міських стін. Слухаючи їх, я відчула на серці тяжкість.

- Починається, - тихим голосом сказав Оріон і, сунувши руку в кишеню, дістав блідо-білу глиняну люльку і перлове намисто. - Ще один спосіб вшанувати пам'ять померлих у ніч *чалларіу*, - пустився він у пояснення. - Ліліт вірили, що річки й моря пов'язують нас із підземним світом. Перш ніж почати співати, ми віддавали річці те, що належало тим, хто пішов, щоб ті, кого оплакуємо, отримали в потойбічному світі свої улюблені речі. Потім ми крокували вздовж води і співали пісні померлих, вірячи, що це полегшить їхній шлях на той бік.

- Ці предмети належали твоїм мамі й татові? - запитала я, подивившись на слухавку і намисто.

Оріон похитав головою.

- Ні, твоїм. Я знайшов їх у будинку твоїх батьків. Можеш залишити їх собі, якщо хочеш, або віддати річці. Тобі вирішувати.

Я взяла в нього з рук намисто з трубкою, і очі зрадницьки захипало. Коли мама жила в Осборні, у неї не було нічого такого прекрасного.

- Спасибі, - подякувала я ледь чутно, відчувши сльози, що навернулися на очі.

Такий прояв турботи здавався... неймовірно завбачливим.

Я зробила крок до річки, перебираючи пальцями гладкі перлини намиста й уявляючи, який би вигляд воно мало на матері. Нехай хоч у потойбічному світі вона поносить його і буде при цьому справжньою красунею...

Я кинула прикрасу в темні води, які тут же її поглинули. Потім покрутила в руках трубку. Вона належала чоловікові, якого я ніколи не знала, але який навіть на порозі смерті дбав про мої інтереси. Розтиснувши пальці, я спостерігала, як вона плюхнулася у воду. До цього часу вже зовсім стемніло, і на поверхні річки замерехтіло місячне світло.

Оріон опустився поруч зі мною на коліна, і я відчула тепло, що виходить від його тіла.

- Срібний корабель теж вважається ритуальним предметом, - прошепотів він. - Щоб освітлювати шлях.

Я спустила на воду кораблик і простежила поглядом за тим, як він, погойдуючись і вихляючи, віддаляється від берега.

- По одному для кожної душі, - сказав Оріон, відправляючи свій кораблик слідом за моїм, і дві наші іскорки світла кинулися вперед, назустріч океану.

Я втупилася на Оріона затуманеним поглядом. Як він здогадався про моє небажання згадувати мертвих у всіх на виду?

Виразу його обличчя, коли він простягнув руку, щоб допомогти мені піднятися, я не зуміла розгадати. Відчувши, що по щоці котиться сльоза, я провела рукою по обличчю.

- А що ти припас для своєї родини?

Оріон відкрив і знову закрив рот. Йому знадобився деякий час, щоб відповісти:

- Трохи раніше я вже віддав річці підношення. Для матері приніс її улюблену книжку, вітчиму повернув кишеньковий годинник, а старшому братові Молору - костюм, до якого він так і не доріс... - Його голос здригнувся, він подивився в бік провулку, з якого ми прийшли, і, відкашлявшись, вимовив: - Скоро сюди прибудуть інші.

Не зовсім розуміючи, що роблю, я поклала руку Оріону на груди. Він повернувся до мене, здивовано відкривши рот. Моя долоня заковзнула було вгору, але він зупинив її, накривши своєю.

Оріон глибоко вдихнув, помітивши, що на нас насувається цілий океан свічок, що мерехтять у темряві, схожих на зірки. Вітер розносив спів натовпу.

- Зараз ми поведемо їх у тисовий гай у Райській пустці, - пояснив він. - Я спорудив там меморіал.

Коли вперше почула новину про те, що ніч доведеться провести на меморіалі, мені це здалося щонайменше відволіканням від підготовки до випробування, а то й зовсім хитромудрим вивертом. Але тепер, крокуючи з Оріоном під зоряним небосхилом, слухаючи сумну мелодію, що пливе в повітрі, я відчувала, що це абсолютно необхідно... що саме так і потрібно вчинити.

Я спостерігала, як інші демони спускають на воду кораблики і їх забирає річка.

- З тобою все гаразд? - запитав Оріон.

- Так. А ти?

Перш ніж відповісти, він довго дивився на мене з тим самим непроникним виразом обличчя.

- Як і завжди, - нарешті прорік він.

Я й гадки не мала, що це означає.

- Сповнений тихої люті та гучної впевненості?

- Не зовсім.

Ми перетнули міст. Тепер річкою, розгойдуючись, рухалася ціла флотилія підсвічених сріблястих корабликів. На протилежному березі на гілках дерев висіли ліхтарики, що злегка колихалися на вітрі. Оріон привів мене в тисовий гай, де стовбури дерев осявалися плямами теплого світла. На розташованих по всьому гаю великих грубих валунах були викарбувані демонічні письмена, змієподібні та витончені. Відповідне місце спочинку для створінь, тісно пов'язаних із дикою природою.

Я йшла зарослим мохом лісом, шкодуючи, що не можу прочитати імена. Здавалося, пам'ятним каменям немає кінця, що саме по собі рвало душу на частини.

- Прекрасний меморіал, - видихнула я.

- Заклинателі знатно попрацювали над створенням ліхтарів: свічки в них ніколи не згаснуть. - Оріон легенько торкнувся мого попереку. - Поглянь.

Кивком голови він вказав на пару великих каменів біля однієї з річкових приток. Я підійшла ближче, і на очі навернулися сльози, щойно я прочитала висічені на них імена. Вони єдині з усіх були не тільки демонічною, а й англійською мовами. Присівши навпочіпки, я провела кінчиками пальців по маминому імені: "*Арья Моргенштерн, герцогиня округу Асмодея*".

Хоч би як дивно це здавалося, але я не знала ні її повного імені, ні імені мого батька. "*Баал де Молох, герцог округу Асмодея*". Ліхтарі відкидали на поверхню меморіальних каменів золоті спалахи упереміш із тінями, через що різьблення наче було живим.

У мене перехопило подих.

- Чому написи англійською?

- Для тебе. Вони - твоя сім'я.

Трохи віддалік виявився третій камінь, прихований у темряві, на якому значилося: "*Леді Мортана де Молох*".

- Ти зробив пам'ятник і Мортані, - прошепотіла я. - Оце так несподіванка.

- Я не забув жодного загиблого представника нашого роду.

Я повернулася до Оріона.

- Але ж у її випадку все по-іншому...

Між його бровами знову утворилася складка.

- Коли я дізнався, що вона втратила розум і померла в підземному світі... Це важко пояснити. Я відчув, що загрози більше немає. Можливо, вона допомагала Нергалу, бо це був єдиний спосіб вижити. Або, хто знає, справді була злом у плоті. - На його обличчя раз у раз набігали тіні. - Мені ніколи не зрозуміти, про що вона думала, і мене це більше не хвилює. Вона мертва, а я ні. Кожен покійний представник ліліт отримав власний камінь.

Піднявшись на ноги, я окинула поглядом ліс із блискучими вогниками і безмовними валунами.

- Де ти роздобув усі ці імена?

- Із глибин власної пам'яті. У підземеллі не було чим зайнятися, окрім як запам'ятовувати імена, які, зрештою, назавжди закарбувалися в моєму серці. Я пообіцяв помститися за всіх ліліт.

Я ковтнула.

- Тобі ж було всього п'ять років.

Оріон поклав руки в кишені й серйозно сказав:

- У мене був Ашур, який допоміг мені запам'ятати ім'я кожного.

Своїм зізнанням він розбив мені серце, розколов на сотні осколків. Він ніколи не порушить даної Ашуру клятви. Навряд чи я могла його в цьому звинувачувати, а ось спробувати зупинити безперечно варто.

Демони все прибували, заповнюючи берег річки та ліс. Оріон відвернувся від мене, приховавши обличчя в тіні.

- Нам слід заспівати поминальні пісні разом з іншими.

Мама, мабуть, знала слова цих пісень, але мене їх не навчила.

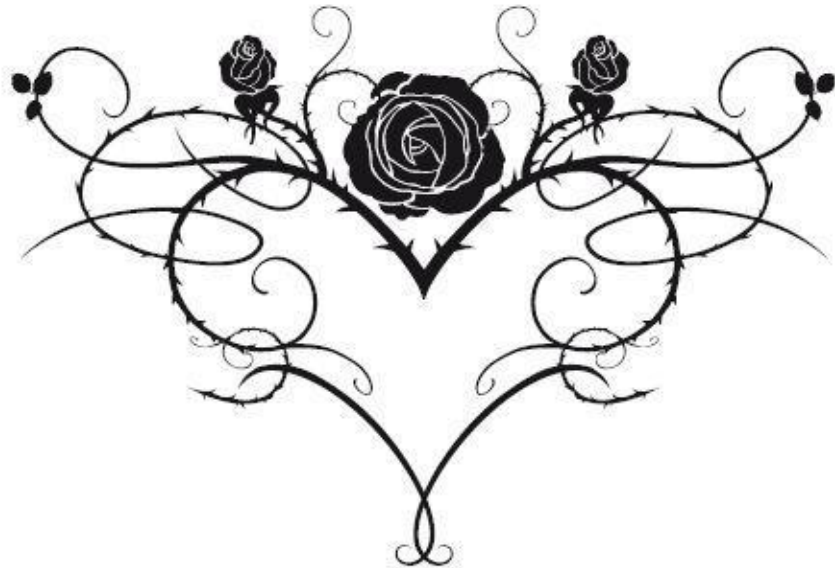
- Пісні ліліт мені незнайомі, - прошепотіла я ледь чутно.

- Ти вивчиш їх, - тихим, під стільом моєму, голосом запевнив Оріон.

Не схоже, що чоловік, який говорив такі слова, збирався мене позбутися. З іншого боку, хіба можна було здогадатися, що Оріон задумав насправді, адже він такий непередбачуваний!

Розділ 13

Роуен

Стоячи на балконі, що примикає до моєї кімнати, я дивилася на море. Після *чалларіу* я почувалася емоційно виснаженою. Особливо виснажливими були нескінченні ігри розуму і необхідність постійно намагатися відрізнити реальність від брехні. Тому я вважала за краще поїсти на самоті на балконі, милуючись зірками. Слуги Оріона принесли смаженого на грилі лосося з вишукано приправленим рисом і пляшку "Мальбека".

Голова у мене йшла обертом, а тривожні думки про майбутнє випробування зводили з розуму. З одного боку, сьогодні під час магічного тренування, що проходило перед самим поминанням, мені вдалося домогтися деяких успіхів у збереженні контролю. Я зуміла змусити аркуш паперу проплисти через усю кімнату до Шай і при цьому нічого не підпалити.

З іншого ж, Оріон виявився настільки непередбачуваним, що мені навряд чи вдасться передбачити його подальші дії, всупереч сподіванням.

Омивана свіжим морським бризом, я долила в келих вина і, повільно його потягуючи, дивилася на небо. Місяць раптово заволокло темними хмарами, вітер посилювався настільки, що потужним поривом перекинув пляшку, з якої мені на сукню бризнули червоні краплі.

Я гикнула, дивуючись, коли встигла стільки випити. Та ще й поодиноці. Залишалося сподіватися, що в демонів не буває похмілля, як у смертних.

Поки я поспішно прибирала безлад, небосхил розпорів блискавка. Зірки зникли за хмарами, і хлинув сильний дощ. Я схопила свій келих "Мальбека", розуміючи, що потрібно зібратися з думками і провітрити мізки. Я *здатна* здобути перемогу у випробуванні і стати королевою!

Однак зараз я була впевнена тільки в одному: незважаючи на всі зроблені самій собі застереження, Оріон глибоко і міцно влаштувався у мене в голові. Одна його заява "Коли я вважав тебе мертвою, Роуен..." чого варта!

У мене запалали щоки. Новина, однозначно, так собі.

* * *

Як була мокра від дощу, я залізла в ліжку і вкрилася ковдрою. Зовні продовжував вирувати шторм, біснувався охоплений люттю океан. Десять вдалині пролунав гуркіт грому, від якого затремтіли стіни. Варто було мені задрімати, як небо осявав черговий спалах блискавки, і я знову прокидалася.

Я перевернулася на інший бік, уявляючи, як сріблясті човники м'яко погойдуються на річкових хвилях, і заплющила очі, прислухаючись до стуку дощу по вікнах і кам'яних стінах.

Провалюючись у сон, я, здавалося, чула похоронну пісню ліліт, що лунала з моря.

* * *

Моє серце пропустило удар, дивна паніка стиснула груди, ускладнюючи дихання. У кімнаті стало неприродно холодно.

Я різко розплющила очі, але навколо панувала темрява без жодного проблиску світла. Я хотіла було сісти на ліжку і вже почала підводитися, але тут мені здавило горло. *"Якого біса?"*

Хтось намагається мене задушити! Я не бачила нападника, відчайдушно металася, охоплена страхом. Легені горіли від нестачі повітря. Охоплена панікою, я все ж змогла закликати магію і в золотому світлі, що осяяло тіло, розгледіла свого кривдника: бліда шкіра, довге чорне волосся і настільки ж чорні очі. Та це Джаспер! Перший помічник короля. Звідки, диявол його роздери, в ньому взялася така сила?

Утримуючи мене однією рукою за горло, другу він заніс для удару. З кінчиків пальців вирвалися довгі кігті кольору слонової кістки, що ціляться мені точно в серце. Люто смикаючись, я заблокувала удар, і Джаспер встромив кігті мені в передпліччя, розпорівши його аж до самої кістки.

Коли рука вибухнула від болю, увімкнувся інстинкт самозбереження. Я щосили штовхнула кривдника ногою, так що він звалився з ліжка, і закликала свій вогонь. Він пробіг по руках до кінчиків пальців... але кімната занурилася в морок, знову повіяло холодом, а моє полум'я згасло. Мене огорнули тіні.

Чорт. Джаспера мені більше не було видно, а вдихуване крижане повітря нещадно роздирило легені зсередини.

За вікном знову блиснула блискавка, і краєм ока мені вдалося вловити рух. Створивши на долоні вогняну кулю, я метнула її в кут кімнати, де щойно стояв Джаспер, але мети снаряд не досяг - він із шипінням згас, поглинений морозною темрявою. Арктичне повітря жалило легені та шкіру, змушувало кінцівки тремтіти.

Серце в грудях уподібнилося дикому звірові.

- Навіщо ти намагаєшся вбити мене, Джаспере? - сяк-так вимовила я. Холодне повітря, здавалося, поглинуло звук мого голосу.

- Я лише виконую наказ короля Оріона, - прошипів він у відповідь.

- Короля? - Усередині мене почав розгоратися жар, з-під шкіри рвалися промінчики світла. Якщо втрачу самоконтроль, то спляю дотла цілий світ. Полум'я здіймалося й оживало на кінчиках моїх пальців.

Раптово двері відчинилися, і на порозі виникла м'язиста фігура, осяяна світлом із коридору.

- Якого диявола ти твориш? - пролунав низький стриманий голос Оріона. Його погляд був спрямований на Джаспера.

Той блиснув очима з тіні.

- Я не відступлю, поки ваші накази не будуть виконані. Усе, як ви й веліли, Ваша Величносте.

Потужне тіло Оріона напружилося, ні дати ні взяти змія, готова накинутися.

- Я наказав охороняти її. - Він повернувся і подивився на мене, сяючи золотистим світлом. - Мій слуга заподіяв тобі біль?

Шалена магія потріскувала в моєму тілі. Те, що тут зараз сталося - що б це не було, - підтвердило одне: у Місті Шипів усе не те, чим здається на перший погляд.

- Пройде.

Джаспер свердлив мене своїми темними очима.

- Ви самі казали, Ваша Величносте, що навіть якщо спробуєте особисто зупинити мене, то я маю...

Пахнуло холодом, і він знову кинувся на мене з випущеними назовні пазурами, але швидкий, як блискавка, Оріон перехопив його і, випустивши власні пазури, з гарчанням вирізав у слуги з грудей серце і відкинув на підлогу. Понівечене бліде тіло впало слідом.

Оріон повернувся до мене. У випромінюваному ним світлі було видно, що руки і груди в нього заляпані кров'ю.

- Що трапилося з вартовими, які стоять у варті по всьому палацу? Чому ніхто не втрутився?

Я втупилася на нього.

- Ти мене питаєш? Вони під твоїм командуванням. А я взагалі-то спала.

- Ходімо зі мною, - уривчасто велів він. - Очевидно, тут тобі залишатися не можна. Це небезпечно.

- Він сказав, що виконує твій наказ, - нагадала я, але все одно пішла за ним, бажаючи забратися від трупа Джаспера подалі.

У мармуровому коридорі маячив один-єдиний вартовий. Підійшовши до нього, Оріон схопив його за шию і підняв високо в повітря.

- Чому ти дозволив комусь увійти сюди? Тобі було доручено охороняти тіньову спадкоємицю.

Демон дивився на нього, витріщивши зелені очі, і беззвучно ворухив губами: через здавлене горло він не міг вимовити ні слова.

- Навряд чи ти доб'єшся відповіді, якщо продовжуватимеш душити його, - зауважила я.

Оріон розтиснув пальці, і стражник звалився на підлогу. Від сили удару тріснула плитка. Обличчя демона стало білим, як молоко, коли він втупився в Оріона.

- Ваша Величність? Ви ж самі веліли його впустити. І наказали іншим солдатам піти, а мені належало не втручатися, незважаючи ні на що.

З висоти свого зросту Оріон так грізно зиркнув на невдалого стражника, що той відсахнувся, ніби його вдарили.

- І коли це, ймовірно, сталося?

- Півгодини тому... - спантеличено пролепетав той.

Оріон втупився на вартового, а потім перевів погляд на мене, ніби очікував, що я вирішу головоломку за нього.

Я схрестила руки на грудях.

- А чи не ти, бува, все це затіяв, щоб героїчно увірватися в мої покої і врятувати від смертельної загрози?

Різні емоції вихором пронеслися по обличчю Оріона.

- Для якої мети мені б це знадобилося?

- Щоб змусити мене довіряти тобі.

Він не зводив із мене уїдливого погляду.

- Невже ти справді вважаєш, що якби я взявся підлаштовувати таку ситуацію, то так до біса б облажався? І залишив стільки свідків, готових розповісти тобі про те, що трапилося?

Його слова не позбавлені здорового глузду... Я знизала плечима.

- Мені-то звідки знати. Може, ти запанікував через мій намір відібрати в тебе корону.

Оріон примружився.

- Очевидно, хтось зачарував моїх солдатів, за допомогою дуже сильних чар керуючи їхнім розумом. Цей хтось намагається змусити нас ворогувати один з одним. Вселяє думку, що я становлю для тебе загрозу.

Я зморщила ніс.

- Це була б марна трата часу, враховуючи, що ми *вже* ворогуємо.

На частку миті Оріон опустив погляд і зціпив зуби. Тоді до мене дійшло, що я була без ліфчика, в одній майці і трусиках, як і раніше вологих після дощу. Вирішивши обернути цю обставину собі на благо, я зробила крок до Оріона.

- Скажи мені ось що: як *ти* так скоро дізнався, що я в небезпеці?

Примружившись, він окинув мене напруженим поглядом.

- Точно так само, як зрозумів минулого разу, що ти потрапила в біду в підземному світі. Моє серце почало битися як ненормальне. Довгий час я не відчував нічого подібного, поки ти не нагадала. Це був страх. Саме його я відчуваю, коли твоє життя висить на волосині. Ми з тобою пов'язані. Ми - близнюки-світлоносці, тому мені завжди відомо, коли з тобою щось не так.

- Хм-м, - скептично протягнула я. - Ніколи не відчувала нічого подібного *щодо тебе*.

- Тому що мені ніколи нічого не загрожує, - нетерпляче відмахнувся він, ніби вважав це припущення справжньою нісенітницею. - Відтоді, як я вибрався з підземелля. - Він почав спускатися сходами. - Тепер ти спатимеш у моїх покоях. Відтепер я не можу довіряти нікому, крім себе самого.

- А собі-то ти можеш довіряти, Оріоне? - підхопила я. - Раптом ти просто божеволієш?

Розвернувшись, він з кам'яним виразом обличчя піднявся сходами (я трохи відстала від нього), підхопив мене своїми сильними руками і поніс униз, як наречений несе наречену.

Мене охопило тепло, яке виходило від Оріона. На ньому був тонкий чорний светр, під яким грали потужні м'язи, - я чітко відчувала їх, поки він крокував до виходу.

У прохолодному нічному повітрі завис солоний серпанок, але міцне як сталь тіло Оріона не давало замерзнути.

- По-перше, я цілком здатна йти самостійно, - сказала я. - І, по-друге, сама збиралася прикінчити Джаспера.

Дивлячись просто перед собою своїми блакитними очима, Оріон заперечив:

- Ти рухалася занадто повільно.

Я припустила, що він просто намагався тримати ворога ближче. Але в такому разі те ж саме буде справедливо і для мене, вірно? Проживаючи в будинку суперника, я першою дізнаюся, що він замишляє. Я обхопила руками його широкі плечі й промовила:

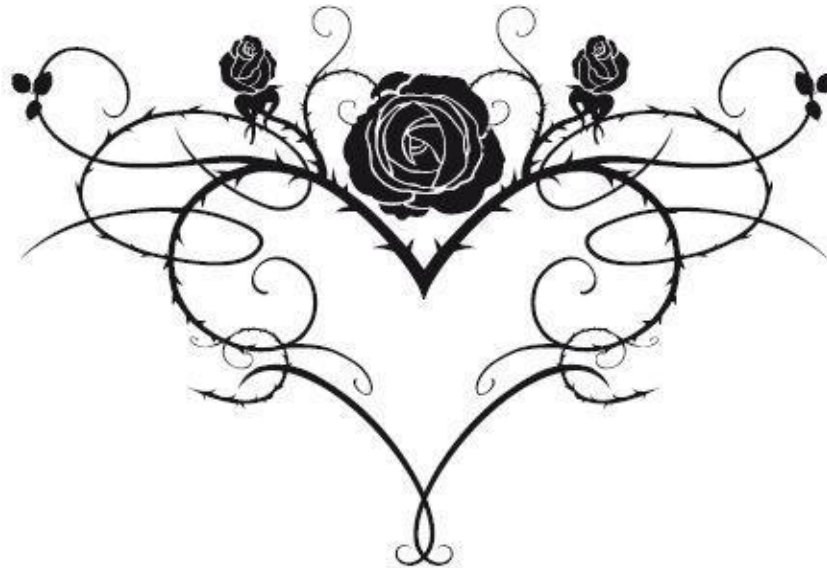
- Сподіваюся, ти розумієш, що мені потрібна окрема кімната. Тобі не дозволяється перебувати поруч зі мною, коли я буду планувати наступне випробування. Також не хочу, щоб твої шпигуни стежили за мною.

- Роуен. - Окинувши рівним поглядом, він сильніше притиснув мене до себе і прошепотів на вухо: - Обіцяю грати чесно.

Однак я абсолютно не довіряла його бархатистому голосу.

Розділ 14

Роуен

Житло Оріона виявилось напрочуд маленьким і розташованим зовсім близько від мого. Це був двоповерховий кам'яний котедж, що більше нагадував сторожку, ніж палац. Зовні не стояли вартіві, але коли ми увійшли у ворота з кованого заліза, то я відчула пощипування на шкірі і здогадалася, що тут діє магичний захист.

Варто було нам опинитися всередині, як одразу ж підскочили дві чорні собаки і пішли за Оріоном, що піднімався темними дерев'яними сходами зі мною на руках.

Я встигла перехопити його погляд, і тіло блискавично відгукнулося дивним трепетом, ніби в животі запурхали метелики. Звісно, мені не слід було тут перебувати, та все ж, як не дивно, я почувалася з ним у безпеці. Мої збожеволілі тваринні інстинкти довіряли йому, підказували, що він захистить мене, хоч би розум казав протилежне.

- Усе сталося аж ніяк не за моїм наказом, - порушив мовчання Оріон. Його сріблясте волосся було скуйовджене й стирчало в різні боки, і виглядав він надзвичайно схвильованим.

- Я й сама більше не знаю, у що вірю, - зізналася я.

- Роуен. - Його голос прозвучав грубіше, ніж зазвичай. - Я перебував тут з Амоном. Він може підтвердити мої слова. Але я обов'язково з'ясую, хто стоїть за нападом.

Оріон піднявся на другий поверх і приніс мене в охайну спальню, а з неї в іншу таку саму, поєднану з першою. Вона була на розі котеджу. По стелі тягнулися темні балки. Як і у квартирі Оріона, тут панував повний порядок. Кімната виявилася акуратна і вельми мізерно прикрашена: лише білі стіни й елегантні меблі з червоного дерева. Ліжко застелене кашеміровим покривалом кремового кольору. Єдиною яскравою кольоровою плямою були корінці книжок, розставлених на великій полиці і стопками складених на присунутому до вікна письмовому столі. Ще одні двері, злегка прочинені, вели в маленьку ванну кімнату з душем.

Опустивши мене на паркетну підлогу, Оріон вказав на першу спальню - яка виявилася трохи більшою за цю, - з ліжком із балдахіном і темнішими стінами.

- Якщо тобі що-небудь знадобиться, я поруч, - пояснив він.

- Затишно тут. - Я підійшла до широкого багатостулкового вікна і виглянула в залитий місячним світлом сад, розбитий під стінами котеджу. - Виходить, коли я буду входити в будинок або виходити, то обов'язково пройду через твою спальню?

- Ба більше, якщо хтось спробує проникнути всередину, йому теж спершу доведеться зіткнутися зі мною.

На мить я віддалася фантазії, у якій ми з Оріоном - звичайна нормальна пара, що живе в котеджі з двома чорними лабрадорами. У нас немає ні міток Люцифера, ні вбитих матерів, ні жахливих спогадів, ні століть ув'язнення в підземеллі. У тому уявному світі ми були закоханими, які могли сплестися в тісних обіймах, та так і заснути, а вранці пити каву в саду. Ми могли б жити в оточенні книг і спокою...

Як нерозумно дозволяти собі віддаватися мріям.

Я повернулася і побачила, що Оріон спостерігає за мною. Він зробив крок до мене, не зводячи уважного погляду.

- Від грубих лап того негідника в тебе на шиї залишився синець, який не бажає зцілюватися. - Він схилив голову. - Шкода, що я не піддав його повільній, болісній смерті.

- А я його навіть не відчуваю.

Його очі потемніли до чорноти.

- Роуен, сьогодні я спускався в підземелля. Пам'ятаєш камеру, в яку я помістив тебе в ніч нашого знайомства?

- Навряд чи я скоро забуду про те, що побувала в ув'язненні у самого Лорда Хаосу.

- Це була та сама камера, в якій тримали нас із мамою. Але безпосередньо перед її умертвінням вартіві перевели мене в іншу, а її залишили в колишній. Коли я зазирнув до неї, помітив, що мама дещо вирізала на стіні.

- *Lucifer urbem spinarum libarabit*, - підхопила я. - Світлоносець звільнить Місто Шипів.

Оріон насупив свої темні брови, так що вони зішлися на перенісці.

- Ось і я так вирішив, уперше побачивши напис. Однак деякі зарубки стерлися, інші обплел плющ. У спробах осмислити жереб, що випав мені, я знову спустився до темниці, щоб перечитати висічену мамою фразу. Я ретельно очистив її, і виявилось, що досі я розумів її слова не зовсім точно. Насправді там значиться таке: *"Luciferi urbem spinarum liberabunt"*.

Я ковтнула, вражена його словами.

- У множині. *Світлоносці звільнять Місто Шипів.*

- Нам судилося зробити це разом. Просто мені знадобилося чимало часу, щоб це зрозуміти.

Подумки я перерахувала всі обіцянки і причини, через які Оріону не можна довіряти.

- Ти казав, що ненавидіти того, кого не поважаєш, важко. Називав мене невротичкою, нудною і недосвідченою в будь-яких справах. "Я мало не помер від нудьги в твоєму товаристві, крім, мабуть, нашого веселенького побачення в печері", - передражнила я, наслідуючи його британський акцент. - Потім я померла, переконалася, що була набагато сильнішою, ніж вважала сама. Тому, Оріоне, правити в Місті Шипів буду я, а не ти.

Він зціпив зуби.

- Усе, що я наговорив, було неправдою. Своїми жорстокими словами я хотів відштовхнути тебе. Не будучи впевненим, чи вистачить у мене сил протистояти тобі, я намагався тримати тебе на відстані, тому що боявся того, що може трапитися...

Я стиснула пальці в кулаки.

- І що ж такого може статися, а?

- Повторення минулого!

Я нерозуміло втупилася на нього.

- Якого ще минулого? Про що ти говориш? Ліліт більше не залишилося, отже, і вбивати нікого.

- Є ми з тобою. - Оріону, здавалося, було важко добирати слова, що взагалі-то для нього нехарактерно. Провівши рукою по волоссю, він додав: - Роуен... звісно, я тебе поважаю. І зрозуміло... - Він замовк, не договоривши, коли помітив мої вкриті мурашками руки. Наступної миті він дбайливо загорнув мене в м'яке кремове покривало, зірване з ліжка. - Ми можемо ввімкнути опалення.

Дотик кашеміру до шкіри був дивовижним, а теплий димний аромат Оріона, що витав навколо, - збудливим. Покривало - моя броня і захист. Я зумію чинити опір його чарам.

Я пильно подивилася на Оріона і, не бажаючи так легко залишати цікаву для мене тему, сказала:

- Гаразд, давай поговоримо про помсту за ліліт. Я хочу прояснити дещо про смертних. Пора вже змінити твою думку, що вони - корінь усього зла.

Зітхнувши, Оріон притулився до секції книжкової шафи і схрестив руки на грудях. Від такого простого жесту рукава його білої сорочки (светр він уже встиг зняти) напружилися, чітко змалювавши потужні біцепси. Як же дратує ця його демонстрація сили!

- Слухаю тебе.

Я здивовано підняла брови. Невже він справді хоче мене вислухати?

- Все дуже просто! Демони і смертні схожі. Одні злі, інші добрі. Зустрічаються і фанатики, які хочуть знищити всіх, хто відрізняється від них.

- Це мене ти називаєш фанатиком? - сухо поцікавився Оріон.

- Саме так. Ти - демонічний еквівалент Джека Корвіна.

У нього напружилися м'язи.

- Ось, значить, *ким* ти мене вважаєш! Мабуть, це найгірша образа з твоїх вуст на мою адресу.

Я негативно похитала головою.

- Я не мала на увазі твою чарівність, інтелект чи щось іще, тільки фанатичну відданість ідеї. Мисливці на демонів хочуть убити нас усіх, а ти хочеш вбити всіх їх. Обидва ви - екстремісти.

Оріон помітно розслабився.

- Продовжуй.

- Мені відомо, що ти каталогізував кожен випадок в історії, коли люди чинили злодіяння, і їх дійсно безліч. Те ж саме стосується і демонів. А що щодо добрих вчинків смертних?

Він схилив голову набік.

- Ну наведи хоч один приклад!

Я прикусила губу, шкодуючи, що не підготувалася до цієї розмови трохи краще, адже в такому разі змогла б підкріпити свої слова слайдами презентації та посиланнями на різного роду матеріали.

- Кіану Рівз, - ляпнула я навмання. - Він дивовижний. Жертує гроші дитячим лікарням і на дослідження ліків від раку. Він, зрештою, завжди поступається місцем у метро! Захотіти вбити Кіану Рівза може хіба що маніяк.

- Поняття не маю, про кого ти говориш.

Я округлила від подиву очі, але тут же схаменулася:

- Звісно, не маєш! Адже для тебе світ *зупинився* чотириста років тому. Застиг у часі. А потім ти вибрався з підземелля з одним-єдиним бажанням: знищити людей, які заподіяли тобі біль. І знаєш що? Смертні, з якими ти тоді мав справу, і справді були з гнильцею. Ніхто не любив пуритан. Взагалі ніхто. Але потім вони перетворилися на порох, а світ не стояв на місці, продовжував розвиватися. Ти пропустив кілька століть людського існування. Може, тобі варто більше дізнатися про людей, яких бажаєш убити, як думаєш? А я наведу ще кілька прикладів. - Я підняла вказівний палець. - Стів Бушемі.

- Названі тобою люди - твої друзі?

- Ха-ха! Хотілося б, але ні. Спочатку він був пожежником, потім став актором. Так от, коли пілотовані фанатиками літаки врізалися в нью-йоркські вежі, Бушемі дістав старе пожежне спорядження і, ризикуючи власним життям, допомагав рятувати людей. Не тільки він, а й незліченна кількість інших пожежників, жертвуючи собою, витягали з охоплених полум'ям будівель, що руйнувалися, постраждалих. Багато хто віддав життя, щоб врятувати абсолютно незнайомих людей. - Я розійшлася так, що мене вже було не вгамувати. - А коли у Фукусімі через землетрус і цунамі розплавилася в реакторі ядерне паливо, люди зголосилися допомогти усунути наслідки аварії, незважаючи на те, що потім могли померти від раку. Зауваж, я знову говорю про смертних, які визволяють інших людей, досконалых незнайомців.

Оріон слухав мене дуже уважно, виблискуючи очима.

- Я про такі випадки не читав.

- Тому що вони сталися порівняно недавно. Тож немає нічого дивного в тому, що про них не знайти згадок у твоїх давніх книгах. А інтернетом ти ніби як не

користуєшся. - Почавши перераховувати героїчних смертних, я не могла зупинитися. - Джон Роберт Фокс! - оголосила наступне ім'я. - Він був лейтенантом під час Другої світової війни і навмисно видав своє місцезнаходження нацистам, щоб дати можливість піти решті членів свого підрозділу. Він загинув під артилерійським вогнем противника, рятуючи свою команду. Усі, про кого я тобі зараз розповіла, були смертними, Оріоне. Загалом і в цілому вони не кращі й не гірші за нас. Деякі - справжнє лайно, інші - справжні герої. Єдина відмінність, яку я бачу між смертними і демонами, полягає в тому, що для вбивства смертні використовують зброю, а демони - магію. Люди, які живуть нині, зовсім не ті, хто вбив твою сім'ю. Тому їхнє знищення стане актом не помсти, а божевілля.

Оріон ковзнув поглядом до вікна. Я так і не зрозуміла, чи вдалося до нього достукатися.

- Ви з Амоном заодно, - зауважив він ледь чутно.

- Що ти маєш на увазі?

- Він на твоєму боці. - Оріон випустив довгий зітхання. - Але річ у тім, Роуен, що в сучасному світі смертні отримали над нами надто великий контроль. Одна бомба може зруйнувати стіни міста, і тоді нам кінець. Ось що означає прокляття. Яким би я був королем, якби не ставив безпеку власних підданих понад чужинців?

Його слова здавалися *майже* розумними, тому мені було важко зберігати рішучість. Настільки розумними, що я забула, як кілька демонів стверджували, ніби нині вночі Оріон підіслав когось мене вбити.

Головне питання полягало в тому, що я втрачу, забравши в нього корону. У голову приходила проста і зрозуміла відповідь: якби я стояла на чолі Міста Шипів, мені не довелося б турбуватися про те, кому довіряти.

Я розправила плечі і підняла підборіддя.

- Послухай, Оріоне. У цього випробування є тільки два можливих результати. Якщо виграю, я буду вирішувати, що станеться далі. Якщо виграєш ти, то отримаєш шанс довести серйозність свого наміру і зробити мене співправителькою. Наразі вся влада зосереджена у твоїх руках, і ти, ясна річ, хочеш, щоб я здалася. Подивимося, чи запропонуєш ти мені союз, якщо до цього дійде.

Блиснувши очима, він зробив крок до мене і обдарував такою чарівною посмішкою, що моє серце пропустило удар.

- Я буду щасливий довести тобі це, коли виграю випробування. І знаєш що? - промовив він низьким вкрадливим голосом. - Мені подобається, коли ти кидаєш мені виклик.

Від уразливості Оріона не залишилося й сліду, знову увімкнулася його прославлена чарівність. Тому я анітрохи не здивувалася, коли він не зачинив двері між нашими спальнями. Повернувшись у свою кімнату, зробив вигляд, що не помічає мене, і почав розстібати гудзики на сорочці. А коли він зняв її, я веліла собі не витріщатися на його досконале мужнє тіло: розвинену мускулатуру і завитки волосся просто над брючним ременем.

Однак заборонити собі дивитися на нього я могла з тим самим успіхом, як і наказати місяцю світити.

Оріон повернувся до мене. Побачивши гарну напівпосмішку, що грає на губах, з жахом усвідомила, що мало того що дивлюся на нього на всі очі, так ще й із відкритим ротом.

За кілька кроків він подолав відстань, що розділяла нас, і притулився до дверної рами. Я ковзнула поглядом по його татуюванню у вигляді змії і знову повернулася до споглядання рельєфного преса.

- Щось сталося, Роуен? - І ось знову своєю зухвалою поведінкою він маскує короткий проблиск вразливості.

Я зробила глибокий вдих, щосили намагаючись не звертати уваги на жар, що розливається внизу живота.

- Намагаєшся спокусити мене? Не витрачай даремно сили: хоч би яким ти був красенем, випробування я все одно не скасую. - Чомусь я втратила контроль над своїм голосом, і мої останні слова прозвучали голосніше, ніж слід було. Один із лабрадорів просунув голову у двері, щоб переконатися, що в нас усе гаразд.

Оріон підняв брови вгору.

- Я зняв сорочку, бо готуюся до сну, - пояснив він, кинувши на мене палаючий погляд. - Люба, час би вже усвідомити, що якби я взявся тебе спокушати, то ти б зараз вигиналася піді мною і благала про більше. Адже я інкуб, не забувай.

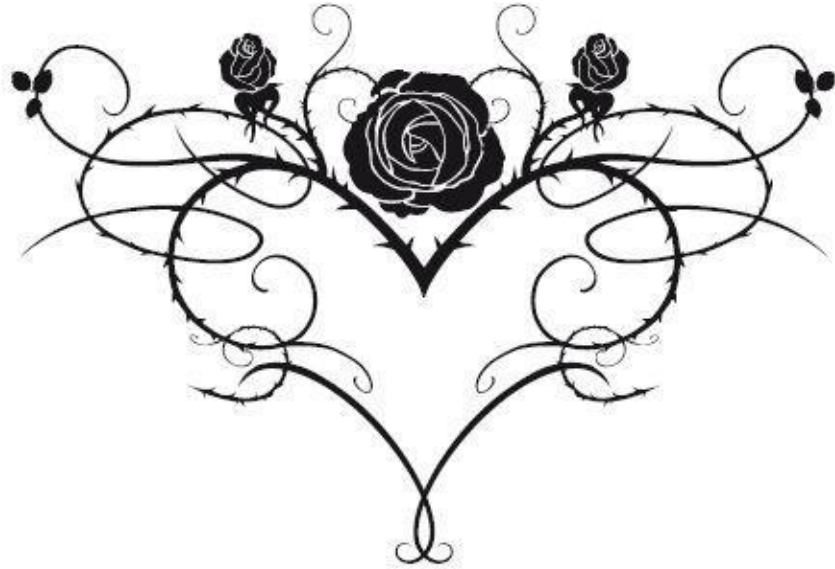
Мої щоки розчервонілися, розум заволокло пеленою пристрасного бажання. Я не зовсім розуміла, що відбувається, але в мене склалося враження, ніби Оріон бере гору. Обіграє мене в моїй же власній грі, розбурхує.

Але я й сама була суккубом і могла відповісти тим самим.

Я дозволила покривалу зісковзнути на підлогу, знаючи, що мокра майка з'їхала з одного плеча і що трусики майже нічого не приховують. Варто було мені тільки зробити це, як обстановка в кімнаті змінилася, і я відчула спалах тепла і світла, що виходить, здавалося, від самого короля демонів.

Розділ 15

Оріон

Щойно Роуен скинула покривало, я зрозумів, що мені не минути лиха. Уся кров немов відхлинула від голови і прилила до члена, зробивши його кам'яно-твердим, тож я разом позбувся здатності тверезо мислити.

Я втупився на неї: великі карі очі, повні губи, соски, що проступають під вологою майкою...

З узбережжя дув солоний бриз, і я не сумнівався, що якщо поцілую Роуен, то відчую смак моря на губах. Мені подобалося і цілувати її, і ловити на собі її погляди. А ще...

"Припини негайно!" - подумки велів собі, із задоволенням розглядаючи досконалі контури тіла, ледь прикриті тонкою тканиною.

Будучи суккубом, Роуен, безсумнівно, відчула, що я впиваюся її красою, від чого на грудях її проступив слабкий рум'янець.

- Спокусити не намагаюся, - пробурмотів я, ледве добираючи слова і одразу поскаржившись на те, що, схоже, повторювався.

Як би там не було, це правда. Я не міг звабити її, бо це означало б ризикнути всім. Мені просто хотілося показати Роуен, що білявий красень Кас мені і в підметки не годиться. Простими словами, через ревності я поведився як довбаний ідіот.

Сівши на ліжку, Роуен відкинулася назад, і волога майка туго обтягнула її груди. Було цілком очевидно, що вона без ліфчика і що її соски затверділи. Найбільше

на світі я хотів повалити спокусницю на ліжко і зірвати з її тіла цю бавовняну ганчірку. Мріяв цілувати й лизати потаємне містечко між стегнами, доки вона не почне вигукувати моє ім'я досить голосно, щоб Кас почув її...

- Зрозуміло, ти не намагаєшся мене спокусити. Мені просто здалося.

Вона глянула на мене з-під довгих вій і перевернулася на живіт, явивши моєму погляду свою попку. Мені відчайдушно захотілося ковзнути пальцями по її трусиках, відчутти жар, що виходить від тіла Роуен.

Щоки її злегка порожевіли.

- Щось сталося, Оріоне? Ти виглядаєш... приголомшеним.

Яка хитрюга! Обернула мої слова проти мене ж.

Не віддаючи собі звіту у власних діях, я почав підкрадатися до дверей, що розділяють наші спальні, немов ваблений полум'ям свічки метелик. Я увійшов до її кімнати і сів поруч із нею на ліжко. Мій погляд одразу ж спрямувався до клятого синця на шії. Простягнувши руку, я провів по ньому кінчиками пальців, і Роуен тихенько ахнула.

Я боявся, що моє серце ось-ось розірветься.

- Просто хочу переконатися, що все загоюється належним чином, - хрипло пояснив я, поспішно забираючи руку від її обличчя.

Роуен злегка надула свої повні губи. Виглядала вона зараз одночасно звабливо й надзвичайно мило, і це поєднання геть позбавило мене здатності думати. Я так сильно хотів відчутти смак її поцілунку на губах, що це завдавало болю.

Вона прикусила губу і ковзнула кінчиками пальців по моєму зап'ястку.

- Зі мною все добре. Я ж тепер демон, Оріон, тобі не потрібно турбуватися про те, що я зламаюся.

Звичайно, вона мала рацію, та все ж мені відчайдушно хотілося оберігати її. Хвала богам, що вона довіряла мені настільки, що погодилася прийти сюди, у мій дім. Я піднявся з ліжка, наказуючи собі якомога швидше забратися звідси, щоб погасити полум'я, що палахкотіло в голові.

- Я хочу поцілувати тебе, Роуен, - не стримавшись, щиросердно зізнався я. - Лише один раз, і на сьогодні цього буде достатньо.

Навіть один поцілунок був до біса небезпечний.

- Усього один раз? - луною повторила вона, схиливши голову набік. - Чого ж ти так боїшся?

"Якщо мені ще раз розіб'ють серце, то зі мною буде покінчено". Мій розум і так балансував на межі божевілля.

- Тебе, - зізнався ледь чутно. - Я вже говорив.

Не зводячи з мене величезних карих очей, Роуен встала з ліжка й обвила руками мою шию, припала ледь прикритими тонкою майкою грудьми до мого оголеного торсу. Я затвердів ще сильніше.

Притиснувши долоню до її щоки, я нахилив голову і торкнувся її губ своїми. Усю мою істоту тут же охопило полум'я.

Варто було почати цілувати Роуен, і я зрозумів, що зробив помилку. Якщо вона відкине справжнього мене, то я просто збожеволю. А якщо остаточно і безповоротно закохаюся в неї і втрачу, також втрачу розум. Думаючи про те, що з Роуен, яка

перебуває поруч, я ухвалював до біса жажливі рішення, я почав пробувати її язиком на смак. Усе моє тіло ожило, потягнулося до неї. Я насолоджувався відповідним привітанням її язика, тим, як вона розслабляється в моїх обіймах, стає м'якою і податливою. "О боги".

Уперше я відчув, як обвивається навколо мене її магія суккуба, як запрошувально погладжує по спині. Я ковзнув рукою вгору по хребту Роуен, шиї і, схопивши за волосся, змусив нахилити голову. Мене переповнювало бажання нарешті роздягнути її догола і змусити кричати від насолоди.

Вона погубить мене.

Вигнувшись мені назустріч, Роуен слабо застогнала, і я ледь не позбувся останніх крихт самоконтролю. Мені хотілося притиснути її до стіни, жорстко і грубо взяти. Щоб нагадати, як ідеально ми одне одному підходимо...

Ледве міркуючи, я обійняв її і підняв у повітря, вона одразу ж обхопила мене ногами за талію і запустила одну руку мені у волосся. Я притулив її спиною до стовпчика ліжка і втиснув у лоно своє тверде єство, демонструючи силу власного бажання. Такої відчайдушної потреби я не відчував навіть після проведених у в'язниці століть.

Собачий гавкіт зруйнував чари, що тяжіли над нами. Роуен першою прийшла до тями і відсторонилася, перервавши поцілунок. Губи в неї припухли, щоки розчервонілися. Ніколи ще вона не здавалася такою прекрасною.

- Не розумію, що я тут роблю, - промовила вона, переводячи подих. - Ти ж мій суперник.

Я притулився чолом до її чола, знову намагаючись згадати, як скласти з розрізнених слів виразне речення. Що вона сказала?

Ах так... що я її суперник. Вона бачить у мені загрозу.

Власне кажучи, я думав те саме *про неї*.

Роуен з'явилася в моєму житті і збила з наміченого курсу. Коли я поруч із нею, мені завжди здається, що світ крениться під ногами.

Подібно до маленьких поминальних корабликів, що пливають річкою, жага помсти завжди була світлом, що опромінює мій шлях крізь безумство. Без неї я знову опинюся в темряві. Занурюся в хаос, який привнесла в моє життя Роуен.

- Ти - Леді Хаосу, - видихнув я.

Вона доторкнулася до мого обличчя.

- Тобто?

- Те і є! Відтоді як ми вперше зіткнулися в тому барі, ти тільки й робиш, що спалюєш мої наміри дотла. Руйнуєш усе, що звично і зрозуміло. Так що так, ти справжнісінька Леді Хаосу.

- Звучить небезпечно. А тепер, може, все ж таки поставиш мене на підлогу?

Завдяки биттю її серця і гарячій пульсації магії в кімнаті я зрозумів, що Роуен хоче мене так само сильно, як і я її. Але чи є її бажання справжнім, а якщо так, то якою мірою? Будучи суккубом, вона реагувала на мою магію жадання. Повітря, що згустилося від сили ліліт, зовсім не означало, що я їй небайдужий, - просто вона божеволіє від пристрасті.

Між тим *вона* значила для мене набагато більше, ніж слід було. Саме тому я готовий був спелити свої століттями виношувані плани.

Зовсім не вигадки про Джона Роберта Фокса і йому подібних посіяли зерна сумнівів у моїй голові, а той факт, що Роуен була створінням світу смертних. Чи могли люди справді бути настільки злісними, якщо їм вдалося створити Роуен Моргенштерн, ідеальне поєднання жахливого і чудового, милого і лютого?

- Уже ставлю, - здавлено прошепотів я, здивувавшись тому, яке неймовірне зусилля довелося докласти, щоб випустити її з обіймів.

Примружившись, Роуен заковзнула вниз по моему тілу, від чого мій шлунок скрутився вузлом.

- Якщо намагався задурити мені голову, поспішаю тебе розчарувати: не спрацювало. Випробування все ще в силі, - холодно сказала вона і, відсторонившись, залізла в ліжко.

А я тут же гостро відчув порожнечу.

- Я просто хотів, щоб ти, засинаючи, думала про мене, а не про Каса.

О, Люцифер, що змусило мене зізнатися в цьому вголос? Ну й бовдур!

Роуен, яка вже встигла накритися ковдрою, з недовірою втупилася на мене. Наступної миті по її губах ковзнула тінь усмішки і раптом розквітла, перетворилася на щось воістину сліпуче.

- Продовжуй! Невже король-інкуб *ревнує*?

- Не сміши мене. З чого б *мені* ревнувати? - Боги, боги, чи часто мені доводилося брехати?

- Ну так, звісно, не ревнує він.

Здавалося, Роуен бачить мене наскрізь. Що було напрочуд надихаючим.

Я притулився до стовпчика ліжка, не бажаючи вирушати спати просто зараз.

- Роуен. У підземному світі ти врятувала мені життя... - Я змусив себе замовкнути, щоб не вибовкнути продовження фрази, що крутилася на язиці: *"Ти справді думаєш, що це варто було робити? Що куди важливіше, чи вчинила б ти так само, якби знала тоді всю правду про мене?"*

Мить, що здалася вічністю, вона дивилася на мене, насупивши брови.

- Ну звісно, врятувала. І зробила б це знову. Пам'ятаючи про твою кровожерливість і прагнення повбивати всіх навколо, я точно не довірила б тобі правити державою, але ти все ж таки потрібен мені живим.

Я, як і раніше, відчував на губах смак її поцілунку, солоний і солодкий одночасно.

- Що, якщо ти помиляєшся щодо мене?

- Ах.

У неї заблищали очі, і вона стала такою сумною, що мені захотілося забратися до неї в ліжко і знову покласти в обійми. Я затамував подих в очікуванні відповіді, а вираз її обличчя тим часом знову змінився, став більш настороженим.

- Бачу, ти хочеш щось сказати, але стримуєшся, - зауважив я.

- І як ти про це здогадався?

- У тебе ніздрі роздуваються, коли ти засмучена.

- Вже не знаю, чи то ти говориш усе це в надії змусити мене послабити пильність, чи то просто щирий. Якщо припустити, що зараз ти справжній... Оріоне, ти навмисне намагався змусити мене ненавидіти тебе? Тому що хотів обскакати перш, ніж я зрозумію, що ти з себе представляєш?

Точність її припущення була подібна до удару кулаком у горло, і все, що я міг зробити, - це важко ковтнути.

Вона прикусила губу.

- Ти справді любиш говорити всім зустрічним і поперечним, який ти жахливий. Нібито для попередження людям.

Мені здавило груди. Роуен справді здатна бачити мене наскрізь, проникнути поглядом крізь численні захисні бар'єри, якими я себе оточив. Це збивало з пантелику, ніби я раптом разом позбувся броні.

- У мене не так багато досвіду спілкування з людьми.

Вона сумно посміхнулася.

- Думаю, ти розчавлений почуттям провини через те, що з тобою сталося. Але ти не безнадійний. Проте я все одно збираюся надерти тобі дупу під час випробування і стати твоєю королевою. - Роуен владно зігнула брову. - Ось *тоді* ми й подумаємо, як тебе вилікувати.

- Це ми ще подивимося, мила, - пробурмотів я собі під ніс.

Несподівано, саме в цю мить, у темряві, що оточувала мене, зажеврив промінчик світла. Новий план дій.

У якийсь момент я наважуся на найбільший ризик у своєму житті: постараюся з'ясувати, чи залишуся, як і раніше, їй небайдужим після того, як відкрию, який я насправді.

Але я забігаю вперед. Не варто надто роздмухувати небезпечне багаття надії, інакше спалю вщент крихти здорового глузду, що залишилися в мене. Нема чого дозволяти собі сподіватися, що Роуен зможе полюбити мене, дізнавшись, що я зробив, - нічого страшнішого я й уявити не міг. Але якщо вона справді відчуває до мене почуття, тоді, можливо, моє призначення і справді полягає в чомусь іншому, ніж у помсті за покійних. Можливо, я, чорт забирай, чогось вартий.

Від страху серце готове було ось-ось вискочити з грудей.

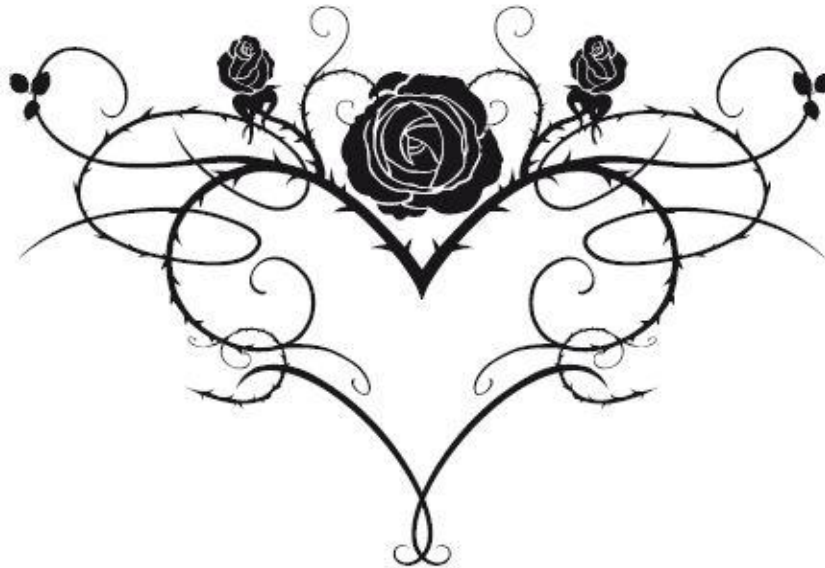
- На добраніч, Роуен!

Повернувшись у свою спальню, я провів кінчиками пальців по губах, програючи в пам'яті наш запаморочливий поцілунок. Я знав, що буду думати про нього доти, доки сонце не зійде над морем, сповіщаючи про початок нового дня.

Можливо, остання ниточка розсудливості, що залишилася в мене, вже згоріла, перетворившись на дим.

Розділ 16

Роуен

До початку випробування залишилося вісім днів.

Вчорашнє спілкування з Оріоном привело мене в глибоке замішання, тому заснути не вийшло. Я просто лежала в ліжку і раз за разом програвала в голові його слова.

Зрозуміло, думала я не тільки про розмову, а й про поцілунок. Ох, що це вийшов за поцілунок! Наполегливий і палкий, як злягання, він міцно заволодів моїми думками. Я відчула якусь зміну в тому, як Оріон цілував мене - з'явилося якесь благоговіння, якого я не помічала раніше.

Наступного ранку я піднялася ні світ ні зоря і прокралася повз сплячого Оріона, не відмовивши собі в задоволенні помилуватися крадькома його м'язистою спиною. Внизу я зіткнулася з Амоном, його другом, який забезпечив мене кавою і булочками.

Перед тим як вийти з дому, з побоюванням визирнула за двері й окинула поглядом площу, щоб дізнатися, чи не причаїлися десь наймані вбивці. Нікого підозрілого я не помітила, але все ж, крокуючи вулицями, не переставала дивитися на всі боки.

Перебуваючи поруч з Оріоном, я ставала такою неуважною, що ризикувала провалити випробування. Гнітюча правда полягала в тому, що мені ніяк не вдавалося витіснити його образ на задвірки свідомості.

- Чого ж ти так боїшся?

- Тебе.

Я зробила ковток кави і, здавалося, вже в мільйонний раз повторила про себе ці слова. Чи намагався Оріон сказати тим самим про свій страх бути мною відкинутим? Невже він вважав, що я розіб'ю йому серце? Хтось - імовірно, Мортана - вельми успішно вбив йому в голову думку про те, як небезпечно дозволяти собі сподіватися.

Якщо тільки...

Якщо тільки все це, звісно, не було облудою.

Я глибоко зітхнула, намагаючись зосередитися на світі, що оточував мене. Виявилося, я забрела в сад. Погляду постали рожеві півонії, що погойдувалися від подиху солоного вітерця, фіолетова наперстянка, лаванда. Проходячи між клумбами, я чула ніжне дзюрчання фонтану і на повні груди вдихала вологий аромат квітів. Розум нарешті прояснився, а випита кава підбадьорила.

Діставши з кишені телефон, я побачила повідомлення від Каса, що принесло мені полегшення. Незабаром він дасть мені черговий урок магії. Мені воістину пощастило з учителями, готовими надати допомогу.

Я мостом перейшла до лісу, дивлячись на сонячні відблиски на річці. У міру наближення до пустки землистий запах ставав дедалі виразнішим.

Вчителі опинилися в дубовому гаю. Легіон тримав у руках велику книгу заклинань, а Кас сидів на моховитій лісовій підстилці, притулившись спиною до стовбура дерева. Його голову прикрашав вдягнений догори дригом вінок з плюща і блакитних примул, що йшов до його мальовничо розпатланого білявого волосся.

- Маєш царствений вигляд, - з усмішкою зауважила я.

Кас усміхнувся у відповідь, і на його щоках з'явилися ямочки.

- Народитися королівськими особами щастить лише небагатьом. А іншим доводиться самим створювати собі корону з дарів матінки-природи.

- Де Шай? - поцікавилася я.

- Е-е-е... - Легіон опустив погляд на книгу заклинань. Вітер грався пасмами його волосся, що вибилися із зачесаного назад хвостика. - Вона в дорозі. Скоро буде.

Я запитально підняла брову.

- Усе гаразд, Легіон?

Кас піднявся і обтрусив джинси.

- Так, повний порядок, - відповів він за свого друга. - День має бути довгий, тому що Легіон вирішив дати тобі найнудніше з усіх можливих завдань, над яким ми корпітимемо кілька годин.

Я глибоко зітхнула.

- Плювати, що нудне, головне, щоб допомогло виграти випробування.

- Добре. - Легіон обдарував мене слабкою посмішкою. - По-перше, ти будеш вчитися контролювати свою магію. Потім зможеш практикуватися в закликі більшої сили, але лише тоді, коли опануєш майстерність. Зрозуміло?

- Інакше ми ризикуємо загинути у вогняному пеклі, створеному твоєю вибухонебезпечною магією, - пояснив Кас.

- Ясно. - Я простягнула руку до книги заклинань. - Отже, що мені належить зробити?

- Просівати ґрунт, - сказав Легіон.

Я насупилася.

- Що це означає?

- Це потрібно розуміти буквально.

Кас схрестив на грудях руки, весело поблискуючи бурштиновими очима.

- Легіон придумав тобі захопливе заняття на цілий день: будеш за допомогою магічних заклинань складати гілки в маленькі купки і, можливо, спробуєш побудувати з них невеликі споруди.

Добре, що я захопила каву.

* * *

На той час, як з'явилася Шай, я встигла побудувати два крихітні будиночки з сучків і ледь не заснула. Повторюючи заклинання в двадцятий, здається, раз, я раз у раз позіхала і нічого не могла із собою вдіяти. Шай теж безперестанку терла очі, а одяг на ній був ґрунтовно пом'ятий.

- Довго не могла заснути? - запитала я.

Обмінявшись швидким поглядом із Легіоном, вона похитала головою.

- Буря спати заважала.

Їхнє переглядання було таким швидкоплинним, що я ледь його не пропустила, але з того, як подруга дивилася на Легіона, мені стало зрозуміло, що ніч вони провели разом.

- А сама чого роззівалася? - перейшла в наступ Шай.

Я глибоко зітхнула.

- Ну, якщо вже ви всі зібралися, гадаю, мені слід дещо про щось розповісти... тільки, будь ласка, не лякайтеся. - Я торкнулася шиї, згадавши, як Джаспер мало не задушив мене вчора. - Оріон переселив мене у свій будинок.

- Що-о-о-о? - Шай вухам своїм не повірила. - Тобі не можна перебувати під одним дахом із суперником.

- Чи надав він тобі право вибору? - погано стримуваним від гніву голосом запитав Кас.

Я знизала плечима.

- Ну, я не стала відмовлятися. Річ у тім, що він урятував мене від убивці. - З чого це я захищаю Оріона?

- Почекай-но... - Шай виставила перед собою долоню.

- Звідки взявся вбивця? - закінчив її думку Легіон.

- Ти знаєш, хто це був? - вторив йому Кас.

Мені раптово знову захотілося виправдати короля демонів, хоч як би нерозумно це не здавалося.

- Так, це був Джаспер. Права рука короля. Але Оріон його прикінчив. - Я випустила довгий зітхання. - Найдивніше, Джаспер думав, ніби діяв за наказом

Оріона. І інші стражники твердили те ж саме. Оріон вирішив, що їх усіх, можливо, зачарували. Що замішана магія контролю над розумом.

Шай зморщила ніс.

- Такою силою наділені тільки ліліт, та й серед них вона вкрай рідкісна.

- Тоді, може, справа в заклятті? - припустила я.

- Роуен, - різко перебила подруга. - Ти просила мене, що якщо він спробує спокусити тебе, то я маю нагадати тобі про королеву Єлизавету і цукрову вату.

Кас зірвав із голови квітковий вінок і кинув на землю.

- Схоже, це був блискучий прийом, щоб змусити тебе довіряти йому. Може, він навіть сподівався, що ти скасуєш змагання.

Звісно, це здавалося найрозумнішим поясненням. І все ж... Якби все підлаштував сам Оріон, навряд чи б він так схибив, щоб буквально кожен стражник вказував на нього як на призвідника.

- На даний момент мені ясно лише одне: я просто зобов'язана перемогти у випробуванні, а все інше не має значення.

Кас пильно подивився на мене.

- Як це не має значення, якщо ти тепер живеш із королем-психопатом, який, імовірно, хоче твоєї смерті?

- Усе зі мною буде добре, - роздратовано рявкнула я. - І взагалі, я не думаю, що він бажає моєї смерті.

Що б вони подумали, дізнавшись, що я поцілувала його минулої ночі? Якщо те, що сталося між нами, взагалі можна було описати словом "поцілунок".

Легіон вщипнув себе за перенісся.

- Ти не думаєш, що претендент на трон хоче твоєї смерті? Що ж, по-твоєму, божевільний король демонів... милий?

У його вустах це прозвучало абсолютно безглуздо.

- Послухайте, у мене в запасі всього вісім днів, - спробувала змінити тему. - Я повертаюся до роботи з гілками чи як? Здається, ми даремно втрачаємо час.

Подивившись на купки землі, Легіон прорік:

- Думаю, це ти освоїла. У мене є для тебе дещо нове.

Я посміхнулася.

- Чудово! Приступимо, нарешті, до воскресіння мертвих?

- Ні, будеш викликати мурах.

Я глибоко зітхнула.

- Ти ж пам'ятаєш, що через вісім днів мені потрібно буде закликати померлого чаклуна?

Легіон кивнув.

- До цього ми дійдемо. У магії зрізати шлях не вийде.

- Взагалі-то короткі шляхи існують, - додав Кас. - Але якщо ти скористаєшся ними, то може бути занадто багато жертв.

Я простягнула руку за книжкою.

- Отже, нехай спочатку будуть мурахи.

Я ледь не валилася з ніг від втоми, коли Кас нарешті запропонував провести мене до дому. Після перших успіхів з гілочками моя магія знову вийшла з-під контролю, тож я раз у раз підпалювала дерева. Замість чорних мурах помилково викликала червоних, і Шай кричала на мене щоразу, як вони кусали її.

І все ж, якою б змученою не була, я не поспішала повертатися до своєї нової кімнати. Проблема з житлом Оріона полягала в тому, що в ньому жив сам Оріон, а мені відчайдушно потрібно було його уникати. Тому я навмисно сповільнила крок і почала переказувати Касу свої улюблені страшилки.

- Марія Тюдор спалила на багатті кілька сотень людей. Чи відомо тобі, скільки часу в середньому йшло на одне спалення?

- Я б вважав за краще цього не знати.

- Сорок п'ять хвилин, - продовжувала я гнути своє.

- Ну, у такому разі ти просто сонячний промінчик, - фиркнув Кас.

Я усміхнулася у відповідь.

- Я ж Світлоносець, отже, всередині мене має таїтися сонячне світло. І воно десь там є, правда-правда. Поховане під купою жахливих дрібниць і нав'язливих страхів.

- Кажуть, що будь-який народ отримує лідера, на якого заслуговує. Наші два Світлоносці - це маніяк-геноцидник і закінчена невротичка-скиглійка, яка має звичай влаштовувати пожежу щоразу, як практикується в магії...

- Ну знаєш! Я не завжди нию, буваю і в гарному настрої. - Я напружила мозок у спробі придумати що-небудь веселе і позитивне, але в голову, як на зло, нічого не приходило. - Принесу на завтрашнє тренування кекси. З посипкою. Райдужні, наприклад... або з квіточками кремовими. Усім на радість.

Кас усміхнувся, від чого в нього на щоці з'явилася ямочка.

- А поки ми їх їстимемо, ти пригостиш нас відомостями про те, скільки маленьких дітей задихнулося торік, подавившись кексами?

- Якщо ти не вважаєш це корисною інформацією, то я навіть не знаю, про що з тобою розмовляти.

Він блиснув очима.

- Я з радістю віддам перевагу тобі перед маніяком-геноцидником. Завдання правителя - забезпечувати безпеку своїх підданих. Не сумніваюся, що ти вбережеш нас від біди, оскільки маєш великі знання про численні способи померти.

- Я рада, що хоч хтось оцінив мене гідно.

Кас засунув руки в кишені й насупився, побачивши котедж Оріона, до якого ми якраз підійшли.

- Відповідай мені, король наказав тобі жити в його будинку? Хіба він має право командувати тіньовою спадкоємицею?

- У стародавніх книгах щодо цього нічого не сказано, - зітхнувши, зауважила я. - Зате чорним по білому прописана заборона нападати один на одного. Якщо один із нас уб'є іншого в проміжку між випробуваннями, Рада його стратить.

Раптово я відчула дотик теплої електризуючої магії, що викликала мурашки на шкірі, і повернулася, щоб побачити Оріона, який виходить із тіні. Його блакитні очі сяяли в місячному світлі.

- А, Роуен! Схоже, ви з вашим дорогим другом обговорюєте наслідки мого вбивства?

Я примружилася.

- Нічого подібного. Але, Ваша Величносте, не можу не запитати, хоча б із пустої цікавості: жити з вами під одним дахом - це наказ, чи в мене є можливість піти? - звернулася я до нього глузливо-офіційним тоном.

Палаючим поглядом він так і пригвоздив мене до місця.

- Я буду оберігати тебе, Роуен, чого б мені це не коштувало.

- Це не відповідь на поставлене запитання, вірно? - зауважив Кас.

Оріон кинув на нього гострий погляд, і в повітрі запахло небезпекою.

- Я не зобов'язаний відповідати тобі, Касьяде. - Його очі потемніли, і він зробив крок ближче. - Про всяк випадок нагадаю: я все ще твій король. Роуен - Світлоносець. А ти ні.

Кас витримав його погляд, не промовивши ні слова.

Від Оріона виходила загроза. Я різко втягнула носом повітря, починаючи хвилюватися, як би він не вирвав із грудей Каса серце, адже такий його звичний метод усунення неприємностей.

- Кас не ставив під сумнів твій авторитет, - поспішно пояснила я. - Він просто вказав на те, що ти так і не дав відповіді на моє запитання.

Оріон досі не зводив з Каса лютого погляду, і обстановка помітно загострилася.

- Ти був із ними під час зачистки ліліт.

"Ну ось, почалося".

Від його низького тихого тенора у мене по хребту пронеслося тремтіння. У повітрі витала невисловлена загроза.

Кас підняв підборіддя.

- Я тоді був дитиною, як і ви.

- Не зовсім таким, як я. - Його оксамитовий голос сочився отрутою. - Я згадав тебе, Касьяде. Ти був старший за мене. Пощастило, що ти не ліліт, правда?

Я обережно торкнулася руки Оріона.

- Багато хто з твоїх підданих був тоді в місті. Не можна ж усім погрожувати.

Оріон мав зрозуміти, що навіть йому не під силу вести війну на два фронти. Якщо він дійсно збирався виступити проти смертних, то необхідно закликати під свої прапори всіх демонів королівства, незалежно від того, на чиєму боці вони були під час винищення ліліт.

Оріон схилив голову.

- От і не сприймай мої слова як погрозу. До речі, я повинен винести тобі попередження, Касьяде. Ти не маєш достатньої кваліфікації, щоб допомагати Світлоноскою практикуватися в магічному мистецтві. Навіть не уявляєш, з яким вогнем граєшся.

Із цими словами Оріон зник у будинку. Я подивилася йому вслід.

- Ти розумієш, про що він говорить, Касе?

- Дозволю собі висунути припущення, - сухо сказав Кас. - Король напевно спробує переконати тебе в тому, що застосування магії приховує в собі надто велику

небезпеку, і тому ти повинна дозволити йому перемогти у випробуванні, щоб ніхто не постраждав. І взагалі, все це занадто складно для твого розуміння.

Я фиркнула.

- Точно. - Чому ж у такому разі, почувши застереження Оріона, я відчула пекучий неспокій? - Не хвилюйся, Касе. Я пропускаю повз вуха все, що він каже.

"Яка ж ти брехуха!" - подумки додала я.

Моє запевнення *мало* бути правдою, але нею, на жаль, не було.

- Побачимося на світанку, - сказав Кас і, пригнувшись до мене, додав ледь чутно: - Продовжуй його ігнорувати. У тебе все вийде, Сонячний Промінчику.

Новому прізвиську я значення не надала, але від його підбадьорливих слів справді стало легше дихати.

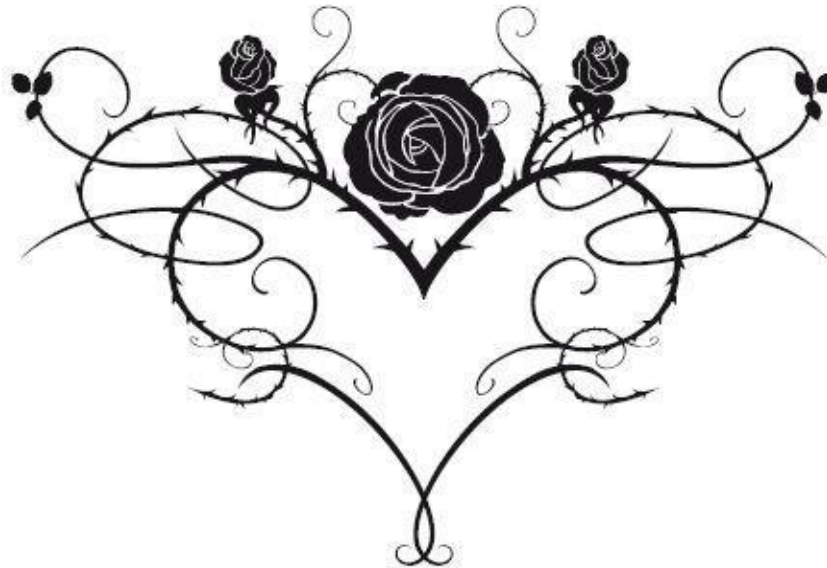
Увійшовши в будинок, я виявила, що Амон сидить біля каміна. На колінах у нього лежала книга, а біля ніг примостилися лабрадори. Поглянувши на мене крізь димлячу чашку чаю, він підняв брову і повідомив:

- Король не в... настрої.

Чудово.

Розділ 17

Роуен

Я піднялася сходами і пройшла у свою затишну маленьку кімнатку, зі здивуванням зазначивши, що Оріон відсутній. Зачинила двері між нашими спальнями, увімкнула світло і замкнула вікно дерев'яними віконницями, на випадок, якщо найманим убивцям заманеться стежити за мною з вулиці.

Я відчувала себе змученою. Одяг просочився димом багать, які раз у раз запалали в лісі через мої невмілі магичні потуги. Поки переодягалася в шорти й майку, готуючись до сну, у думки знову просочилося занепокоєння, яке досі вдавалося втихомирювати. Оріон теж ніколи спеціально не навчався магії, але вона, як і все інше, давалася йому легко і природно - як дихання.

Нагостривши вуха від звуку дверей, що відчиняються в його кімнаті, я підкралася навшпиньки і притиснула вухо до дерев'яної панелі, маючи намір послухати... Тоді як Оріон смикнув двері на себе, і я ледве не ввалилася в його кімнату. Він, безсумнівно, тут же театрального вигнув брову.

- Я почув, як ти дихаєш на порозі, і вирішив дізнатися, у чому справа.

До цього часу я мала б уже звикнути споглядати Оріона без сорочки, але вкотре опинилася захопленою зненацька, так що перехопило подих. У теплому світлі його шкіра здавалася бронзовою, а підсвічене ззаду сріблясте волосся і зовсім сяло. Зусиллям волі я змусила себе відірвати погляд від його м'язистого торса і подивитися в неймовірно прекрасне обличчя. Який же він *блискучий!*

Я притулилася до дверної рами, намагаючись надати невимушеного вигляду, а він відчинив двері ширше і зробив запрошувальний жест рукою. Звісно, входити в його спальню, коли він напіводягнений, було вкрай безглуздим рішенням, але я все одно ввійшла, бурмочучи собі під ніс: "Цукрова вата. Королева Єлизавета".

Оріон обернувся. У м'якому сяйві світла погляд його крижаних очей здавався особливо пронизливим.

- Ти щойно прошепотіла "цукрова вата" і "королева Єлизавета"? Пам'ятається, нещодавно ти звинувачувала мене в тому, що я божеволію. Тепер я задумався, чи не займаєшся ти *проекуванням*? Правильне слово я вжив, так?

- Ти, схоже, книжок із психології начитався?

Оріон знизав плечима.

- Я читаю все, що можу.

- А як почув моє дихання по той бік дверей?

- У демонів неймовірно хороший слух.

Він сів на край ліжка і відкинувся назад. Така поза, як на гріх, виставляла його досконале тіло в найвигіднішому світлі. Я знову згадала про наш глибокий чуттєвий поцілунок, під час якого його язик успішно імітував злягання.

- Роуен?

- Так, я тут. - Я змусила себе подивитися йому в обличчя, одночасно намагаючись зібратися з думками. - На жаль, мій слух не настільки чуйний.

- Тому що ти все життя прожила як смертна. Подібна здатність, ймовірно, була б для тебе непосильною. Або тобі просто потрібен час, щоб звикнути... адже й уміння керувати силою Світлоносця приходить не відразу.

Я ніяково примостилася на краєчку стільця, вирішивши триматися від Оріона настільки далеко, наскільки дозволяли розміри його спальні. Чому в його товаристві мені було так складно поводитися природно? Особливо з огляду на те, через що ми пройшли разом: і в пекло спускалися, і пристрасно там злягалися... А наш шалений поцілунок минулої ночі? Якщо вже на те пішло, наразі я знаю Оріона краще, ніж будь-кого ще.

- Що ти мав на увазі, кажучи, що сила Світлоносця небезпечна? - запитала я. - І як ти навчився нею керувати? Навряд чи у твоєму розпорядженні було більше часу, ніж є зараз у мене.

- Мені від природи все легко дається, а тобі... ні.

- Ах, боже ти мій! - пробурмотіла я.

- Послухай, Роуен, тобі зовсім не обов'язково так мене величати, хоча, гадаю, технічно я і справді божественний. Дякую, до речі, за такий епітет. І все ж звернення "Ваша Величність" буде достатньо.

Я втупилася на нього, не розуміючи, жартує він чи ні. Утім, яка різниця? Я перебувала тут з однієї простої причини - щоб вивудити інформацію.

- От скажи мені, звідки тобі відомо, що сила Світлоносця небезпечна? Навряд чи ти стикався з такою небезпекою, оскільки, як сам щойно заявив, усе робиш ідеально.

- Ні-ні, я не говорив, що роблю все *ідеально*. Насправді я приймаю багато поганих рішень. Зате добре розбираюся в прикладних аспектах. Як ти правильно зауважила, по суті своїй я подібний до божества...

- Я цього не говорила!

- Дозволь відповісти на запитання. Я відчув, як із мого тіла струмує сила зоряного світла. Коли вона чогось торкалася... загалом, відчуття було таке, ніби матерія навколо мене розпадалася на частини, перетворювалася на попіл, який від легкого подиху вітерця розвіється і нічого не залишиться. Наче навколишній світ руйнувався.

Я різко вдихнула, уявивши собі цю жахливу картину.

- Як тобі вдалося взяти силу під контроль?

Оріон піднявся з ліжка.

- Давай, люба. Зараз я все тобі покажу.

Цікаво, в який момент я перестала ненавидіти те, як він до мене звертається? Піднімаючись на ноги, помітила, що Оріон ковзає поглядом по моєму тілу. І від нього, як зазвичай, виходило тепло.

- Підозрюю, наша з тобою магія не така, як у наших одноплемінників, - спокійно вимовив він, і від його глибокого голосу в мене почастишав пульс. - Більшість демонів просто намагаються закликати магію і зробити її настільки потужною, наскільки можливо. А ми свою маємо втихомирювати - так, принаймні, мені здається. Деякі емоції гарячі й сповнені енергії. До них належать гнів, пристрасть, любов, навіть страх. Інші, на кшталт смутку і втрат, навпаки, темні й холодні. Але тільки вони можуть приборкати нашу магію.

Слова "пристрасть" і "любов", що злетіли з губ Оріона, запалили мене, прискорили потік крові по венах.

- Коли хочеш закликати магію, - продовжував Оріон, - підживлюєш її гарячими емоціями. Саме тому ти змогла зібрати достатньо сили, щоб убити конгресмена. Спробуй зробити це просто зараз. Подумай про що-небудь, що викликає в тебе потужний відгук. - Він простягнув руку і ніжно торкнувся мене трохи вище пупка. - У цьому місці зароджуються відчуття, вірно? Між ребрами?

Від місця, де його палець стикався з моєю білою бавовняною майкою, розпускалося тепло, і я перевела погляд униз, до смужки волосся, що виднілася над поясом його штанів.

- Так.

- Ну ж бо, спробуй! Я хочу, щоб ти закликала свою магію, але при цьому постарайся зосередитися на якій-небудь сильній емоції.

Зустрівшись з Оріоном поглядом, я відчула, як почастишав мій пульс. Він не міг не знати, який вплив чинить на мене, бо відчуває це своєю магією інкуба. Невже й у нього серцебиття почастишало?

Краще подумати про щось інше. Я заплющила очі і прокрутила в пам'яті найгірше, що він коли-небудь говорив мені.

"Важко ненавидіти того, кого не поважаєш... Ти невротичка, нудна і недотепна в будь-яких справах... Ти мені більше не суперниця..."

У крові закипів гнів, який миттєво випалив бажання. Останнім, завершальним акордом став спогад про те, як Оріон велів вигнати мене геть: *"Виведіть цю жінку з мого королівства"*.

Сила завихрилася в мене між ребрами, якраз у тому місці, до якого доторкався Оріон. Як він сміє намагатися знову мене спокусити після таких-то заяв?

- Роуен, - рявкнув він.

Я розімкнула повіки й побачила, що Оріон позолочений світлом, що витікає з мого власного тіла. Опустивши погляд, переконалася, що сяю, - так, що аж сліпить очі. Я задихнулася від такого видовища. Мені доводилося бачити, як подібне відбувається з Оріоном, але ніколи - із самою собою. Його палець був, як і раніше, притиснутий до мого живота, і тепло, що виходило від нього, допомагало мені сконцентрувати магію в тілі. Пересунувши його палець догори по своїй шкірі, я відчула і переміщення електричного поколювання, яке просто зараз розлилося у мене в грудях.

- Роуен, - прошепотів він. - Ти шокуєш мене. Тобі слід звернутися до однієї з холодніших емоцій, поки не зруйнувала мій дім. Подумай про що-небудь сумне.

Що ж, тут у мене був величезний вибір. Перше, що спало на думку, - суперечка з матір'ю за тиждень до її смерті, коли я оголосила, що мене дратує її параноя. Що якщо вона буде продовжувати в тому ж дусі, то і мене зробить божевільною собі під стать.

Я досі чітко пам'ятаю образу, що спотворила її обличчя.

Боже, якою ж я була засранкою! Почуття провини і печалі огорнули мене з головою, і я помітила, що на Оріона більше не падають відблиски золотистого сяйва. Сльози палили мені очі, і я часто заморгала, намагаючись їх прогнати.

Оріон простягнув руку і прибрав з мого обличчя пасмо волосся, і цей жест вийшов у нього настільки природним, що я майже забула про необхідність зберігати пильність.

- У Світлоносців сила інша, - м'яко вимовив він. - Всепоглинаюча. Якщо вона здається тобі надто інтенсивною, можеш її відключити. В іншому разі вона вихлюпнеться з тебе і спопелить усе навколо, що й сталося б зараз, якби я не допоміг тобі її сфокусувати.

Оріон, здавалося, говорив щиро, але тут у моїй голові як наяву прозвучала відповідь Каса: *"Він просто намагається переконати тебе програти"*.

Я зітхнула, як і раніше, намагаючись прогнати мамин образ, що спустошує душу.

- Я зрозуміла. Якщо знову опинюся на межі втрати контролю, точно знатиму, про що слід думати.

Оріон спрямував на мене уважний погляд своїх блакитних очей.

- І про що ж?

- Про почуття провини.

- Зрозуміло, - відгукнувся він ледь чутно. - Воно і мені добре знайоме. Мій вічний супутник. Можливо, саме тому я ніколи не втрачу повного контролю над своєю магією.

- Дякую за допомогу. Напевно. - Я ковтнула і часто заморгала. Мислити зв'язно мені давалося непросто, що в товаристві Оріона траплялося порівняно часто.

Здавалося, світ померк. Кожне слово, кожна фраза пропливала повз, подібно до парашутиків кульбаби, що розліталися за вітром. Я ледь не кинулася Оріону на груди, настільки великим було моє бажання опинитися в його міцних обіймах.

- Відчувається неправильно.

Він поклав руки на мої плечі і почав великими пальцями погладжувати шкіру, повертаючи мені ясність думок.

- Ти не тільки навколишньому світу можеш завдати шкоди. Світлова магія дуже потужна, але вона має свою ціну. Вивільняючи її, ти залишаєш порожнечу, яку тут же заповнює магія хаосу.

Завдяки його дотикам я повернула здатність міркувати тверезо. І насамперед приборала його руки зі своїх плечей.

- Навіщо допомагати мені вкрасти твою корону? - не втрималася я від запитання.

- Тому що ми на одному боці.

Вимотана до знемоги, я відчайдушно хотіла згорнутися калачиком у ліжку Оріона. Але ж і власне ліжко було зовсім поруч.

- Час спати. - Я повернулася, але м'язи немов налилися свинцем. - На добраніч.

- Роуен?

Я кинула на нього погляд через плече і нібито розпізнала смуток, що промайнув в ідеальних рисах його обличчя, але швидко зник.

- Що?

- *Сонячний Промінчик*. - У його голосі звучало презирство. - Це ще що?

Я закотила очі.

- Сарказм. Тому що, бачиш... - Мені раптом несамовито захотілося дізнатися, що він про мене думає. - Тому що я скиглій.

Оріон уважно вдивлявся в моє обличчя, поки я очікувала чергового зауваження з тонким натяком на образу. Його не було.

- Скиглій? - зі здивуванням перепитав Оріон.

Порівняно з ним я, ймовірно, *і справді* була справжнім промінчиком сонячного світла.

- Річ у тім, що я - джерело інформації про різного роду смерті та страхи.

Оріон насупився, так, що між бровами залягла складка.

- Але такі відомості абсолютно необхідні, з огляду на те, наскільки тендітні смертні і з якою легкістю вмирають. А ти і зовсім ходячий нещасний випадок.

- Дякую за вотум довіри.

- Нічого ти не скиглій. Навпаки, з тобою не нудьгуватимеш, повір мені, в людях-то я розбираюся.

- Розбирається він! У тебе знайомих усього нічого; людини чотири, не більше, та й то одному розкроїли череп сокирою.

На його губах з'явилася усмішка.

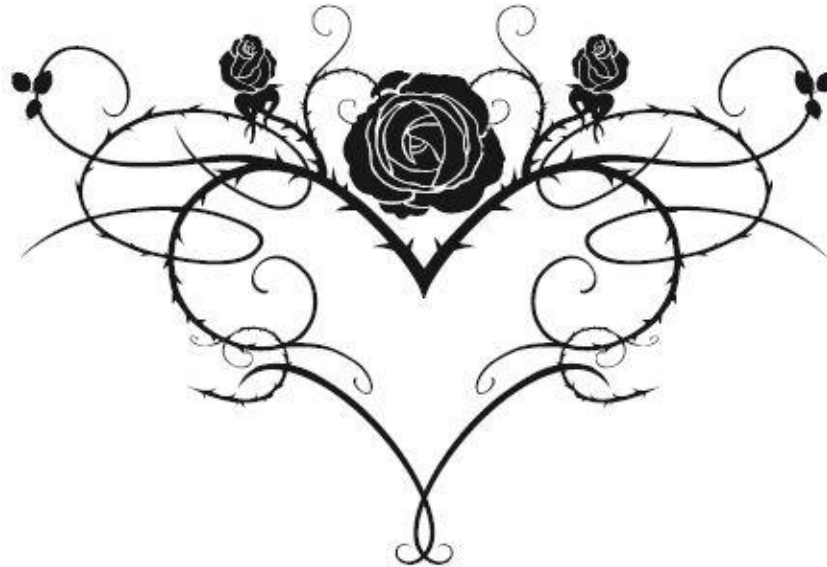
- Ось бачиш!

Важко ковтнувши, я розвернулася з твердим наміром повернутися у свою кімнату. Мене турбувало тепле сяйво, що з'явилося від його слів.

Та й узагалі, я ж збиралася ігнорувати Оріона!

Розділ 18

Роуен

До початку випробування залишилося всього п'ять днів.

Після того як Оріон допоміг мені розібратися з магією, я навмисно його уникала. Йшла на світанку, коли він ще не прокинувся, і поверталася, поки його не було вдома. Останні три дні мені вдавалося залишатися гранично зосередженою: я уявляла себе в короні правительки міста демонів, у якому панують мир і спокій.

За допомогою своїх учителів я планомірно виконувала одне магічне завдання за іншим. Зрештою, Легіон дозволив мені воскресити мертвого метелика-монарха, який пурхав тепер навколо моєї голови, іскрився абрикосовим світлом у променях призахідного сонця.

- Який гарненький метелик-зомбі, - воркувала Шай.

- Блискуча робота! - Кас завзято посміхнувся. - Чим хочеш зайнятися далі?

Підеш додому спати чи ризикнеш викликати чаклуна?

- Хочу викликати чаклуна.

- Тоді давайте добудемо кров, - сказала Шай, яка у своїй довгій чорній сукні з мереживними рукавами і сама здавалася справжнісінькою відьмою.

- Думаю, вона готова, - підтвердив Легіон. - У нас залишилося чотири дні. Якщо з викликом виникнуть проблеми, то, щоб їх залагодити, знадобиться весь наявний у нашому розпорядженні час.

- Ох, слава богам, - усміхнувся Кас. - А то я вже занудьгував.

Я глибоко вдихнула.

- Мені потрібно буде вимовити заклинання якомога швидше. Коли головна відьма університету Беліала дасть сигнал до початку випробування, перевага буде в того, хто першим дочитає заклинання до кінця.

- Хм-м. - Легіон витягнув із кишені маленьку, заповнену малиною рідиною пляшечку і, покрутивши її між пальцями, подивився на мене впритул. - Ти точно готова?

Я знизала плечима.

- Чому б і не спробувати? Тільки зробіть послугу, відійдіть подалі. Хоча б он за ті дерева. На випадок, якщо я втрачу контроль над магією.

Легіон підняв темну брову.

- Ти вже кілька днів нічого не підпалювала.

- Правильно, - погодилася я. - Але ні в кого з нас немає досвіду роботи із силою Світлоносця. Хто знає, що може статися?

Він знизав плечима.

- Добре. Що ж, раз ми дісталися до цього заклинання, давай спробуємо викликати дружню відьму, лагідну і поблажливу. Таку, яка не стане заперечувати проти того, щоб її потурбували.

Я взяла в нього з рук пляшечку з кров'ю і відкрила.

- Є хтось на прикметі?

- Матінка Пендлтон, - тут же відгукнувся Легіон. - Також відома як Хемош. Давним-давно я був знайомий із нею. Вона навчалася тут у вісімнадцятому столітті.

- Так, гарний вибір, - пророкотав з-за стовбурів дерев глибокий голос Каса. Сьогоднішньою його прикрасою слугувала закладена за вухо кульбаба. Як не дивно, квітка дуже гарно виглядала в поєднанні з його татуваннями. - Хемош розумниця. Вона щонеділі пригощала мене гарячими булочками. Думаю, була до мене небайдужа.

- Ти говориш так про кожну жінку, - зітхнувши, зауважив Легіон.

- Її демонічне ім'я - Хемош, - продовжив Кас, проігнорувавши зауваження приятеля. - Щоб закликати її, потрібно буде сказати його наприкінці заклинання.

- Хемош, - повторила я, твердо вимовляючи букву "х".

- Правильну вимову ти все-таки засвоїла, - ніби мимохідь зронила Шай, гортаючи книгу заклинань. - Стривай-но, я майже знайшла потрібну сторінку.

Я вийняла пробку з пляшечки з кров'ю.

- Май на увазі, що, щойно почнеш читати заклинання, можеш побачити мертвих.

Від жаху в мене стиснуло в грудях. Образ померлої мами відвідував мене так часто, що на все життя вистачить.

Легіон глибоко зітхнув і подивився на Шай.

- Гадаю, нам слід сховатися.

Подруга передала Касу відкриту на потрібній сторінці книжку, і він забрав її, але з місця не зрушив. Він що ж, не збирається йти з гаю?

- Ти ж не залишишся? Що, якщо я вибухну від вогняної магії?

- Про мене можеш не турбуватися. Не забула, я ж демон, а в цьому є свої переваги. Навіть якщо згорю вцент, розсипавшись жменькою попелу, то все одно

відновлюся, - щоправда, на це знадобиться кілька днів. Я лише прошу утриматися від вирізання мого серця, Сонячний Промінчику, і тоді все точно буде гаразд.

Вмочивши мізинець у пляшечку, я акуратно намалювала на лобі п'ятикутну зірку. У ніздрі вдарив мідний запах людської крові. Варто було їй потрапити на шкіру, як тіло вмить відреагувало, а в жилах пекуче завирувала магія. Заткнувши пляшечку корком, я сховала її в кишеню, потім витерла пальці об джинси і взяла з рук Каса книжку.

Його бурштинові очі горіли.

Тепер, коли на шкірі з'явилася накреслена кров'ю мітка, світ, здавалося, загравав яскравішими барвами, хоча вже згустилися сутінки. Крізь дубове листя пробивалися промені сонячного світла, в яких ширяли крихітні крупіці пилу, повітря стало помітно теплішим. Я перебувала в цілковитому *захваті*.

Сам Кас, також променистий світлом, був схожий на прекрасного ангела.

- Що відчуваєш? - запитав він.

- Ейфорію, - відповіла з придихом.

Він ледь чутно реготнув.

- Добре. Заземлися і перевір, чи зможеш посилити це відчуття.

Дивлячись на золоті промені сонячного світла, я заморгала.

- А як?

Кас ступив мені за спину, звідки тепер і долинав його чарівний серйозний голос:

- Зніми взуття.

Шай мала рацію щодо його тембру: він справді дуже приємний.

- Знімай же, - наполягав він. - Відчуй під ногами землю. Це допоможе посилити магію.

Я поспішила скинути свої коричневі балетки, залишившись босоніж. Наді мною пронісся лісовий вітерець, від дотику якого шкіра вкрилася мурашками. Я почала закликати магію, і по тілу розтеклося від низу до верху тепло.

- Гаразд, поїхали!

Я почала читати вивчене заклинання мовою демонів, відчуваючи, як на потилиці зароджується пульсуюча сила. Заплющивши очі, я подумала про гарячі емоції, але хоч би як намагалася викликати в пам'яті мужній голос Каса, весь час поверталася думками до чуттєвого шепоту Оріона.

"Я просто хотів, щоб ти, засинаючи, думала про мене, а не про Каса".

Між ребрами розлилося тепло. Я знову повторила заклинання, думаючи про те, що відчувала, коли Оріон цілував мене, притискав до стовпчика ліжка. Про те, як він дивився на мене, коли я скинула покривало...

Магія сколихнулася у мене в животі, і шкіра нагрілася від випромінюваного нею світіння...

- Чорт, - прошепотіла я. - Схоже, перестаралася.

Я закликала печаль втрати, змусила її обернутися навколо мене, приглушуючи тим самим інтенсивність сили Світлоносця. Після чого розплющила очі і, подивившись на Каса, помітила стурбований вираз його обличчя.

Він похитав головою.

- Навпаки, для закликів мертвих потрібно використовувати найпотужнішу магію, - підказав він. - Спробуй зібрати все разом, бо Оріон, безсумнівно, точно так і вчинить.

Насупившись, я відступила від нього на крок.

- Чи відомо тобі, якою небезпечною є сила Світлоносця? Якщо стану використовувати всю, що мені доступна, можу розплавити навколишній світ і втратити заодно розум.

Кас наморщив лоб.

- Розплавити, кажеш?

- Зачекай-но! - з-за дуба вислизнула Шай. - Хто тобі такого наговорив? Оріон, так?

Ясна річ, прозвучало не дуже вражаюче.

- Він не просто сказав, - заперечила я, - а й наочно продемонстрував. Коли я викликала спалах магії Світлоносця, відчула себе незвично, ніби як збитою з пантелику. Оріон пояснив, що, будучи Світлоносцями і випромінюючи світло, ми можемо створити вакуум, який заповниться хаосом.

Шай скривилася.

- Роуен! Невже ти щиро віриш, що він хоче тобі допомогти? Ви суперники. Він намагався вбити тебе, бо має намір зберегти престол.

Сонце до цього часу сховалося за верхівками дерев, і лісом розповзлися тіні.

- Він Лорд Хаосу, - нагадав Кас. - І напевно здатний за допомогою магії змусити тебе почуватися... хаотично.

- Роуен, - подав голос Легіон, який довго мовчав, - а що підказують твої інстинкти?

Інстинкти визнавали справедливість слів Оріона, але звідки мені, чорт забирай, знати, чи це мої спонукання, чи вплив його запаморочливого поцілунку?

Шай підійшла ближче і, обхопивши долонями моє обличчя, опустила підборіддя, тож ми практично зіткнулися лобами.

- Ти просила, щоб я нагадала тобі не піддаватися зачаруванню Оріона і його маніпуляціям, вірно? Так ось, я роблю це просто зараз.

- Все так. - Я прибрала її руки від свого обличчя. - Що ж, пожартуй наді мною і відійди ще далі, ніж минулого разу.

- Ось як?

- Є крихітний шанс, що Оріон має рацію, чи не так? І якщо я втрачу контроль над своєю магією, то можу не тільки втратити розум, а й знищити все навколо.

- Так знищуй, я дозволяю, - відмахнулася Шай.

- Я говорю серйозно, - зупинила подругу. - І мені плювати, якщо ви не вірите. - Тепер я зверталася до всієї компанії разом. - Я відчуваю, що сила Світлоносця ось-ось вибухне, і не бажаю, щоб у цю мить ви перебували поблизу. Буде краще, якщо ви переберетеся на інший бік річки Ахерон. Мене не хвилює, що, будучи демонами, ви зумієте відновитися; нема чого мені додавати до своїх жахливих спогадів ще й це. - Я пронизала Каса серйозним поглядом. - Я маю на увазі *всіх трьох*. Якщо заклинання спрацює, я сама вас знайду.

Шай глибоко зітхнула.

- Добре, але ми будемо підтримувати зв'язок через "Фейстайм".

Легіон насупився.

- Це що, заклинання таке?

Подруга дістала з кишені мобільний телефон і помахала ним.

- Зможемо спостерігати за нею по відеозв'язку, а якщо хтось спробує її вбити або якщо раптом вона втратить глузд, то ми вчасно прийдемо на виручку.

- Добре. - Я теж витягла з кишені джинсів мобільний телефон і приставила його до стовбура дуба. - Подзвони, як опинишся на іншому боці річки. Якщо зв'язок перерветься, знай: або винна відсутність сигналу, або я все ж вибухнула.

Шай насупилася.

- Гарзд. Домовилися.

На Місто Шипів опустилася ніч, і друзі швидко зникли в темряві, залишивши мене саму, як я й просила. Коли звуки їхніх кроків стихли на віддалі, повітря, здавалося, стало холоднішим.

Кров відьми поколювала лоб. Минула нібито ціла вічність, перш ніж у мене задзвонив телефон, висвітивши на екрані фотографію Шай. Я підійшла до дуба і прийняла виклик.

На екрані з'явилося її обличчя.

- Ми тут, біля річки прохолоджуємося.

Я помахала подрузі рукою і оголосила:

- Я готова.

- Уперед, Сонячний Промінчику! - пролунав голос Каса, що стояв позаду неї.

Закотивши очі і зробивши глибокий тремтячий вдих, я босоніж зашльопала назад у гай. Дорогою викликала в пам'яті спогад, який неодмінно мав сколихнути в мені лють: Оріон, що нависає над королем Камбріелем і вбиває того, кого я присягнулася знищити. Оріон, який забрав у мене можливість помститися...

Перед уявним поглядом побачила, як кров Камбріеля бризкає на каміння, і в мені почав наростати гнів, м'язи напружилися. Якраз потрібна кількість сили.

Я розплющила очі, помітивши, як вітер б'є по кронах дерев, а від мого тіла виходить слабке золотисте сяйво. Я розкрила книгу і почала вимовляти заклинання. У міру читання по шкірі бігли мурашки, на периферії зору миготіли примарні образи. Тіні, що причаїлися між стовбурами, здавалося, переплелися з променями світла.

Я знову опустила погляд на сторінку, і мені знадобилася мить, щоб відшукати потрібний рядок. Довелося починати спочатку. Я намагалася ретельно вимовляти кожне слово. Волосся на загривку встало дибки, коли я відчула, що відчиняю двері в могутній світ минулого. Помітила проблиски сріблястих вогників. Із землі до мене кинулася сила, почала підніматися по моєму тілу.

Сяючи, я відчула первісний зв'язок з навколишнім світом, з поколіннями смертних і демонів, що жили до мене, що вийшли з лісового ґрунту, а згодом наситили його своїми тілами. Ніч розкинула затінену мантию, і я вдихнула вологе стародавнє повітря лісу. Саме тут - у дикій природі - ліліт було саме місце.

Магія обвивалася навколо мене в міру того, як читання заклинання добігало кінця. Але разом з нею в мій розум вторглися і непрохані спогади: руки Оріона, що міцно вчепилися в мене, коли він притискав мене до стовпчика ліжка; наш глибокий, чуттєвий поцілунок, що витісняє всі інші думки...

Я спробувала загнати жадання в найдальший куточок свідомості і, завершуючи заклинання, оголосила: "Хемош".

З мого тіла хлинуло світло, і я спробувала приглушити запал емоцій спогадами про найгірший день у своєму житті. Раптово мені здалося, що я відчуваю запах паленого кедра, що огортає, - аромат Оріона. Його шкіра сяє золотом.

Коли я відкинулася на ліжку, спрямовані на мене очі Оріона потемніли, бо побачене йому подобалося. Він ось-ось втратить над собою контроль...

- Чого ж ти так боїшся?

- Тебе.

Я почула голос Шай, що лунав звідкись здалеку і кликав мене на ім'я. Але в її світі мене більше не було. Тіло ставало дедалі гарячішим, яскравішим, воно здригалося від сили зірок, поки, нарешті, розум не перестав формувати слова. Відтепер я мешкала у світі світла.

Не знаючи, чи стою, як і раніше, на твердій землі і чи є у мене тіло.

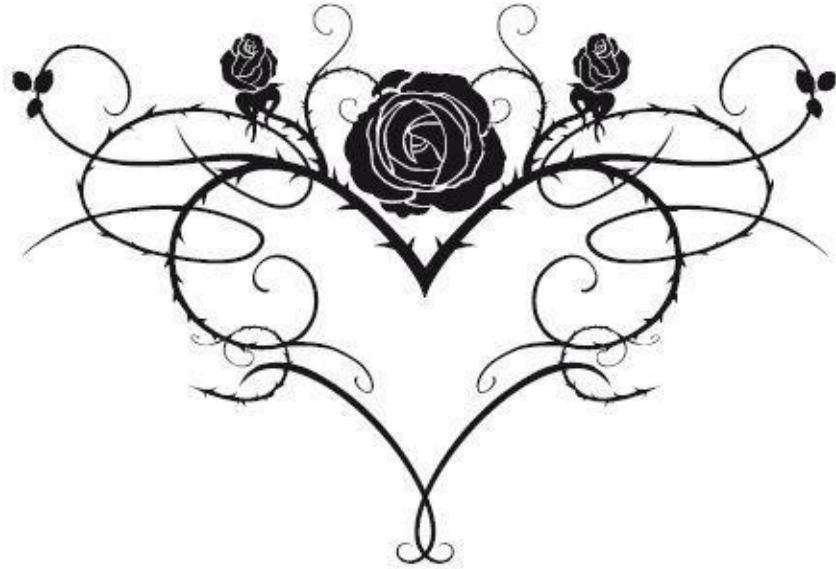
* * *

Прокинулася я в обіймах Оріона, слухаючи, як він лається. Я відкрила було рот, щоб щось сказати, але не змогла пригадати, як використовувати мову і як тут опинилася. Знала тільки одне: мені потрібно зцілитися, а для цього потрібно торкатися його тіла.

Перебуваючи нібито в маренні, я не зводила очей з його квадратної щелепи. Нарешті забула і його ім'я теж.

Розділ 19

Оріон

Я взяв Роуен на руки і відніс її до своєї кімнати. Варто було мені побачити спалах світла, що струменів з пустки, як у голові заскребли пазуристі лапи паніки. Розправивши крила, злетів у небо і виявив її на галявині в пилу і попелі. Повітря навколо мерехтіло золотом.

Магія Роуен знищила всі довколишні дерева, а вона лежала в центрі випаленого кола оголеною - одяг не витримав натиску хаосу. Її нагота на мить приголомшила мене, позбавивши можливості міркувати розсудливо. Але варто було мені збагнути, як сильно Роуен потребує мене, і думки знову набули кришталевої ясності.

Я не відчував її душі.

Роуен явно була тут; я бачив її, відчував вагу тіла у своїх руках і запах стиглої вишні, до якої домішувалася нотка лісового моху. Її груди піднімалися й опускалися з кожним вдихом і видихом. Але іскра життя в ній згасла. Зазвичай я відчував її енергію, яка сприймалася чимось само собою зрозумілим, поки вона не замовкала, подібно до музики сфер або... до кондиціонера, що раптово вийшов з ладу.

Я підозрював, що енергія Роуен, моєї зірки-близнюка, була такою ще до нашого знайомства, а може, і від самого народження, - силою, що вібрує, гуде, на краєчку моєї свідомості.

Коли шалений натовп пуритан повісив її в підземному світі, я пережив ту саму жахливу тишу, від чого моє серце скував страх.

Я обережно поклав Роуен на ліжку. Її руки були закинуті за голову, а волосся розкинулося, як у русалки. Або як у потопельниці Офелії - саме так її зазвичай зображували на картинах. Коли на кону стояло королівство, недоумкуватий кровожерливий принц Гамлет втягнув її в безодню божевілья, і вона вибрала смерть...

Горло в мене перехопило від почуття жалю.

Чорт-черт-черт! Це ж я - той божевільний смертоносний принц, і подивіться, що я накоїв. Мені слід було завжди перебувати поруч із Роуен, а не виганяти її з міста.

Кинувши мені під ноги рукавичку, Роуен виглядала лютою, а зараз, навпаки, здавалася неймовірно ніжною: алебастрова шкіра, тонкі зап'ястя, вимазані брудом ікри та спина.

Роуен використала всю силу Світлоносця разом, не притримавши ні грана. Ну а Касьяде з Легіоном інакше як липовими вчителями не назвеш... Швидше були просто відчайдушними засранцями, переконаними у власній правоті.

Однак їхньої провини немає, що Роуен мені не повірила. Сумна правда полягала в тому, що це я переконав її не довіряти мені. Я відштовхнув її з остраху чергової втрати.

Вона знала, що демон на кшталт мене буде брехати і вивертатися, щоб виконати дану Ашуру обіцянку - помститися за всіх ліліт. Однак їй було невтямки, що понад трон я цінував дещо інше. І це була зовсім не помста.

Я пристрасно бажав, щоб вона розплющила свої гръобані очі й подивилася на мене. Роуен цілком заволоділа мною, і просто зараз все інше не мало значення.

Нестримний гнів змінився тваринним страхом - єдиним почуттям, з яким я не вмів справлятися. Саме через запаморочливий страх втрати дорогої мені істоти я й відштовхнув Роуен. Хотів уникнути жаху, який одного разу поглинув мене цілком і зламав волю так, що я, зрештою, перестав розуміти, ким я був насправді.

Я торкнувся пальцем точки в неї між грудьми. Залишок світла всередині її відчувався тріпотливим боязким вогником, навколо якого клубочилася темрява. Але й ці крихти зникнуть назавжди, не зціли я її найближчим часом.

Якщо все зіпсує, Роуен буде навечно для мене втрачена - її поглине внутрішній хаос.

Змахом руки запалив наявні в кімнаті свічки, яким надавав перевагу перед електричним освітленням. І точно так само мені потрібно було розпалити полум'я в її тілі. Ліліт відновлювалися, насичуючись хтивістю, але й це потрібно було робити правильно.

Повільно.

Непомірно сильний і швидкий натиск жадання погубить Роуен. Доведеться довести її до межі й утримувати там якомога довше. Повільне, еротичне нарощування темпу було найкращим способом зцілення виснаженого суккуба. Щоб досягти точки кипіння. Поклавши руку їй на груди, я тут же почув тихий стогін. Може, вона поки що й не в змозі ясно мислити, але тіло на інстинктивному рівні розуміло, що йому потрібно.

Я простягнув її руки до кутів ліжка і зробив те ж саме з ногами, після чого змахнув у повітрі вказівним пальцем, і нитки моєї магії обвилися навколо зап'ясть і щиколоток, прив'язавши їх до стовпчиків ліжка. Якщо щось піде не так, якщо натиск сили, приміром, виявиться занадто великим, потрібно буде утримувати Роуен під контролем.

Її серце прискорено забилося, груди вкрилися рум'янцем. Виявляється, її тілу подобалося бути зв'язаним, але про цю особливість я поміркую пізніше, коли життя Роуен перестане висіти на волоссі.

Уже зараз тепла магія суккуба ковзала по моїй шкірі, запрошуючи мене увійти і змушуючи дихання частішати. Ще був шанс повернути Роуен до життя.

Я оглянув її оголене тіло і нагадав собі про необхідність стримуватися.

У пам'яті спливла вчитана колись історія про демона-ненажеру на ім'я Шедім, який використовував голод як знаряддя катувань, але в вельми винахідливий спосіб. Він, траплялося, протягом кількох тижнів змушував людей балансувати на межі смерті, даючи їм рівно стільки їжі, щоб вистачало сил дихати, стояти і сяк-так пересуватися, але не більше. Родзинка методу Шедіма полягала в тому, що після цього він влаштовував для нещасних дурнів розкішний бенкет: довгі столи, заставлені всілякими м'ясними і сирними закусками, фруктами і десертами, хлібом і винами. Зголоднілі люди неминуче накидалися на їжу, немов дикі тварини, намагаючись запхати до рота все й одразу.

Шедім харчувався їхньою ненажерливістю.

У смертних, які наїлися досхочу, починалася жорстока блювота, а деякі продовжували поглинати їжу доти, поки, на превелику втіху Шедіма, у них і зовсім не лопався шлунок.

Прив'язана до ліжка Роуен тішила погляд, і, дивлячись на неї, я почав розуміти, що рухало тими голодними смертними. Схоже безумство загрожувало захлеснути і мене самого.

Насправді переді мною зараз лежала аж ніяк не Роуен, оскільки розум її не функціонував.

Я обіцяв собі не цілувати її, поки вона не почне мені довіряти. Мені було ненависно порушувати власне слово, але в Роуен у її нинішньому стані не було можливості заявити про свою довіру.

Я накинув на неї ковдру, прикривши тіло від грудей до стегон, і вона зітхнула від дотику. Кожен м'яз у моєму тілі напружився від тихого звуку, кров забурлила. Завдяки моєму несамовитому бажанню Роуен уже почала відновлюватися, а мені лише й потрібно було, що перебувати в одній із нею кімнаті, дозволяючи насичуватися збудженням, яке володіло мною.

За правильної послідовності дій я зміг би відновити її швидше.

Я простягнув руку і торкнувся голих ніг Роуен, повільно погладжуючи їх кінчиками пальців, від литок до колін. Доклав долоні до стегон, чим змусив її м'язи мимоволі напружитися і розслабитися знову. Натиснув сильніше, і Роуен, у відповідь тихенько жалібно застогнавши, задихала глибше. У її спрямованих на мене очах зажевіло світло, вона потягнула за пута. Поглинаючи мою силу, продовжувала зцілюватися, поки її тіло водало до мого, ніби сирена.

Повільно і ніжно я провів по стегнах, і Роуен, забажавши мене, задихала швидше, її серцебиття прискорилося.

Мої ніздрі роздувалися від хвилі збудження, що захлеснула все тіло. Пестячи Роуен шовковистою магією інкуба, я заслизнув долонями по її ногах донизу, спускаючись до ступнів і по черзі масажуючи їх. Великими пальцями натиснув на підшви, розім'яв суглоби. Потім, не поспішаючи, знову піднявся до верхньої частини стегон, і Роуен застогнала у відповідь, смикалася у своїх путах. Ковдра трохи сповзла, оголивши кам'яно-твердий, спраглий дотику сосок.

Так тихо, що я ледь почув, вона прошепотіла моє ім'я.

Мені довелося докласти величезних зусиль, щоб не оволодіти нею негайно, адже в такому разі я б уподібнився до в'язнів Шедіма, яких мучить голод, і які з радістю потурають своїм низинним бажанням. Видавши низьке, гортанне гарчання, я ковзнув руками до її стегон і відігнув край ковдри рівно настільки, щоб дістатися до шкіри і погладити її. Пекло всемогутнє, як хотілося мені зірвати ковдру і побачити всю її, але зараз був не час.

Від моїх дотиків по тілу Роуен затанцювали іскри, наче вона була відлита зі сталі, а мої долоні - зварювальні пальники. Я дивився на неї як заворожений. Все-таки ліліт воістину дивовижні істоти!

В її очах спалахнуло світло, і вона знову ледве чутно вимовила моє ім'я. Я зітхнув від полегшення, усвідомивши, що мої дії приносять бажаний результат, і доторкнувся кінчиками пальців до її грудної клітки.

- Роуен? - пошепки покликав я. - Ти повертаєшся до мене?

Вона ахнула, коли я знову ковзнув пальцями вгору, зупинившись трохи нижче її грудей.

- Так, - отримав я тиху відповідь.

Роуен підняла стегна й почала погойдувати ними, прагнучи бажаної розрядки, яка була життєвою силою суккуба. Вона знову покликала мене на ім'я, і я відновив пестощі, щоб ще палкіше розпалити вогонь її бажання.

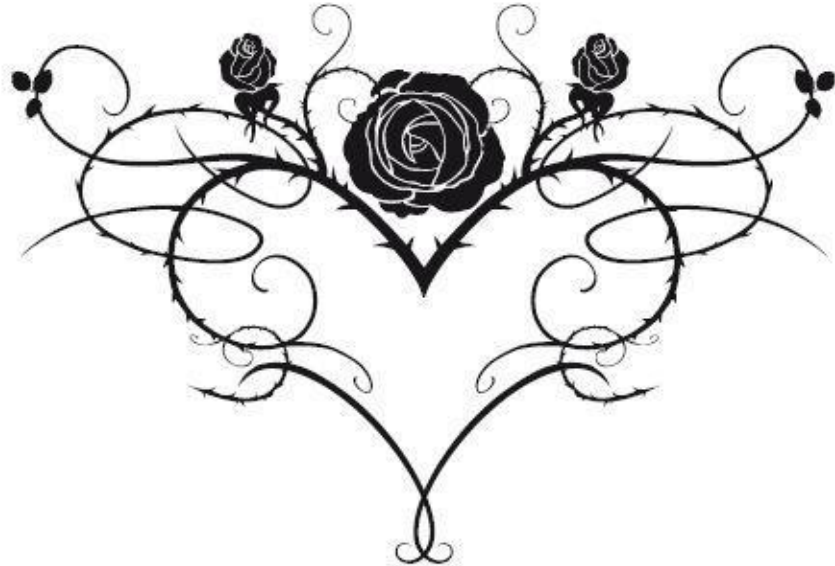
Відчувши, як кров потужним потоком спрямовується до того місця, де вона зараз була найпотрібнішою, я всім тілом потягнувся до Роуен.

Ох, чорт!

У той момент ніщо не мало значення, крім неї.

Розділ 20

Роуен

Від спекотної, бархатистої, неймовірно еротичної магії, що розлилася кімнатою, тіло налилося бажанням.

Я хотіла Оріона.

Ніколи раніше не відчувала подібного збудження. Мабуть, одного Оріона буде недостатньо, два - куди краще. Або навіть три, щоб пестити кожен сосок... і між ніг теж.

Я уявила цілу ватагу Оріонів, що вкривають моє тіло поцілунками і догоджають мені, як у найрозгнужданіших фантазіях.

Невагомий дотик шовковистої ковдри до оголеної шкіри сприймався як вишукана болісна ласка. Він що ж, навмисне це робить? Спершу збудив так, що я ледь не вибухаю від хтивого бажання, а тепер не доводить до кінця. Чорт, я готова була сказати що завгодно, аби він натомість дав мені те, що потрібно. От би згадати, як вимовляти слова...

Чого я справді хотіла, так це застрибнути на Оріона, осідлати й насититися його тілом. Але чомусь не могла поворухнутися: виявилось, я була прив'язана до ліжка! Мої зап'ястя і щиколотки обплутані мерехтливими стрічками енергії. *"Будь ти проклятий, Оріон"*.

Великим пальцем він накреслював кола на моїх ледь прикритих ковдрою стегнах, викрадаючи дихання і змушуючи тіло трястися від тремтіння. Ні-ні, його руки потрібні мені в іншому місці.

- Оріон, - хрипло прошепотіла я.

Дивлячись на тіні, що танцюють на стінах, які відкидають запалені свічки, я намагалася зібрати воєдино всі "де", "чому" і "як" свого скрутного становища, хоча про те, як тут опинилася, мала дуже туманне уявлення.

Я хотіла попросити Оріона звільнити мені руки і ноги і зірвати з тіла ковдру, але думки, як і раніше, роїлися в безладді.

Упершись на лікті, він схилився наді мною й уважно вдивився в очі. У світлі свічок його тіло здавалося золотистим. У погляді промайнуло ніби як полегшення, а на губах розтягнулася слабка усмішка.

- З поверненням, Роуен. - Моє ім'я він вимовив із благоговінням.

Боги, як же приголомшливо від нього пахне! *"Поцілуй же мене, гарячий ти виродку!"*

Оріон провів великим пальцем по моїй щоці.

- Ти повністю себе виснажила. Схоже, легких шляхів ти, як завжди, не шукаєш. - Його губами ковзнула спокуслива усмішка. - На щастя, я готовий провести тебе важким шляхом, щоб повернути до життя.

Схилившись наді мною, він почав цілувати вилиці, потім спустився нижче, до шиї. Моє тіло вигнулося дугою в його руках, і я притиснулася до нього стегнами. Кожен дотик губ до шкіри посилав по тілу промінчики тепла, лоно пульсувало від жадання. Груді жадали ласки Оріона, а найлегше тертя шовковистої ковдри об соски відлунювало болісними тортурами. Я згорала у вогні пристрасті.

Оріон відірвався від моєї шиї і глянув на мене з-під своїх чорних вій. Його щоки розчервонілися, він так і поглинав мене потемнілими від бажання очима. Чому він зупинився? Чому не розв'яже мене, щоб я могла взяти активнішу участь? Чорт забирай, я не в змозі терпіти довше!

- Оріон! - Цього разу мій поклик пролунав голосніше, він був схожий на відчайдушне благання про порятунок. Здавалося, єдине, що я не забула, - це як вимовляється його ім'я... хоча в голові крутилося й інше, набагато бруталніше слово "трахатися", бо саме цього мені зараз і хотілося.

Томління в лоні стало практично нестерпним. Я лежала з розсунутими, прив'язаними до стовпчиків ліжка ногами, волога від бажання, і ніяк не могла дочекатися, коли Оріон увійде в мене, заповнить своїм еством.

- Я обіцяв не цілувати тебе, поки ти не скажеш, що довіряєш мені, - пробурмотів він мені в шию. - Але поцілунки не в губи не рахуються. - Я знову зловила на собі погляд його прекрасних очей, блакитних зі сріблястими цяточками. - Як-не-як у нас зараз надзвичайна ситуація.

- Ще, - простонала я, впоравшись нарешті з новим словом.

- Поки що рано. - Він почав залишати поцілунки на моїх грудях, а я спробувала обхопити його ногами за талію, настільки мені було необхідно злиття! - Не в міру багато насолоди одразу може бути небезпечно, мила. Ти насичуєшся моєю силою, тому що я відчайдушно хочу увійти в тебе.

Почувши зізнання, я совалася, спробувала зімкнути стегна, які раптом здалися непристойно розсунуті, але не змогла.

Важко дихаючи, я смикала пута, боролася з ними, люто силкувалася вивільнитися, раз мені було відмовлено в бажаному задоволенні. І нарешті, впустила голову на подушки, як і раніше збуджена понад усяку міру. Я могла думати лише про те, як сильно хочу, щоб Оріон рухався всередині мене, подарував мені таку необхідну розрядку.

Я почувалася майже такою ж спустошеною, як і тоді, коли моя магія покинула мене, - тільки трохи інакше.

Якби Оріон просто дав мені бажане, все б припинилося. Але він замість цього підвівся і сів на ліжку! Щоправда, зсунув трохи вище ковдру, що прикривала мої стегна. У його очах палахкотів темний жар, поки він дивився на моє тіло. Звичайно, він бачив, як сильно я збуджена. Він і сам напружено стискав зуби і виглядав так, ніби ось-ось зірветься.

Оріон знову взявся вимальовувати кола на внутрішніх сторонах моїх стегон, але торкання ці були майже невагомими і недостатніми. Знову мене дражнить! Змушує звиватися, безсоромно пропонуючи йому себе. А його рука повзе вище, підбирається до лона, але...

Смикнувшись у своїх кайданах, я прошипіла:

- Прошу тебе, Оріоне!

Сила ліліт наелектризувала спальню, теплі нитки нашої магії, переплітаючись, гуділи на шкірі. Я поворухнулася, і ковдра зісковзнула з моїх грудей. Метнувшись поглядом до затверділих сосків, він вилаявся собі під ніс. Його м'язи, мабуть, напружилися, і Оріон відвів очі.

Потім цей мерзотник і зовсім руку з мого тіла прибрав! Переконавшись, що він зробив це, щоб помучити мене, я ахнула.

Адже це торттури, чи не так?

Оріон відвернувся, але я встигла помітити його напружені плечі. Як він стиснув кулаки, ніби збирався битися.

- Поки що досить, люба. Твоя магія має повертатися поступово, а я ось-ось зірвуся.

Я зціпила зуби.

- Ти чиниш так, щоб помучити мене.

Він знову подивився на мене. У його очах миготіли тіні.

- Ти достатньо зміцніла, щоб говорити членороздільно. Отже, вже на шляху до зцілення. Твоє тіло може відновитися саме по собі за допомогою магії жадання. Але якщо зайти занадто далеко, вона виснажить тебе, і тоді ми повернемося до того, з чого почали. Повір, - пробурмотів він, - мені нинішній стан подобається не більше, ніж тобі.

Чи могла я йому справді вірити? Згадати відповідь на це запитання мені все ніяк не вдавалося.

Коли Оріон зник у суміжній кімнаті, я знову спробувала вивільнитися з пут, почувуючись вразливою і незахищеною, - і абсолютно незадоволеною.

Я почула булькання води, яке підказало мені, що Оріон наповнює ванну. Тепер, коли його не було поруч, серцебиття в мене сповільнилося, дихання вирівнялося. Хоч я ще не повністю відновилася, але відчула прилив сил.

Залишалося сподіватися, що і повернення здорового глузду не змусить себе чекати. Благати про злягання, особливо про злягання з суперником, якого я мала намір ненавидіти, було зовсім не в моєму стилі.

Тут у спальню повернувся Оріон. Одягнений тільки в пару чорних трусів-боксерів, він виставив напоказ своє засмагле, м'язисте тіло. Я ковзнула поглядом по його накачаному пресу, опустила ніжче. Здавалося, він був болісно збуджений, так само, як і я.

- Я збираюся звільнити тебе і віднести у ванну, - повідомив він.

- Я можу йти, - слабо запротестувала я.

- Як хочеш.

Після одного помаху його зап'ястя пута, що утримували мене, розчинилися в повітрі. Я згорнулася в клубок, потім потягнулася, немов кішка, вигинаючи спину в усі мислимі сторони. Якщо вже Оріон не збирався давати мені того, чого я потребувала, значить, найбільше я хотіла побути на самоті. Він попереджав про небезпеку надмірного сексуального задоволення. Очевидно, настав час прислухатися до його слів.

- Пообіцяй мені, що надалі будеш обережніше поводитися з магією, - тихо сказав він.

- Так, звичайно!

Спустивши ноги з ліжка, я піднялася, щоб пройти до ванної, що примикала до кімнати. Мені вдалося зробити цілих два кроки, перш ніж я впала як підкошена.

Оріон був поблизу, щоб зловити мене, не допустивши падіння на підлогу. Він підхопив мене на руки, підніс до бурхливої ванни, що пахне лавандою, і обережно занурив у неї.

Вода й справді була божественною, вона допомогла відволіктися від чуттєвих мук. Я озирнулася. Ванна кімната Оріона виявилася такою ж акуратною і чистою, як і інші. Біла плитка і мармурова раковина блищали, крізь ромбоподібне швидкоподібне віконне скло струменіло сонячне світло. На столику з червоного дерева рівними стопками лежали рушники, а на стіні над ним висіло дзеркало, у якому відбивався Оріон, що стояв у мене за спиною.

Він занурив у воду білий керамічний кухоль і скомандував:

- Закинь голову.

Я зробила, як велено, і Оріон намочив моє волосся, намагаючись не заливати очі. Поки закликала відьму, я вся вивалялася в багнюці, а тепер Оріон відмивав мене, роблячи попутно масаж. Завдяки гарячій воді моя шкіра порожевіла.

Якщо вам ніколи не мили волосся, поки ви ніжитесь в гарячій ванні, дуже рекомендую спробувати, навіть якщо не вдасться залучити для цього сексуального інкуба.

Я розслабилася під його вмілими руками і дозволила масажу голови змінитися масажем плечей, потім перетекти в масаж ніг... і не встигла схаменутися, як його обличчя опинилося так близько до мого, що я відчула його дихання на своїх щоках.

Щоразу, коли він торкався до мене, його пальці грали на моєму тілі, як концертмейстер на скрипці Страдіварі.

Але що краще я зцілювалася, що яснішим ставав розум, то сильніше мене тривожила одна думка...

Адже я вибухнула до чортової матері, вірно?

- Оріоне, що сталося? Якої шкоди я завдала? - запитала я.

- Усе гаразд, люба. Просто знищила купку старих дубів.

- Лайно, - пробурмотіла собі під ніс. - Ніхто не постраждав?

- Ні, вибухом нікого не зачепило.

- Слава богам.

Ох, як же тут затишно!

У клубах пари тіло розслабилося, так що м'язи перетворилися на желе, повіки обважніли і почали закриватися. Оріон, помітивши, мабуть, мій стан, одразу ж витягнув мене з ванної, обгорнув рушником, відніс назад у кімнату і поклав на ліжко. Здавалося, він анітрохи не заперечував, що його простирадла стали вологими, а я була занадто втомленою, щоб переживати про це. Я згорнулася калачиком під його ковдрою, насолоджуючись запахом паленого кедра - його запахом.

Моє дихання сповільнилося, і я натягнула ковдру на плечі. Останнє, що я відчула перед тим, як провалитися в сон, була його рука, що обіймає мене за талію.

Однак Оріон, як істинний джентльмен, залишився лежати *поверх* ковдри, тоді як я була нею накрита.

* * *

Я прокинулася від жіночого голосу, що лунав по кімнаті. Щурячись, я подивилася у вікно на сонце, що заходить, і спробувала збагнути, де перебуваю. Опустила очі, помітивши, що хтось одягнув на мене білу нічну сорочку і трусики.

Я знову спрямувала затуманений погляд у вікно. Небо палахкотіло західними фарбами, фіолетово-блакитними і рожевими. Схоже, я проспала цілий день. Сівши на ліжку, простягнула руку до склянки води, що стояла на тумбочці біля ліжка. Та я ж перебувала в спальні Оріона, де все і завжди лежало на своїх місцях! До мене повільно поверталася пам'ять: вибухова сила магії, чуттєві тортури під час зцілення.

Що за жінка тут розбовталася, диявол її дери?

Туман сну майже розсіявся, і я розрізнила слова:

- ...Але Ленор завжди був неспокійним вороном...

Я здригнулася й озирнулася на тумбочку біля ліжка. Розташований на ній старомодний касетний магнітофон програвав до болю знайому казку.

Як Оріон це запам'ятав? Ми говорили про це в підземному світі. Коли я залишалася сидіти вдома, через хворобу пропускаючи школу, мама читала мені цю історію або вмикала аудіокнигу, якщо мені не спалося.

Ворона Ленора частенько мучило занепокоєння, тож йому потрібно було навчитися сповільнювати дихання, щоб заснути.

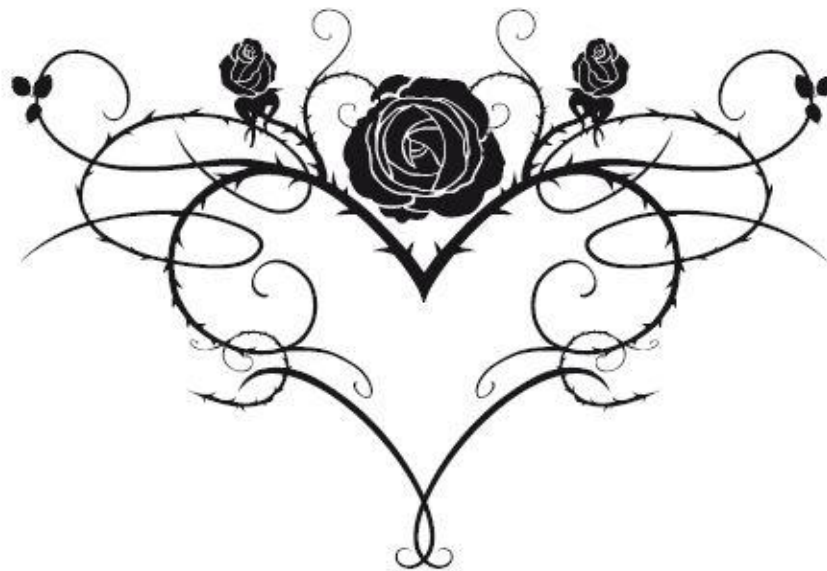
Подумки я знову повернулася до тієї розмови з Оріоном. Ми поділилися один з одним тим, що робили батьки, щоб вгамувати наші тривоги. Мені все ще насилу вірилося, що він запам'ятав мої слова.

Серце солодко зацеміло, варто було подумати про те, що він знайшов для мене запис казки. Наступної миті занепокоєння повернулося, і я усвідомила, що в мене практично не залишилося часу на підготовку до випробування. Що Оріон зробить усе можливе, щоб збити мене з пантелику.

Якщо не зберуся з духом, причому якнайшвидше, то позбудуся всього.

Розділ 21

Роуен

Випробування розпочнеться сьогодні ввечері.

Крізь гілки дерев пробивалися рожеві сонячні промені, поступово подовжуючи в лісі тіні. М'язи мої були напружені від нервового напруження, і я шкодувала, що нічим зайняти руки.

Сутінки - дуже вдалий час, щоб підняти завісу між світами.

Після того як відновила розум, у мене залишилося три повних дні на тренування. Приблизно стільки часу пішло на те, щоб викликати матінку Пендлтон і успішно зв'язати її за допомогою магії. Як і обіцяв Кас, вона поставилася до нашої витівки вельми добродушно, тому я викликала і зв'язувала її знову і знову, поки в мене не захрипло горло. Та й Легіон велів, нарешті, відпочити, інакше ризикую збожеволіти.

Я заплющила очі й подумки нагадала собі, що до всього готова.

Заклинання запам'ятала і могла відтарабанити їх без запинки. З'ясувала, до якого саме спогаду слід звернутися, щоб закликати необхідну кількість магії.

Я сумнівалася, що Оріон узагалі практикувався, на що й був розрахунок. Зараз він стояв, притулившись до дерева і схрестивши на грудях руки. Пасмо волосся впало на очі, від чого він став виглядати безтурботним, утім, як і завжди. Він полоснув по мені поглядом, але вираз його обличчя залишився непроникним.

"Зосередься на випробуванні, Роуен, - подумки веліла собі. - Не думай про Оріона".

Варто тільки дозволити собі відволіктися на його прекрасні риси і спогади про те, як напружувалися під моїми пальцями м'язи його преса, і я програю. У цьому не може бути сумнівів.

Я обвела поглядом зростаючі в гаю моховиті дуби, і серце прискорило свій біг. Під час тренувань у мене не було глядачів, але сьогодні півміста зібралось тут, у лісі, щоб побачити початок випробування. Неможливо було передбачити, до чого призведе змагання, але всі жителі міста, здавалося, покинули свої домівки й вишикувалися в довгу, наче на параді, лінію, сподіваючись спіймати ту саму мить, коли король впаде й корона перейде до королеви.

Навколо древніх стовбурів із сучкуватими гілками клубочився туман.

Я знову заплющила очі, подумки повторюючи заклинання. Правду кажучи, наразі в цьому не було потреби, зате це давало змогу не дивитися Оріону в очі й не думати про те, як його сильні руки обіймали мене...

"Зосередься!"

Я зціпила зуби. На тренуваннях я вимовляла слова, ніби бурмотіла молитву про порятунок.

Тріск гілок під чиймись ногами змусив мене відволіктися від заклинання. Розплющивши очі, я побачила, що по гаю йде пані Блекнеттл - деканша Беліала. Приголомшливу смертну жінку, чю голову з копицею довгих сріблястих локонів увінчував вінок із блакитних дзвіночків і білого перстачу.

Нарешті вона зупинилася, тримаючи поставу, і підняла підборіддя.

- Багато століть минуло відтоді, - оголосила вона, - як тіньовий спадкоємець кидав виклик королю. Нині ввечері два благословенних Люцифером Світлоносці змагатимуться за корону згідно з давніми правилами випробувань. Ми почнемо, коли на землю опустяться сутінки і межа між світами живих і мертвих потоншає. До настання ночі боги вирішать, хто правитиме Містом Шипів.

Хребтом пробігло тремтіння. Невже боги мають до цього якийсь стосунок, крім пристрасного бажання Таммуза сіяти хаос?

Пані Блекнеттл дістала дві невеликі пляшечки з кров'ю, по одній для кожного з нас. Зробивши глибокий вдих, я витягла пробку, вмочила мізинець у рідину і нахилилася, щоб намалювати в себе на лобі зірку.

- Той, хто зуміє першим викликати Аларіха, встановить із ним зв'язок, а інший учасник - ні, - оголосила декан. - Однак зв'язок не гарантує перемогу, лише забезпечить перевагою. Випробування буде завершено лише тоді, коли один із вас заволодіє вінцем стародавнього правителя. Це зрозуміло?

Поки я малювала на лобі зірку, згустилися тіні, а спекотний вітер підкинув у повітря оберемок листя. Десь вдалині вдарив грім.

Декан забрала в нас бульбашки й відійшла. Погляд її сірих очей метався між мною й Оріоном.

Я вдихнула лісове повітря і почала закликати магію. В останні кілька днів мені вдалося виявити ідеальний спогад для отримання потрібної кількості сили. Я воскресила в пам'яті щасливий час, сповнений коханням, але з легким відтінком смутку, який мав допомогти мені зберегти контроль і не знищити всіх присутніх.

Згадала, як одного разу вночі кидалася туди-сюди з високою температурою і мама прилягла поруч зі мною на ліжко. У місячному світлі, що струменіло у вікно, вона складала пальці так і сяк, щоб виходили фігури, тіні яких нагадували обриси тварин. Вона змогла зобразити тільки двох: собаку і кролика і придумала їм коротеньку історію, в якій не знайшлося особливого сенсу. Але головне, що вона лежала зі мною. При думці про те, як мама дбала про мене, у грудях розквітла любов, а магія змусила тіло слабо світитися.

Коли декан мовою демонів вимовила одне-єдине слово, що сповістило про початок випробування, на мене зійшло умиротворення. Я почала вимовляти завчене напам'ять заклинання, відчайдушно прагнучи намацати зв'язок з Аларіхом. Зі стиглого підземного світу заструменів туман, повітря стало помітно холоднішим, а між стовбурами дерев заковзнули сріблясті прозорі духи.

Я чітко вимовляла належні слова - вони текли швидко і плавно, наче води річки Ахерон. Здавалося, ніби в моє тіло вселилися боги...

У гаю згущувалися тіні, порослі мохом викривлені дерева обмотав молочний серпанок. Я більше не хвилювалася, що Оріону вдасться мене відволікти. Насправді в моїх силах було збити його з курсу. Промовивши заклинання, я подивилася на Оріона і заклично йому підморгнула.

Його очі злегка розширилися, і я почула, як він запнувся на одному складі. Ледь помітно посміхаючись, я завершила заклинання ім'ям того, кого закликала:

- *Аларіх.*

Я зробила це! Варто було останньому слову зірватися з вуст, як я відчула потріскування магії на шкірі, що сповіщала про появу десь у місті вестгота. Невидима нитка, що зв'язувала з ним, тягнула мене на північ.

Випроставши зі спини крила, я злетіла вгору, чим розметала дубове листя, що зірвалося з гілок. Мене вабило на північний захід, в округ Сатани, де височіла брама, що позначала кордон з Осборном.

Оріон мчав за мною. Навіть у польоті я відчувала його пекучу магію, що струмує в нічному повітрі, обіймаючи мене. Темний пейзаж, що простягався під нами, усіяли помаранчеві сполохи смолоскипів, що рухалися в напрямку до мосту, - натовп глядачів намагався слідувати за нами.

Так чи інакше, Оріона потрібно було сповільнити, інакше він сяде на хвіст і в останню мить знову вкраде в мене перемогу.

Тож на підступах до округу Сатани я склала крила і моторно приземлилася за чверть милі, у кривому провулку в старій частині міста. Посадка на кругляки вийшла доволі жорсткою. Я сховала крила і обернулася, побачивши Оріона, який спікірував слідом за мною. Силует його великого тіла чітко вимальовувався на тлі ресторанных вікон, які горіли бурштиновим світлом.

- Ти ніколи не робиш того, чого я від тебе очікую, Роуен.

Тим часом я почала бурмотіти собі під ніс зв'язувальне заклинання. Світлі крижані очі Оріона пронизали темряву.

- Ти...

Ледве я закінчила вимовляти останнє слово, і навколо Оріона закрутилися стрічки темряви, обплутуючи його, пригводжуючи до місця. Довго це його не втримає, але все ж дасть мені достатню фору.

З усмішкою я відвернулася від нього і крокувала темними вулицями. Сполучна невидима нитка здавалася тепер трохи слабшою, схоже, Аларіх переміщається. Я вирушила в дорогу пішки, пробираючись звивистими провулками, оминула булочну і крамницю магічних дивин, що торгувала черепами і опудалами птахів.

Нитка потягнула мене за ріг... і я вийшла до старого занедбаного храму, біля якого виявився гігант-вестгот власною персоною. Побачивши мене, він вигукнув щось схоже на "зукубус", і я здогадалася, що саме так його мовою звучить слово "суккуб".

Аларіх, що стояв на бруківці, був закутий у позолочені обладунки, поверх яких був накинутий яскраво-червоний плащ. Але, що найголовніше, на його голові покоївся терновий вінець.

Я знову звернулася до прихованої між ребрами магії і, помітивши, що король збирається тікати, почала квапливо вимовляти зв'язуюче заклинання. Однак перш ніж встигла дочитати його до кінця, з його величезного тіла вирвався спалах вібруючої магії, і з неба спустилася зграя ворон, атакуючи мене. Гострі дзьоби клювали мої передпліччя, від чого я стиснула зуби. Терзали мене з особливою злістю, добираючись до самих кісток.

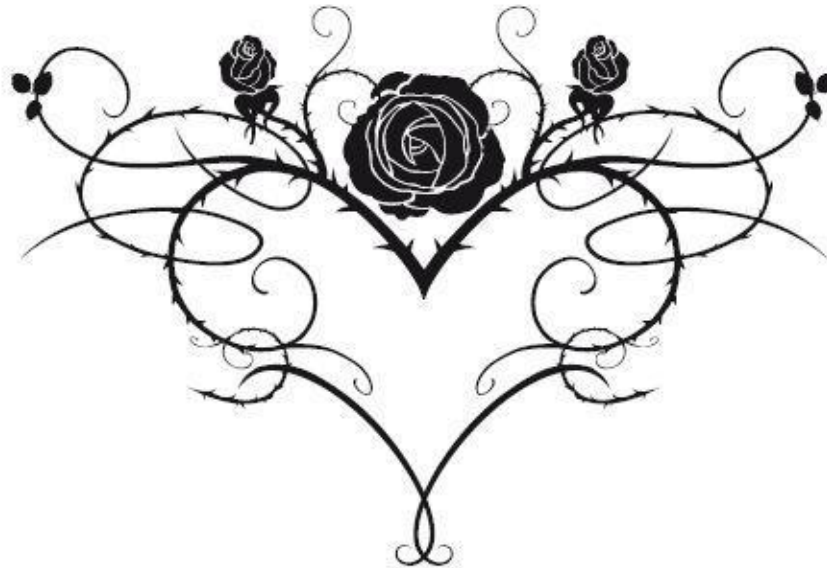
Захищаючись руками, я сяк-так дочитала заклинання до кінця і звалилася на коліна, тоді як птахи, здавалося, зовсім збожеволіли. Плескаючи крилами, вони злетіли вгору, покружляли над вузьким кам'яним провулком і полетіли геть. Рани на моїх руках тут же почали затягуватися.

Я глянула на Аларіха і переконалася, що він стоїть на місці як укопаний, обплутаний нитками золотої магії. Я кинулася до нього, шепочучи єдину фразу німецькою, яку знала - *"Tut mir leid"*, - і відчайдушно сподіваючись, що стародавній гот зрозуміє моє незграбне вибачення.

Оскільки він виявився дуже високим, мені було важко дотягнутися до тернового вінця в нього на голові. Тоді я розправила крила і, замахавши ними, піднялася в повітря, кинувшись до бажаної мети. Я вже торкнулася гострих колючок... як раптом хтось схопив мене за руку і з силою відсмикнув геть.

Розділ 22

Роуен

Зрозуміло, це був Оріон. Його блакитні очі виблискували.

- А ти й справді тренувалася.

З блискавичною швидкістю я вирвалася з хватки і, стиснувши пальцями його зап'ястя і заричавши, почала викручувати йому руку за спину...

Позаду нас пролунав тріск пут, що тріщали, відлунням прокотився кам'яним провулком, сповіщаючи про те, що король вестготів більше не зв'язаний. Оріон теж із легкістю звільнився, і я гаркнула від досади. Обернулася, щоб побачити, що стародавнього правителя і сліду не було.

Ні слова не кажучи і не витрачаючи даремно дихання, ми з Оріоном вирушили на пошуки втікача-короля. Але хитрунові Аларіху вдалося успішно ховатися від нас у темряві.

Пролітаючи над кам'яними шпильями і гостроверхими будівлями, що випромінюють тепле світло, я спробувала намацати зв'язок з Аларіхом. В обличчя дув підбадьорливий морський бриз. Боги, як же мені подобається літати!

Нарешті я знову відчула сильний натяг між ребрами. Мене тягнуло на схід, до самого моря. Я озирнулася, але Оріона не побачила. Або він чудово замаскувався, або пустився на розшуки короля вестготів самотійно.

Неважливо. Узи-то встановила я, тому все, що йому залишається, - просто йти по сліду. Я змахнула крилами і кинулася до водної гладі.

Аларіх мчав вулицями, немов метеор, додаючи собі прискорення за допомогою магії. Ну, хоча б більше не нацьковував на мене зграю злісних птахів.

Морський вітер бив в обличчя, але я продовжувала гонитву округою Абадона, потім Люцифера, оминула вежу Баала. Дістанься Аларіх до океану, і мені ніколи його не зловити. Такий досвідчений чаклун, як він, напевно, знає заклинання, що дає змогу дихати під водою, - на відміну від мене, яка й гадки не має про щось подібне.

Я злизала сіль з губ, склала крила і кинулася до землі, сподіваючись перехопити його перш, ніж він дістанеться берега. Ми перебували на східній околиці міста, звідки до океану вели лише кілька вузьких провулків зі стародавніми кам'яними сходами. Якщо я упущу Аларіха, то він сховається в морських глибинах.

Із серцем, що шалено калатало, я почала знижуватися і жорстко приземлилася на невеличкій вуличці, забудованій будівлями в тюдорівському стилі. Я відчула, що і втікач зупинився.

Я озирнулася на всі боки, але ніде його не побачила. Однак *відчувала* його присутність поблизу. Намагаючись вирівняти дихання, я втупилася в простір перед собою.

Черговий натяг сполучної нитки спонукав рухатися вперед. Крізь шибки у свинцевій оправі струменіло тепле світло, і, зазирнувши всередину, я побачила старовинні фоліанти і вітрини з тістечками в цукровій глазурі. У центрі вулиці тіні виглядали неприродно темними, ніби поглинали світло вітрин. *Він там.*

Не рухаючись, практично не ворушачись, щоб не злякати втікача, я забурмотіла зв'язувальне заклинання ледь чутно, собі під ніс.

На мій жах, за спиною хтось інший теж прошепотів заклинання, і щось плавно заковзнуло по камінню бруківки. Почувши гучне шипіння, я вся вкрилася мурашками, а коли обернулася, у мене тьохнуло серце.

Кам'яними сходами повзла змія завтовшки зі стовбур стародавнього дуба, лусочки на її шкірі переливалися райдужним світлом. Жахлива тварюка відкрила пащу, явивши ікла довші за мою руку.

Я різко видихнула і закликала на кінчики пальців полум'я, але змія метнулася до мене і встромила зуби в бік.

- Роуен! - пролунав здалеку голос Оріона.

Перемагаючи болісний біль, що обпалив тіло, я інстинктивно викинула залп полум'я. Змія не спалахнула, але жар, мабуть, завдав їй болю. У повітрі запахло горілою плоттю, і тварюка розтиснула щелепи, мотнувши головою з боку в бік. З іклів її капала моя кров.

Оріон спікірував позаду змії і, поки вона повільно повертала до нього голову, випустив сріблясті кігті, встроливши їх їй у шию. Я схопилася за бік, щосили намагаючись заглушити біль. Дихати стало неможливо, голова запаморочилася, і я похитнулася.

"Зосередься на вінці, Роуен", - подумки веліла собі.

Я повернулася, щоб знову вигледіти на вузькій вуличці тіньовий згусток, але очі заволокло пеленою туману. Напевно Аларіх уже втік. Неясно я відчувала, як він спускається слизькими від мулу сходами. Я розправила крила і злетіла в повітря, залишаючи далеко внизу змію, що корчилася в передсмертних муках.

Думаючи виключно про вінець, я пронеслася над сходами. Коли Аларіх, що бредє по пояс у хвилях, потрапив мені на очі, я підлетіла до нього, але не змогла закликати магію - та з шипінням згасла в грудях.

В океані тіло Аларіха змінилося, стало темним і гладким, як у тюленя, але терновий вінець, як і раніше, прикрашав його голову. Незабаром він пірнув у чорніючі глибини.

Відчуваючи спалахи болю в місці зміїного укусу, я каменем кинулася донизу, оскільки крила мені більше не підкорялися, і гулко звалилася у воду, що вибухнула стовпом солоних бризок. Біль засліпив. Поранена, я не встигла втягнути крила до зіткнення з гладкою поверхнею, і швидкість падіння потягнула мене під хвилі, роздробила кістки.

Я вже встигла звикнути до майже миттєвих зцілень і тому не розуміла, чому зараз нічого не відбувається. Відчувала себе так, ніби знову стала смертною. Мене мутило, я не могла зрозуміти, де, чорт забирай, верх, а де низ. Крила втягувалися в лопатки вкрай повільно.

Нарешті, я торкнулася ступнями шорсткого каменю, що і допомогло мені зорієнтуватися. Я відштовхнулася і попливла, поки голова не показала над хвилями. Жадібно хапаючи ротом повітря, я сяк-так борсалася у воді. От чорт! Зміїна отрута отруїла мене, та й у солоній воді, що потрапила в рану, було мало приємного.

Зітрушуючись усім тілом, я розсікала водну гладь. Оріон стояв на скелястому березі по коліно у воді. Його рукава були засукані, а морські бризки намочили білу сорочку, через що вона стала напівпрозорою і щільно обліпила накачаний прес.

- З тобою все гаразд? - вигукнув він.

Мені вдалося посміхнутися, поки я підпливала до нього, борючись із буйним океаном.

- Жити буду.

Я не хотіла, щоб мене знудило в нього на очах, але уникнути цього було непросто. Коли опинилася зовсім поруч, він зробив крок уперед і схопив мене за руку, перш ніж тіло потягнуло назад, у глибину.

- Потрібно висмоктати отруту з рани.

Схопившись за бік, я втупилася на нього.

- Ми суперники, не забув?

Оріон поклав руку мені на талію, допомагаючи йти.

- Зараз нам залишається тільки чекати, поки старий Аларіх не вибереться з морської безодні, а я не бажаю, щоб весь цей час ти провела в муках. Аларіх не зможе вічно залишатися в образі тюленя, але ніч, можливо, буде довга.

Я притулилася до Оріона. Змучена болем, я не збиралася відмовлятися від допомоги. Невже мені здається, що його тіло злегка тремтить? Наче м'язи вібрують.

- Що це була за істота?

- Це чудовисько зветься Ладон, і його отрута згубна навіть для демонів, - пояснив Оріон. Хоч і було темно, але я помітила, як сильно він зблід. - Старий чаклун, мабуть, викликав його з океанських вод. Отрута не вб'є тебе, але завдасть страшного болю і не дасть змоги закликати магію.

Стиснувши зуби, я опустила на сходинки.

- Легіон вважав, що забрати вінець у смертного буде просто.

- Леґіон й гадки не мав, про що говорить, - парирував Оріон, опускаючись на коліна і піднімаючи мокрий поділ моєї сорочки. Я скривилася, побачивши два глибокі проколи. По венах, що проступили під блідою шкірою, струменіла темна отрута.

- Як ти збираєшся його витягти? - Я ледь ворочала язиком і тому замість зв'язного запитання видала нечленороздільний стогін.

Не сказавши ні слова, Оріон схилив голову до мого боку й потягнувся губами до стегнової кістки. Провів по шкірі язиком, почав посмоктувати. Миттєво нахлинуло полегшення, що змінилося теплом магії інкуба. Якою ж славною цілющою силою та володіє! Від стегна по всьому тілу розтекся жар, м'язи знову стали еластичними й розслабленими. Почуття полегшення швидко обернулося на щось інше, не менш приємне, що змусило мене запустити пальці Оріону у волосся. Солодка знемога охопила тіло.

Боги, як мені подобається подібне зцілення! Не гріх і зізнатися в цьому. Його губи перемістилися в западинку біля стегна, і мене облило гарячою хвилею бажання, що змушує тіло вібрувати. Мені тут же захотілося притягнути Оріона до себе. Ось тільки в будь-яку хвилину сюди міг нагрянути цілий натовп глядачів, а я не хотіла, щоб вони застали свою майбутню королеву в компрометуючій ситуації. Я намагалася не відривати очей від моря, поки Оріон продовжував працювати ротом, час від часу спльовуючи отруту на каміння.

У ту хвилину я зовсім *не вважала* нас суперниками. Оріон просто був останнім інкубом, чия чуттєва привабливість палала з усім жаром зірок.

Я обхопила його стегнами, і він підняв на мене очі. На губах його грала ледь помітна посмішка.

- Схоже, тепер із тобою все буде добре.

Важко дихаючи, я прибрала руки від його волосся і змусила себе перевести погляд на темну поверхню океану.

- Ти міг би й не висмоктувати отруту, тоді з легкістю здобув би перемогу.

Оріон відсторонився і сів поруч зі мною на сходинки. Коли він повернувся до мене обличчям, його очі горіли яскраво-синім.

- Ти теж могла б прикінчити мене, але замість цього зв'язала. Думка про те, що тобі боляче, вбиває мене. Або, навпаки, підбурює вчинити тотальну різанину. Доводиться докладати неймовірних зусиль, щоб не впадати в крайнощі.

Я почервоніла від такого зізнання, але постаралася не зациклюватися. Подивившись на скелясту стіну, що нависала над нами, я побачила перших глядачів зі смолоскипами.

- Боюся, наступні кілька годин здадуться їм вельми нудними.

Оріон не відповів. Його плечі були напружені, шкіра зблідла, як у примари, а руки стиснуті в кулаки.

- Змій і до тебе дістався? - запитала я. - Вигляд у тебе нездоровий.

Тривалий час він дивився просто перед собою, не кажучи ні слова, а потім, нарешті, порушив тишу:

- Я не люблю змії.

- А я раніше любила, але цей виродок, схоже, змінив моє до них ставлення.

Оріон кинув побіжний погляд на глядачів, які перебували над нами.

- Ні, я маю на увазі, що *справді* не терплю змій, - прошепотів він. - Ти питала, чого я боюся крім тебе. Так от, змій. Ладон налякав мене до смерті. - Місячне світло pestило його прекрасне обличчя.

- Навіщо тоді робити татування змій?

- Як нагадування про... багато чого. - Він знову стиснув кулаки, показуючи тим самим, що розмову закінчено.

- Ти... взагалі всіх змій боїшся? Навіть нешкідливих садових вужиків?

Своїм холодним поглядом він пронизав мене наскрізь.

- Мені б не хотілося продовжувати цю розмову.

- Гарзд. - Я важко ковтнула. - Скільки часу, по-твоєму, у нас є в запасі, поки він знову не набуде людської подобі?

- Можливо, кілька годин, а може, і вся ніч.

Я піднялася з кам'яних сходів і побрела назад до берега. Наразі зв'язку з Аларіхом не відчувалося.

- Я сумував за тобою, поки ти була в Осборні, - тихо зізнався Оріон.

Моє серце здригнулося. Я обернулася і подивилася йому в очі.

- Ти знав, де мене знайти, якщо хотів поговорити.

- Мені потрібен був час. Століттями, Роуен, я балансував на межі втрати розуму. Лише дана Ашуру клятва утримувала мене від падіння в безодню божевілля, і за одну мить я від неї не відмовлюся.

Я обережно перевела на нього погляд.

- Ця клятва і донині не дає тобі зірватися?

Оріон, який, як і раніше, сидів на сходах, підняв голову і зустрівся зі мною поглядом.

- Ти єдина за багато століть виявила до мене участь. Вигнавши тебе з міста, я втратив сон. Немов повернувся назад у тюремну камеру. Мені була потрібна твоя присутність поруч, Роуен. Не відразу, але я зрозумів, що ми з тобою зірки-близнюки. Що я завжди мріяв про тебе.

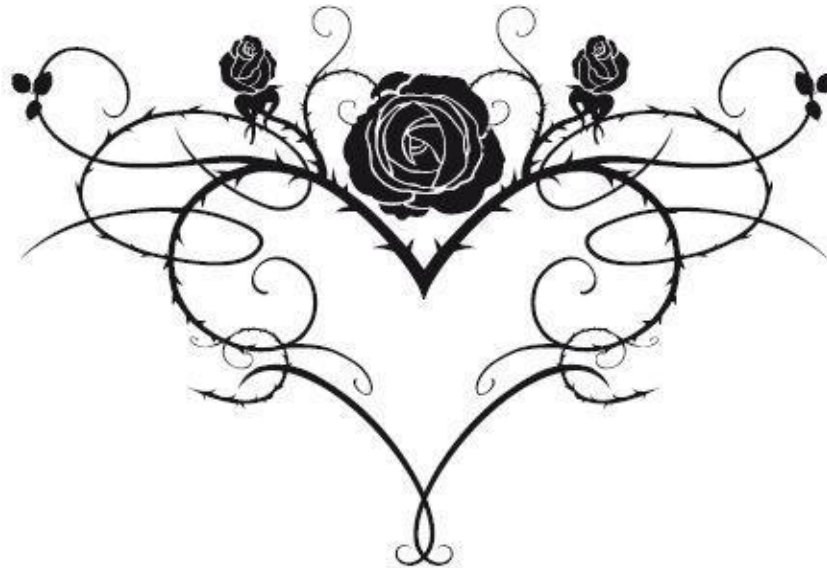
Я дивилася на нього, відчуваючи, як серце розривається на частини і зцілюється одночасно. Мені довелося нагадати собі, що ми беремо участь у *випробуванні*, яке ще не завершилося. Звідки мені знати, що Оріон щирий? На карту поставлено все королівство.

- Оріоне, ми не станемо обговорювати це просто зараз. І взагалі, до кінця поєдинку я з тобою не обмовлюся і словом. Мені потрібно зібратися з думками.

Відвернувшись від нього, я знову втупилася в темну гладь океану. Підняла голову і відшукала очима місце на небі, де мало запалитися сузір'я Близнюків, і серце моє забилося швидше.

Розділ 23

Роуен

Аларіх не з'явився, навіть коли небо пофарбували перші блідо-рожеві досвітні промені. Натовп нетерплячих глядачів, що заповонив прилеглі вулиці та висотні будівлі, чекав усю ніч безперервно, спостерігаючи за нами. Мені, здебільшого, вдавалося не відривати очей від моря.

Так я і сиділа до самого ранку, вдивляючись і вичікуючи. Оріон влаштувався на сходинках за моєю спиною.

Раптово я відчула легкий поштовх у ребра, від якого миттєво напружилися м'язи. Тонка ниточка, що зв'язує мене з королем вестготів, нарешті почала рухатися. Значить, він повертається до берега.

Мої пальці засмикалися від передчуття.

Оріон, мабуть, відчув, як я вся підбралася, бо присунувся ближче до берега і щось зашепотів собі під ніс.

Після нічного пильнування в мене боліли ноги, а шлунок немов заживо пожирав сам себе. Я глянула на Оріона.

- Привіт, тінь моя. Що за заклинання ти тут бурмочеш?

Він схилився до мене і промовив ледь чутно:

- Ти ж зі мною не розмовляєш?

- Просто стало цікаво, що ти задумав.

- Ніяке це не заклинання, люба. Я всього лише вимовляв імена померлих ліліт. Для мене вони схожі на молитву.

Спину обдало хвилею крижаної магії, подібної до пориву арктичного вітру. Можливо, це відволікаючий маневр. Найімовірніше, Оріон вирішив викинути черговий трюк, щоб змусити мене відволіктися і самому схопити вінець.

Коли позаду пролунав низький рик, я озирнулася через плече. На вершині сходів стояла жінка з розсипаними по плечах білявими хвилястими локонами. Голову її прикрашав срібний шипастий вінець, повитий плющем.

- Імена мертвих ліліт він перераховував, ну-ну! Краще б чесно зізнався, що начаклував відволікаючий маневр, - огризнулася я.

Але щось у крижаній магії, яку випромінювала незнайомка, підказувало мені, що це аж ніяк не виверт Оріона. Жінка була красива якоюсь моторошною красою. А сірі очі та зловісна усмішка лише підкреслювали це. На плечі був накинутий синій оксамитовий плащ, що не приховував білої сукні, заляпаної багряними плямами крові.

Я стиснула зуби. Зараз зовсім не час для... що б це не було, чорт забирай. Стиснувши пальці в кулаки, я знову повернулася до моря. Мене не полишало відчуття, що Аларіх мчить до нас під хвилями, готуючись завдати удару.

Оріон повернувся обличчям до новоприбулої і, кивнувши їй, запитав:

- Хто ти, матір твою, така? - У його тоні відчувалося неприховане роздратування.

Я закотила очі. Виявилось, він не завжди буває чарівним, приберігав, очевидно, якість це для особливих випадків, наприклад, для спроби переконати в необхідності знищити все населення Осборна.

- Але, Ваша Величносте, - пролунав у мене за спиною голос із ледь помітним французьким акцентом, - ви покликали мене. Тут, у Місті Шипів, я славно попірюю кров'ю демонів.

Я знову обернулася і побачила, що дихання незнайомки клубочиться хмарками туману, а від звуку її різкого голосу в мене по хребту пробіг холодок. Вона звернула на мене погляд своїх крижаних очей і по-вовчому вискалилася:

- І почну я з *succube*, яка прагне стати *la reine*. Як ми й домовлялися.

- *La sorcière de Brocéliande*, - пробурмотів Оріон.

- Ти викликав її? - прошипіла я.

Кинувши погляд на море, я помітила Аларіха, що піднімається з безодні. Він знову набув людської подоби, з нього стікала вода, а на голові, як і раніше, покоївся терновий вінець. Я відштовхнулася було від каміння, маючи намір злетіти вгору, але нічого не вийшло: пазуриста рука схопила мене за крила і з шокуючою силою жбурнула на скелі.

Пронизана болем, я втупилася від низу до верху на чарівницю, що наскочила на мене. Вона вчепилася мені у волосся і стала бити потилицею об гострий камінь: раз, два... О, чорт, вона мені так череп проломить!

Потрібно щось придумати... знайти вихід... Але жодних слушних думок не спадало на розбиту голову. Розпластана на камінні, я могла лише стогнати.

Противниця оголила ікла і прошипіла:

- *Les démons* убили мою сім'ю, а тепер і я поласую твоїми родичами.

Я бездумно дивилася, як відьма дістає довгий гострий срібний кинджал.

- У нас із твоїм коханцем є одна спільна риса - жага *la vengeance*.

Вона занесла над моїм серцем клинок, і світ, здавалося, накренився. Коли вона почала опускати його, з того місця, де стояв Оріон, горизонтом прокотився вогняний спалах. Хвиля полум'я накрила і мене, але не заподіяла шкоди. Навпаки, вогонь наповнив життєвою силою і, точно чудодійна мазь, зцілив розколотий череп.

А чарівниця з лісу Броселіанд, яка все ще сиділа на мені верхи, спалахнула, немов смолокип, і несамовито завищала від болю. Поступово вогонь пожер всю її, і крики затихли.

На жаль, у пекельному полум'ї згорала не тільки вона, а й ще одна постать, що корчилася від болю і оголошувала околиці криками. Аларіх. Його вінець ось-ось буде знищено!

"Ні!"

Я потягнулася, намагаючись дістатися до вінця, але король вестготів просто на очах розсипався прахом, і бажаний трофей був загублений назавжди.

Хмара диму і попелу, змішаного з морськими бризками, прокотилася наді мною, і полум'я згасло, поглинуте бурхливими хвилями. Приголомшена, я стояла на розпеченому камінні й тремтячими пальцями намагалася струсити зі шкіри сірувату пасту, що налипла на шкіру.

Я натужно ковтнула. Сіра паста, в якій змішалися рештки чаклуна і відьми...

Мій погляд метнувся туди, де зовсім недавно юрмився народ, але всі розбіглися. Лише вдалині чулися крики. Скелі навколо почорніли від спеки. Я втупилася на Оріона.

- Це ти зробив, так? Ти вразив її полум'ям?

- Вона мало тебе не вбила, - заперечив Оріон, схоже, щиро вражений. - Я очікував, що ти даси відсіч.

Обмацавши потилицю, я виявила вм'ятину, яка не могла не викликати занепокоєння. Ну, хоча б зяючої рани не було.

- Не так-то легко пригадати, як закликати магію, коли хтось планомірно намагається розкрити тобі череп. - Я кинула погляд на камені, окроплені моєю кров'ю, і відчула нудоту. Не будь я демоном, уже давно померла б. - Вона сказала, ти велів їй убити мене. Мені здається чи ми маємо повторення недавніх подій, а, Оріоне?

Він знову зблід як крейда.

- Я її не закликав. Звичайно ж, ні. Вона ненавидить демонів, а тобі збрехала.

- Виходить, брешуть усі, крім тебе? - рявкнула я. - І твої стражники, і навіть *la sorcière de Brocéliande*.

Він насупився.

- Я щойно врятував тобі життя, Роуен. Знову.

Я стиснула зуби. Він і справді мене врятував. Кілька разів. Зараз я взагалі не могла зрозуміти, де правда, а де брехня.

- Ти підсмажив Аларіха, - зітхнувши, зауважила я.

- Ну, не стримався, - в тон мені відгукнувся він.

Подивившись на хвилі, що забарвилися променями сонця, що сходять, у рожево-червоний, я відчула пекуче розчарування.

- Що ж, гаразд. Схоже, доведеться знову його воскресити і почати випробування заново. Підозрюю, він буде в люті від того, що його спалили. До речі, мені також потрібно що-небудь від головного болю. Знеболювальне згодиться.

- Ох, Роуен! - Виблискуючи очима, Оріон покрокував до мене по камінню. Його хода, як і завжди, була граціозна. - Невже ти забула, що йдеться в правилах, якщо перше випробування закінчиться внічію?

У мене перехопило подих.

- Наступне випробування обирати тобі, - примружившись, видавила я.

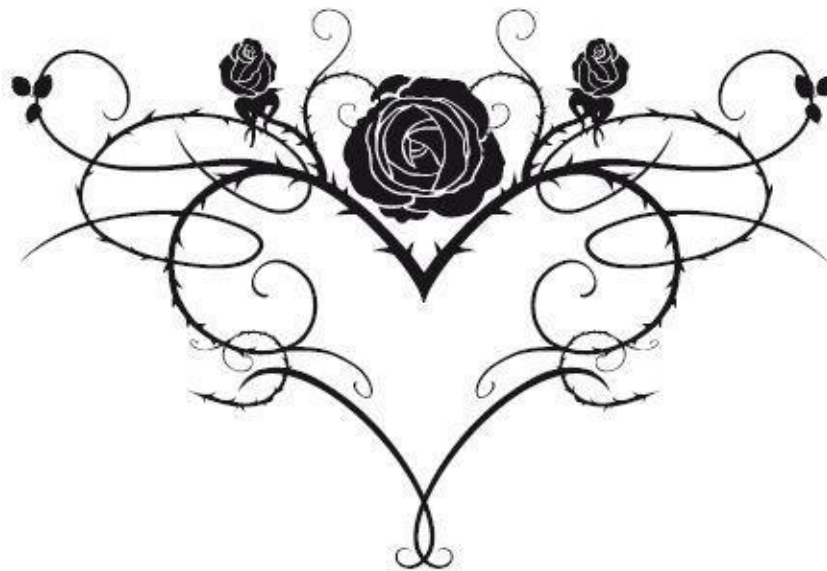
Він згідно кивнув, від чого йому на очі впало пасмо сріблястого волосся. Схилившись до мого вуха, Оріон прошепотів ледь чутно, лише для мене однієї:

- Коли я виграю, кохана, ти станеш моєю королевою, і ми будемо захищати демонів разом.

Мої щоки знову запалали. Навіть стоячи на залитих кров'ю каменях, присипаних попелом двох могутніх створінь минулих століть, цей мерзотник примудрився зробити так, щоб його пропозиція здалася мені до біса привабливою.

Розділ 24

Роуен

Після випробування я повернулася додому, до Оріона, переодяглася в легінси і футболку, вимкнула телефон і зачинила віконниці.

Опинившись у непроглядній темряві, провалилася в глибокий сон. Мені наснився зеленоокий хлопчик, який, присівши і впершись руками в коліна, спостерігав за мурахами, які повзуть тротуаром. Потім я побачила, як той самий карапуз пече печиво, злизуючи зі столу цукрову пудру. Як розмальовує аркуш паперу розмашистими карлючками і захлинаючись розповідає про битву між демонами і смертними, під час якої вулицями текли річки крові, - розповідає про події, свідком яких дитина взагалі не мала б ставати.

Коли я прокинулася, сонце вже сідало за обрій, і рожеві косі промені пробивалися крізь щілини в дерев'яних віконницях. Зізнаюся, я була розчарована, але запевняла себе в тому, що ще не все втрачено, поклала великі надії на наступне випробування. Щойно Оріон оголосить, що потрібно буде зробити, я почну готуватися.

Я сіла на ліжку й обвела поглядом затемнену кімнату, почувши, як голосно бурчить у животі. Телефон, який мені напевно варто увімкнути, видасть купу повідомлень від Шай, але зараз мені ніколи їх читати. Спілкуватися зі своєю засмученою маленькою командою, яка вклала в мене стільки сил і часу, не хотілося. Та й що я могла сказати такого, чого вони не знали? Найімовірніше, щойно

випробування завершилося, новина рознеслася вулицями зі швидкістю лісової пожежі.

Я піднялася з ліжка і підійшла до вікна, щоб відчинити віконниці. Сонце майже зникло за лінією горизонту, а небо потемніло до кольору індиго. Ніжність ночі була куди приємнішою оку, ніж яскраве денне світло.

Хоч би як мені хотілося залишитися у своїй кімнаті, голод наполегливо змушував з неї вийти. Я відчинила двері, з радістю виявивши залишену для мене Амоном тацю з різними харчами: тут були і шматочки курячої грудки, і смажена морква з цвітною капустою в олії, а також пляшечка вина і маленький келих.

Ідеально.

Я влаштувалася за письмовим столом біля вікна, за яким простягався темний сад, і взялася за їжу. Не знаю, що й думати: нападники на мене вже двічі повідомляли, що їх підіслав Оріон, але потім з'являвся він сам і рятував мене. Якби він справді задумав прикінчити мене, то, природно, вибрав би виконавцями тих, хто вміє тримати язик за зубами. Залишати купу брудних слідів не в його стилі.

Потягуючи вино, барабанила кінчиками пальців по столу. Якби мене запитали кілька тижнів тому, то я, ймовірно, відповіла б, що дозволила чарівності інкуба запудрити мені мізки, що ігнорую очевидне. Згідно з філософським принципом Вільяма Оккама, відомим як "брита Оккама", належало вибрати найпростіший варіант відповіді. У моєму випадку - що Оріон намагається здолати мене.

Я дивилася у вікно, коли побачила, як він пройшов садом і, опустившись на кам'яну лаву, понуро опустив плечі. Гілки яблунь утворили над його головою подобу арки. Тут він витягнув носовичок і почав прати з рук кров, забруднюючи білу тканину червоним.

Круто. І ні, анітрохи не підозріло.

Відчуваючи, як жах багатоніжкою повзе по хребту, я повернулася з наміром спуститися сходами і вийти в сад нібито подихати солоним нічним повітрям. Захмеліла від швидко випитого вина, я миттєво протверезіла, побачивши кров на руках Оріона. Варто було мені наблизитися, як він підняв голову, і я замилювалася мужньою красою його обличчя, залитого місячним світлом.

- Ти що ж, весь день потурав жадобі вбивства? - запитала я.

Він кинув забруднену хустку, що перетворилася на ганчірку, на лаву.

- А ти ніяк проспала весь день, тіньова спадкоємиця?

- Так, чорт забирай. - Я присіла поруч із ним. - Отже, чия це кров?

- У великому місті демонів завівся шпигун, який передавав інформацію "Маллеус Даймоніорум", власне, так мисливці й дізналися, що ти тут. Я спіймав кількох за промацуванням слабких місць у нашій обороні: вони намагалися знайти лазівку, щоб проникнути всередину. Хтось підказав їм, з чого почати. Хтось, хто має відомості про наш магічний захист.

- Що, якщо мисливці на демонів зруйнують захисні огорожі та стіни? - продовжувала випитувати я. - Адже ми встигнемо знищити їх, перш ніж наша магія вичерпається?

- У смертних є ракети. Якщо вони почнуть розстрілювати місто, ми не встигнемо відновитися від вибухів і просто припинимо своє існування.

Я здригнулася, уявивши собі цю страшну картину.

- Мисливці на демонів, на жаль, дуже впливові. Протягом століть вони спонсорували політиків, підкуповуючи владу. - Оріон подивився на мене, і в його очах щось блиснуло. - Можливо, вони вже не такі впливові, як раніше. Я особисто працюю над їх ослабленням. - Він глянув на свої руки. - Це кров двох мисливців на демонів. Я хотів отримати відповіді, з'ясувати, хто намагається мене підставити і хто працює зі смертними.

Я глибоко вдихнула.

- Дізнався що-небудь?

- Щодо цих питань, ні. Зате мені стало відомо дещо набагато важливіше. - Оріон спрямував на мене погляд своїх блакитних очей. - А саме місцезнаходження того, що мені дуже потрібно: *Гріморіум Верум*. - Його губами промайнула ледь помітна усмішка. - Пошук цієї книги і буде нашим наступним завданням.

Темне, тривожне відчуття змією ковзуло по моїй шії.

- Чому вона така важлива?

Оріон довго дивився мені в очі, перш ніж, нарешті, відповісти:

- Згідно з відомою тобі працею "Випробування боєм у світі демонів", я не маю нічого розповісти, але все ж таки розповім: книга для мене важливіша за корону. Якщо я програю, захищати місто доведеться тобі, і тоді ці знання стануть тобі в пригоді, Роуен. Саме через гримуар ми тут замкнені. У ньому міститься заклинання, яке змушує нашу магію зникати після кількох днів перебування поза міськими стінами або в підземеллях. Заклинання, що відправляє нас у підземний світ, якщо ми зайдемо занадто далеко. Тільки Гріморіум Верум звільнить нас. Він зберігається у штаб-квартирі мисливців на демонів у Садбері. Той, у кого знаходиться цей гримуар, по суті, розпоряджається і долею світу смертних. Очевидно, у моїх руках він був би в більшій безпеці.

- Навіщо відкривати міські ворота, коли ми точно знаємо, де знайти мисливців на демонів? - запитала я. - Нам потрібно прикінчити тільки їх, а решту смертних залишити в живих. Якщо зуміємо знищити мисливців на демонів, то тим самим, можливо, запобіжимо війні. - Я глибоко вдихнула. - Ти недооцінюєш їхній вплив. Можливо, вийде стерти їх з лиця землі.

- Мені потрібно зняти прокляття, яким смертні зв'язали нас по руках і ногах.

- Але без нього демони без розбору почнуть накидатися на людей. Хіба не так було в стародавні часи? Пригадую, ти сам мені про це розповідав. Вони полювали на смертних, пили кров, харчувалися їхньою хтивістю, горем або ненажерливістю.

Оріон зітхнув.

- Не стану запевняти, що випробував усе це на собі. Але як король я зміг би наказати демонам залишити людей у спокої, якщо це допоможе зберегти мир.

- Чи не ти всього себе присвятив клятві помсти? - натужно ковтнувши, заперечила я.

- Можливо, як ти й запропонувала, я міг би задовольнитися вбивством мисливців на демонів, адже саме вони були призвідниками знищення ліліт. - Оріон схилив голову. - Але контроль має бути зосереджений у наших руках, а не в руках смертних. За допомогою гримуара можна повернути час назад і опинитися в

минулому до того, як усе це сталося. - Його блакитні очі освітилися сумом. - Ми могли б знову жити в безпеці. І зруйнувати підземелля.

У мене виникло відчуття, що Оріон сподівається воскресити свою сім'ю.

- Повернути час назад, - задумливо протягнула я. - Звучить непогано.

Між нами запанувала тиша, порушувана лише шелестом вітру в деревах.

- Яким було твоє життя до приходу смертних? - поцікавилася я кілька миттєвостей потому.

Він сумно посміхнувся.

- У ранньому дитинстві? Я просто хотів бути Молором, моїм старшим братом. Він був схожий на мене, тільки вищий на зріст. Чудово володів мечем. Був непереможним. - Між його бровами залягла складка. - Точніше, мені так здавалося. Йому було всього тринадцять, але він виглядав набагато старшим. Умів грати на лютні й малювати чудовиськ. Одного разу підстрелив оленя в Райській пустці. Загалом, Молор був справжнім чоловіком, здатним робити все на світі. Тому я й хотів бути ним. Ну і, крім того, мріяв відкрити пекарню, де продавали б хлібні пудинги, бо ніколи не міг ними насититися і вирішив, що було б чудово мати у своєму розпорядженні подібний заклад.

- Молор, - з усмішкою повторила я, уявляючи двох чудових хлопчиків зі сріблястим волоссям, один з яких був зменшеною версією іншого.

- Важко повірити, але, провівши деякий час у підземеллі, я почав йому заздрити, - зізнався Оріон. - Бо брат помер швидко, а я згасав повільно й болісно. Я був Світлоносцем, тому мене важко вбити. Але Молор помер героєм, а я ні. Зовсім ні. - Він знову втупився на свої руки. - Я завжди вважав його дорослим, але після повернення додому зрозумів, як сильно помилявся. - Оріон підняв голову, і я побачила, що його очі сяють. - Більше я не відчуваю заздрості. Тому що я зараз тут, із тобою, а він ні. - На його губах з'явилася сумна усмішка.

Я відчула, як почервоніли щоки, і змахнула сріблясте пасмо з його очей.

- А якою ти була в дитинстві? - запитав він.

- Мрійливою. Зануреною у свої думки. Завжди з книжкою в руках. Щойно дізналася про професію психолога, одразу зрозуміла, що це було створено для мене. На заняттях із психології на початку року ми завжди виступали в класі й пояснювали, чому хочемо вивчати цю дисципліну. Буквально всі, один за одним, говорили про своє прагнення допомагати людям. Якби я була кращою версією себе, напевно вважала б так само. Насправді ж моєю мотивацією була клята цікавість. - Я посміхнулася. - Мені хотілося дізнаватися історії інших людей, адже саме цим і займаються психологи. Сидиш собі та слухаєш чужі вигадки. До того ж власне життя завжди здавалося мені задушливим. Тому-то я й цікавилася тим, що відбувається в інших. Мама була... - Я запнулася, відчувши, як стиснуло в грудях.

- Який?

- Хаотичною. Непередбачуваною. Я вважала її параноїком, оскільки вона вічно перевіряла, чи замкнені вікна і двері, всюди розставляла пастки і загалом здавалася нестабільною. Я не знала, що на неї справді ведеться полювання. Мама частенько панікувала, коли мене не було вдома, а іноді навіть шпигувала за мною в школі. Усе це здавалося ненормальним. Ще вона абсолютно не розуміла сучасних дітей: що вони носять, як розважаються. У своєму дивному одязі ми з нею виглядали двома

диваками... На той час мені здавалося дуже важливим вписатися в суспільство, щоб удома все було стабільно. Саме тому я захопилася життями інших. Хотіла знати, що відбувається за зачиненими дверима їхніх красивих особняків. - Моє дихання стало поверхневим. - Тепер-то я розумію, що мама не була божевільною. Вона намагалася вберегти мене від зведеного брата. Шкода тільки, що не розповіла мені всю правду.

- Як думаєш, чому вона приховувала це від тебе? - запитав Оріон.

Я окинула поглядом пишність саду, здивилася на білі квіти, що чітко виділялися в темряві на тлі кам'яного котеджу.

- Може, вона думала, що я захочу повернутися в Місто Шипів. Це місце схоже на дім. Особливо вночі. - На очі раптом навернулися сльози, але я не хотіла, щоб Оріон помітив їх. - Було б важко встояти, незважаючи на небезпеку.

- Це твій дім, - м'яко промовив він, - і пустка теж. І ніч. Ми, інкуби і суккуби, створіння темряви. У стародавні часи ми не спали ночі безперервно, влаштовували свята світла зірок і тіней. Веселилися в нічному небі й харчувалися похоттю смертних. До того як смертні спіймали нас у пастку, ми вільно носилися в темряві лісами, впиваючись їхніми розпусними снами. - Він сперся ліктями об коліна і спрямував на мене пильний погляд. - Думаю, ти й сама це відчуваєш. Тебе тягне до дикої природи, до темряви. Ти хочеш полювати, як робили ми в минулому. Відчуваєш заточену всередині тебе дикість і прагнеш звільнити її. Хоч і зветься Світлоносцями, але народилися ми в темряві.

Мені було ненависно те, з якою легкістю Оріон читав мене. Він міг розповісти про мене все, що я не могла висловити словами. Так, мені й справді хотілося полювати і продиратися крізь хащі.

- Світлоносні, народжені в темряві. У мене не вкладається це в голову.

Оріон підняв голову до неба і вказав на Венеру.

- Згідно з переказами, спочатку був хаос. Потім із темряви виникло світло - бог Астарот. Щоночі він повертався в тінь, а вранці повставав із хаосу. Подейкують, Астарот був занепалим богом, прекрасним, як сам світанок. Його синами були Люцифер і Ноктіфер, Той, що несе Світло і Той, що несе Темряву, порядок і хаос. Друге ім'я Ноктіфера - Таммуз. Він, як тобі відомо, мій батько.

- Прекрасний, як сам світанок, - задумливо повторила я. - Схоже, цілий день розправляючись із мисливцями на демонів, ти непомітно для себе став поетом.

- У такому разі, мені варто частіше мучити людей, щоб бути у чудовій формі для вечорів розмовної поезії, які я відтепер проводитиму щовівторка.

- Я не розумію, говориш ти серйозно чи жартуєш. Це лякає.

Оріон усміхнувся куточками губ.

- Лякає чи збуджує, а?

- Як не дивно, грубе насильство мене не заводить. Хоча, можливо, все це тому, що я надто багато часу провела за переглядом сторінки з "Вікіпедії" про середньовічні знаряддя тортур.

- Що вірно, те вірно, - пробурмотів він.

- Чи відомо тобі про якість пристосування під назвою "груша болю"?

- Роуен, - промурлив він, - ти фліртуєш зі мною?

- Оріон. - Я подалася вперед, так що наші губи майже стикнулися, і прошепотіла: - Якби я взялася тебе спокушати, ти б зараз стояв на колінах, засунувши голову мені між стегнами.

Слова зірвалися з язика перш, ніж я зрозуміла, що бовкнула, і в мене почастішало серцебиття. Очі Оріона потемніли, і він повільно ковзнув поглядом по моему тілу, затримавшись біля основи стегон.

- Що ж, мій милий Світлоносець, ти сама створила образ у моїй уяві. - Він знову окинув мене палаючим поглядом.

Напруга, що висіла між нами, була настільки відчутною, що мені відчайдушно захотілося заповзти до Оріона на коліна. Щоб не дати собі цього зробити, я схопилася руками за край лавки.

- Що? - не витримала я нарешті.

- Ти красива, ось і все. - Його опівнічний голос обволікав мене.

- Красива. - Від зізнання мій шлунок перевернувся. - Я ж як дві краплі води схожа на твого найлютішого ворога.

- Ні. Зараз ти зовсім на неї не схожа. Те, як поводишся, вирази твого обличчя - ти зовсім інша. Коли збуджена або злишся, у тебе на щоках з'являється рум'янець. На мене дивишся так, немов щиро хочеш зрозуміти, зазирнути мені в душу. Щоразу, як твоє серце починає калатати, ти відводиш погляд. Переповнена почуттям відповідальності за загальну безпеку, занурюєшся у свої думки. Ні, ви ні крапельки не схожі.

Я випустила довгий, повільний зітхання.

- Шкода, що до тебе раніше не дійшло!

Він злегка поморщився.

- Десь має існувати світ, у якому ми з тобою зустрілися до того, як моя душа померла в підземеллі.

Я повернулася до нього, спершись ліктем об край лавки.

- У мене для тебе приголомшлива новина, Оріоне: насправді ти не помер.

Він невесело усміхнувся.

- Це метафора. Під мертвим я маю на увазі бездушного.

- Хм-м. Ніякий ти не бездушний. Ти рятував мене знову і знову, створив прекрасний меморіал. По правді кажучи, зараз ти виглядаєш лише трохи напруженим. Та й то здебільшого тому, що я щойно бачила, як ти витираєш із рук кров.

Оріон кивнув із розумним виглядом.

- Мені завжди було цікаво, під яким прізвиськом мене запам'ятають у віках? Король Оріон Трохи Знервований, по-моєму, непогано звучить. - У його очах спалахнули веселі іскорки, і він простягнув руку, легенько погладивши мені вилицю кісточками пальців. - Що змушує тебе думати, ніби мене можна рятувати?

Від дотику по шкірі пробігло гаряче тремтіння, і мені відчайдушно захотілося пригорнутися щокою до його долоні й заплющити очі.

- Мені потрібно зрозуміти, чи є в тобі милосердна сторона. Чи зможеш ти пробачити смертних.

Він відсмикнув руку.

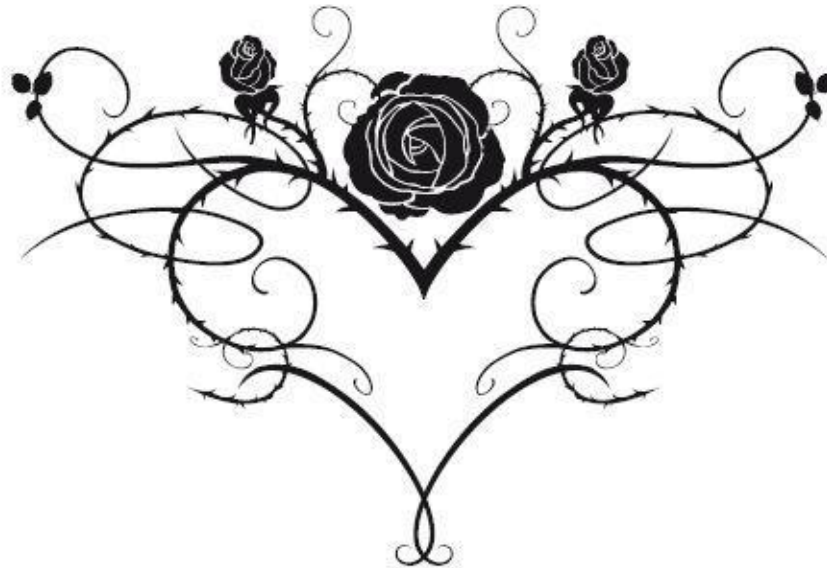
- Ось як. Якщо вони намагаються заподіяти тобі біль, кохана, я ніколи не виявлю милосердя. Я змушу їх страждати.

У грудях закрутилася гостра спіраль. Якщо те, що він говорив, правда і люди справді намагалися проникнути в місто, щоб убити мене, ситуація ставала набагато складнішою.

Усі ці бесіди з Оріоном опівночі здавалися чимось на кшталт секрету, який я приховувала від Шай. Спустившись сюди, я була абсолютно впевнена, що розкусила його: що він - весь із себе чарівний і хитрий, що жодному його слову не можна довіряти. Але тепер - хоча всі навколо твердили, що він бажає вбити мене, - уже ні в чому не була впевнена. За винятком того, що ми з Оріоном намагаємося відшукати дорогу назад, у минуле.

Розділ 25

Роуен

Незалежно від того, як багато у нас з Оріоном спільного, мені, як і раніше, необхідно виграти поєдинок.

Я піднялася з лави.

- Дякую, що розповів про гримуар. А тепер, мабуть, піду трохи прогуляюся, все одно заснути відразу не вийде.

Оріон теж встав. Подивившись на мене зверху вниз, сунув руку в кишеню і витягнув дивну невелику деревинку неправильної форми.

- Почекай, у мене є для тебе подарунок.

Моїм першим спонуканням було обернути його слова на жарт, і я ледь не ляпнула щось на кшталт "Намагаєшся підкупити мене?", але вчасно притримала язик. Жест був настільки нетиповим для Оріона, що варто було спершу дочекатися роз'яснень.

Коли взяла підношення в нього з рук, я побачила, що це грубо вирізьблена жіноча фігурка в сукні та з подобою корони на голові.

- Що це?

- Королева. Цей подарунок я змайстрував на день народження мамі. Чомусь думав, що, перебуваючи зі мною в одній камері, вона не помітить, як я вистругував. Але до дня свого народження вона не дожила. Або, може, навмисне не називала точної дати, бачачи, що я весь у передчутті, - їй хотілося, щоб мені було чого чекати. У

будь-якому разі, це королева ліліт, яку я так і не вручив. Тепер вона твоя. Тому що ти останній суккуб і королева ліліт. - Він пильно подивився мені в очі. - Як правительці тобі знадобиться гримуар. Дізнайся все, що зможеш, про особняк Ноес у Садбері. Там-то ми й знайдемо його.

- Спасибі, Оріоне. - Дивлячись на дерев'яну фігурку, я раптово перестала розрізняти її через сльози, що застинали очі. У мене розривалося серце при думці про те, що малюк Оріон з нетерпінням чекав можливості порадувати маму, але йому так і не випало шансу. - Їй напевно сподобався б твій подарунок так само, як подобається і мені.

Я відвернулася. З незрозумілих причин мені не хотілося, щоб він бачив, як я плачу. Коли йшла, стискала в руках дерев'яну королеву, думаючи про матір Оріона і про його брата Молора, якому не судилося вирости.

Чи було божевіллям вважати, що ми з Оріоном справді могли б об'єднатися? Ми - останні зі свого роду; ми обидва, все втративши, намагаємося заново відшукати місце у світі. Але все залежить від того, в яку форму він хотів надати своїй помсті.

Я вийшла з воріт саду, знаючи напевно, що Оріон накаже стражникам слідувати за мною, якщо не зробить це самостійно. Я не мала уявлення, куди прямую, поки не виявила, що ноги несуть мене до річки. У підземелля. Мабуть, мені хотілося на власні очі побачити камеру, в якій Оріон провів в ув'язненні такий довгий час.

Дійшовши до розташованого на березі річки входу в тунелі, я запхала маленьку дерев'яну королеву в кишеню. Ахерон велично ніс свої води, сріблясті в місячному сяйві. Я обережно прослизнула в отвір і жорстко приземлилася на мокрий камінь. Опинившись під землею, одразу відчула, як магія дещо ослабла.

Через накладене гримуаром заклинання сила демонів виснажувалася за стінами міста, і з тієї ж причини магія Оріона не діяла в підземеллях. Інакше він би ще століття тому каменя на камені не залишив від своєї клятої в'язниці - і короля б не пощадив теж.

Тут, внизу, я опинилася в перехідному просторі між світом смертних і світом демонів, де магія сходила нанівець буквально через кілька днів. Сидячи в ув'язненні, Оріон у своїй вразливості уподібнився людині, але позбувся при цьому останньої благості - можливості померти. Діставши гримуар і обернувши заклинання назад, йому більше ніколи не доведеться боятися подібної безпорадності.

За двадцять хвилин безцільного блукання, висвітлюючи шлях собі маленьким вогником, що горів на долоні, я, нарешті, знайшла темницю. У потрібне місце мене привів запах горілої плоті - провісник страшної смерті.

Ряд камер із відчиненими навстіж залізними ґратами тягнувся переді мною. Коли я зробила крок усередину, помаранчеве світло, що коливалося у мене на руці, висвітлило другий ряд камер, що були розташовані по інший бік темного кам'яного коридору. Під час першого свого візиту в Місто Шипів я не бачила більшої частини цього підземелля.

Пройшовши основним коридором, я потрапила в просторе приміщення з почорнілими від часу і блискучими від вологи стінами. Вогник у мене на долоні затріпотів. У самому центрі була шибениця зі старою пошарпаною петлею, що плавно розгойдувалася взад і вперед: це було дуже моторошно, беручи до уваги застояне повітря і повну відсутність протягів. У мене болісно стиснулося серце.

Це ж кімната страти! Я майже фізично відчувала скорботу, що просочила її. Може, пуритани і любили публічні розправи, але ліліт вони тримали в підземеллі живими і вбивали таємно.

Мені не знадобилося багато часу, щоб знайти свіжі тіла, запах яких і привернув мене сюди, - точніше, дві купки попелу на підлозі. У повітрі ще відчувався слабкий аромат крові.

У світлі створеного мною полум'я в одній з жменьок попелу блиснуло щось металеве. Я нахилилася і виявила срібну шпильку у формі молоточка. Молот демонів, символ "Маллеус Даймоніорум".

Оріон спопелив їх, але я і сама вчинила б так само, щоб не дозволити конгресменові вбити себе. Усі ми робимо те, що потрібно, щоб захистити тих, кого любимо. Іноді це означає когось убити. А у випадку моєї матері самій прийняти смерть.

Освітлюючи собі дорогу вогником, що відкидав тремтячі тіні на темні кам'яні стіни, я повернулася в розташовану в самому кінці коридору камеру. Саме в ній я прийшла до тями, коли вперше опинилася в Місті Шипів, саме в ній Оріон спробував на смак мою кров.

Кам'яну кладку густо обплітав плющ, і моє горло стислося від емоцій, коли уявила Оріона, що сидить тут, - маленького блакитноокого хлопчика зі сріблястим волоссям. Я підняла долоню вище і розсунула стебла в сторони, висвітливши вирізані на стіні слова. Якщо раніше я могла лише *намацати* їх кінчиками пальців, то тепер, завдяки дарованій магією вогню перевазі, отримала можливість *побачити на власні очі*.

На кінці слова "*Luciferi*", як і говорив Оріон, виявилася неабияк вицвіла напівстерта буква "*i*", а закінчення фрази свідчило: "*urbem spinarum liberabunt*".

Виходить, тут і справді говориться, що Світлоносці звільнять Місто Шипів.

Коли я подумала про те, що мати Оріона вирізала це напуття, у мене потеплішало в грудях. Нахлинуло непереборне бажання захистити хлопчика, який колись сидів тут в ув'язненні і вистругав фігурку королеви, що лежить тепер у мене в кишені... На жаль, цього малюка давно вже немає.

У повітрі повисло свинцеве відчуття смутку, холодним туманом огортаючи кам'яні стіни.

"Це була та сама камера, в якій тримали нас із мамою, - згадалися мені слова Оріона. - Але безпосередньо перед її умертвінням стражники перевели мене в іншу, а її залишили в колишній".

Відчувши, як до печалі домішалася цікавість, я знову вийшла в коридор і почала методично оглядати одну клітку за іншою. Шукала що-небудь, що могло б мені підказати, де весь цей час був заточений сам Оріон. Я виявила кілька відмітин, але навряд чи їх можна було пов'язати з ним. Насторожувало те, що деякі з них були схожі на сліди кігтів.

Приблизно на півдорозі я зупинилася, помітивши в одній із камер, під самою стелею, крихітну тріщину в кам'яній кладці, через яку пробивалося світло. Образ здався мені знайомим, оскільки був закарбований у моєму серці. Я вже бачила цю тріщину раніше.

Теплий вогник у мене на долоні осяяв майстерно виконане різьблення на темних кам'яних стінах. У мене перехопило подих, коли я побачила, що саме закарбував маленький Оріон: трьох королев зі схожими на корони шипами на головах. Він тричі вирізав їх жорстокими відчайдушними лініями, ніби намагався таким чином повернути маму до життя.

Наступні зображення були виконані більш скрупульозно. Я впізнала годинникову вежу округу Асмодея, стрілки якої на віки віків застигли на шістьох, - такою вона залишається й донині. Також була накреслена змія, яка, здавалося, звивалася у світінні мого вогника. Дивно бачити її тут, враховуючи, що Оріон до жаху боїться змій.

Я виявила слово "*Vindicta*" - помста, - вирізане гострими, як шипи терну, літерами. Поруч із ним було зображено щось, що нагадує старовинні надгробки пуритан, - черепи і схрещені кістки. І вислів "*Memento Mori - Fugit Hora*".

"Минає година - пам'ятай про смерть".

Але я була впевнена, що тут, у підземеллі, час точно нікуди не поспішав, особливо для безсмертного створіння. З іншого боку, фраза стосувалася не Оріона. Навіть сидячи під замком, він нагадував собі, що люди, які знищили ліліт, помирають в Осборні, коли підходять до кінця свого життєвого шляху. Можливо, це слугувало йому втіхою.

На стелі він вирізав зірки, розташувавши їх у формі сузір'я Оріона. Крім крихітного промінчика світла з тріщини в стіні, іншого тут не знайшлося, тому доводилося буквально *вирізати* для себе зірки.

Я не бажала ні хвилини більше затримуватися в цій камері, але коли повернулася, щоб піти, мене охопив справжній жах: виявилось, що звідси було прекрасно видно приміщення з шибеницею, де відбувалися страти.

"Безпосередньо перед її умертвінням..."

Замкнений Оріон своїми власними очима бачив страту матері. Тут він довгі століття й залишався - просто навпроти зашморгу. Не дивно, що він відчував, ніби його душа померла. Ті кати хотіли цілком придушити його дух.

Варто було мені зробити ще один крок, і перед очима з'явилася та сама картина, яку я побачила, коли ми з Оріоном уперше присягнули одне одному на крові, з'єднавши порізані долоні.

У думках виникло кришталево ясне бачення: кам'яні потріскані стіни, крізь які виднілося зоряне небо, хитлива тінь і закривавлені ноги повішеного над каменем. Десь зверху скрипнуло дерево, і мене до глибини душі пронизав біль.

Зір прояснився, і я притиснула долоню до кам'яної стіни, щоб перевести подих і заспокоїтися. Серце гулко калатало об ребра.

Чорт забирай, як після всього Оріону взагалі вдалося залишитися при здоровому глузді?

До горла підступила нудота, і я кинулася геть із коридору. Відчайдушно прагнучи знову опинитися на волі, я поспішила вибратися з підземелля назад у тунель.

Там-то я і виявила, що не одна.

Фігура, що ховається в тінях, закашлялася, і я квапливо викликала спалах полум'я, щоб краще розгледіти її. Вогонь на моїй долоні освітив усміхнене обличчя Амона. Він стояв із піднятими руками, немов показував, що не замишляє нічого поганого.

- Прошу вибачення, - сказав він. - Король побажав, щоб я забезпечив вашу безпеку.

Амон був чи не єдиним, кому Оріон зараз довіряв.

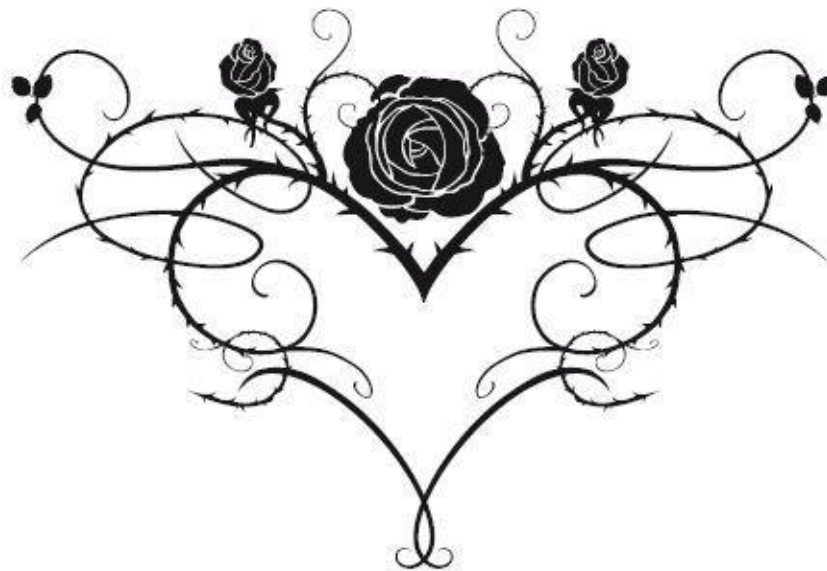
- Я в порядку, Амоне, дякую. - Фізично так воно й було, але от емоційно - навряд чи. Але йому про це знати необов'язково. - Якраз поверталася.

Насправді мені хотілося знайти Оріона і допомогти йому забути про все, що тут сталося. У мене стиснулося горло.

Псу під хвіст мій намір тримати його на відстані!

Розділ 26

Роуен

До третьої години ночі я остаточно зневірилася в тому, що мені вдасться заснути. Щоразу, коли переверталася на бік і заплющувала очі, бачила, як погойдувалася петля і трьох вирізаних на стіні королев...

Можливо, це відбувалося тому, що я була ліліт, а може, давалося взнаки відвідування підземелля. Так чи інакше, всі спроби задрімати були на кшталт ловлі туману голими руками.

Відокремлена від міцно сплячого Оріона лише одними дверима, я ніяк не могла викинути його з голови.

Я подивилася на розбитий під вікнами сад, де на вітрі погойдуються квітучі яблуні, на лавочку, де ми сиділи з Оріоном, коли він подарував мені дерев'яну королеву - подарунок на день народження, так і не отриманий тією, кому він призначався. Я взяла фігурку з приліжкового столика і провела по ній кінчиками пальців. Моє серце тьохнуло.

Завтра я зустрічалася зі своєю командою вчителів. Мені потрібно було, щоб вони допомогли мені зосередитися на випробуванні. Не заспокоюся, доки корона не опиниться на моїй голові і я не отримаю можливість ухвалювати рішення самостійно.

Я кинула погляд на двері й зазнала напад клаустрофобії, ніби частина мене досі була замкнена в темниці. У сум'ятті відчинила вікно, впустивши солоне морське повітря всередину, забралася назад у ліжку і згорнулася калачиком під ковдрою.

Тепер, коли в кімнату проникав спекотний нічний вітер, мені нарешті вдалося заснути. І я побачила сон про зірки.

* * *

Я прокинулася в палаючому приміщенні. Мене оточувало полум'я, що поглинало все навколо.

От чорт, та я так згорю заживо...

Думки після сну ще плуталися, а страх міцною рукою схопив серце. Знадобилося кілька миттєвостей, щоб переляк нарешті відступив і я згадала головне: вогонь більше не може заподіяти мені шкоди. Мозок, однак, працював поки що не на повну силу.

Тому, коли з ревучого полум'я прямо на моє ліжку стрибнула закутана в плащ постать, я зреагувала повільніше, ніж варто було б, приголомшено роздивляючись сріблясте волосся і світло-блакитні очі. Прекрасне обличчя короля.

- Оріон? Якого диявола...

Побачивши його підняту руку з випущеними кігтями кольору слонової кістки, я запанікувала, і в мене перехопило подих. Він що, збожеволів?

Я схопила Оріона за зап'ястя і відвела його руку вбік - так, що він втратив рівновагу. Після завдала удару головою, врізавши лобом йому в ніс. Почувся хрускіт кісток. Мої кігті витягнулися, і, відчайдушно ними розмахуючи, я розшматувала Оріону обличчя. Він видав придушений рик і відсахнувся.

Я схопилася з ліжка. Моє тіло світилося золотим світлом, кров кипіла в жилах. Коли знову кинулася на Оріона, він вистрибнув з вікна і кинувся бігти садом. За мить його поглинули тіні.

- Якого біса? - вигукнула я.

За секунду двері між нашими спальнями відчинилися, і на порозі з'явився оголений до пояса Оріон, який рукою пригладжував сплутане волосся.

- Що сталося?

- Ти *тільки* прокинувся? - напустилася на нього. - У тебе будинок мало не згорів, а ти спиш? Чому не встановив пожежну сигналізацію?

Обвівши кімнату поглядом, Оріон насупив брови.

- Про що ти говориш?

Широким жестом я вказала на свою спальню, з подивом раптом виявивши, що вогню немає й близько. Ба більше, не залишилося жодних характерних ознак: ні диму, ні попелу, ні вугіллячок.

Розгублена, я поглянула на вікно, але й там, під нічним небом, все виглядало, як і раніше, - темно й тихо, лише смутно біліють квіти. Я знову повернулася до Оріона і втупилася на неосвітлену кімнату.

- Схоже, це був кошмар.

- Ми з тобою і є кошмари, любов моя. - Він кивнув на вікно. - Воно було відчинене? У такому разі захисні чари могли не спрацювати. Тут хтось був, Ровене?

Небо тільки-тільки починало забарвлюватися в рожеві та золоті досвітні тони. Оглянувши простирадло, я відчула дивне полегшення, коли помітила на ньому багряні смуги крові.

Значить, я не збожеволіла.

- Так, тут хтось був. Я роздряпала йому кігтями обличчя, і він забруднив мою постільну білизну кров'ю. У нього було сріблясте волосся. На мить я вирішила, що це ти. Схожість справді *вражаюча*.

Оріон підійшов до вікна і зачинив його, а потім підхопив мене на руки і відніс у свою ідеально прибрану спальню.

- Ти що робиш? - здивувалася я.

- Більше очей із тебе не спущу, - прошепотів він мені на вухо. - До світанку кілька годин, і я досі й гадки не маю, хто бажає тобі смерті. Зате знаю точно, що два Світлоносці сильніші за одного.

Він опустив мене на ліжку, і я одразу ж залізла під ковдру, просочену *його* прекрасним ароматом. Оріон ліг поруч зі мною й обійняв своїми сильними руками, я поклала голову йому на плече, почуваячись надзвичайно затишно, хоча й не слід було б.

Потроху він розслабився, дихання сповільнилося, і я відчула, як м'яко піднімаються й опускаються його груди.

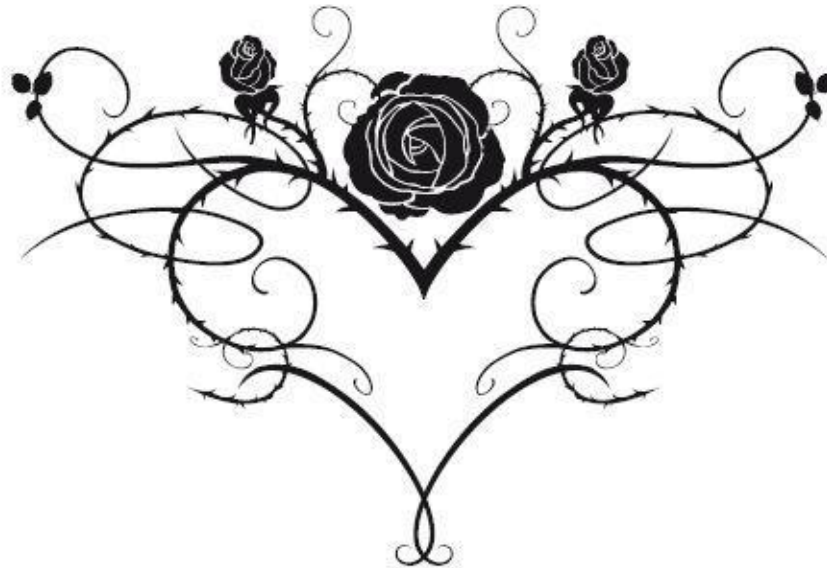
Мені подобалося слухати, як б'ється його серце.

Чорт!

Чому б просто не визнати, що мені подобається бути поруч із ним?

Розділ 27

Роуен

Я сиділа на кухні в Каса перед мискою свіжоприготованих *spaghetti aglio e olio*, традиційної страви неаполітанської кухні, поки він наповнював келихи сирою. Виходячи слиною, я накручувала апетитну пасту на виделку. Настала ніч, і на ганку біля його невеличкого особняка запалився ліхтар, що відкидав хиткі тіні на сусідні тюдорівські будівлі.

Шай тримала в правій руці келих із вином, але до їжі не доторкнулася.

- Починай, Ровене. Ви з Легіоном перевірили особняк Нойєс?

- Так, - підтвердила я. - Ми провели в Садбері цілий день. Особняк повністю замаскований магією, але його було легко знайти завдяки групі мисливців на демонів, які патрулювали ліс. Тому Легіон став невидимим і підібрався досить близько, щоб вивчити магичні сигнатури захисних заклинань.

Я відправила до рота велику порцію гострої пасту з часником, сподіваючись, що ніхто не зажадає докладної розповіді, тому що зараз мені дійсно хотілося їсти.

Легіон кивнув.

- Так, особняк захищений маскувальним заклинанням і ще одним, покликаним знищити будь-якого демона, який спробує проникнути всередину. У день випробування я зможу його нівелювати, тож ніхто й не дізнається. А ось маскувальні чари знімати не будемо, щоб не насторожити мисливців на демонів. Нема чого їм знати, що Роуен збирається увійти.

Шай потерла очі. Вона виглядала ще більш змученою, ніж я.

- Єдина проблема в тому, що всі наші дії будуть вигідні й Оріону теж.

Я зробила ковток вина.

- Ну, в Оріона, на відміну від мене, немає цілої команди, готової прийти на допомогу. До того ж він не знає, де саме у штаб-квартирі знаходиться книга.

Кас підлив мені ще вина.

- Чому це ви, прекрасні дами, виглядаєте такими виснаженими?

Я підняла келих, відчуючи гостру потребу захистити Оріона. Якщо розповім про вчорашній замах, про вбивцю зі сріблястим волоссям і блакитними очима, як дві краплі води схожого на Оріона, то отримаю цілком очікувану реакцію про того, хто намагається мене вбити.

- Безсоння мучить, - пояснила я.

- Те саме, - швидко підхопила Шай, сховавши, однак, очі, і в мене склалося враження, що вона щось недоговорює.

Цікаво. Смію припустити, що вони з Легіоном розважалися до самого ранку.

- Гаразд, - сказав Легіон. - Касе, що ти дізнався сьогодні?

Кас відсунув свій стілець і встав.

- Зачекайте.

За хвилину він повернувся в кімнату з великим, згорнутим у трубочку аркушем паперу і розклав його на столі між склянками й тарілками. Там виявилось креслення будівлі.

- План особняка Нойес, - оголосив Кас, - який зараз належить родині Корвін.

- Він був таємно побудований моторошним релігійним фанатиком на ім'я преподобний Ніколас Нойес 1690 року, - пояснила Шай. - У ті часи він працював на прилеглому млині. Мисливці на демонів влаштували штаб-квартиру недалеко від місця битви, яку англійці програли індіанському народу вампаноагі. Це для них священне місце. Ну, знаєте, кров праведників, що насатила ґрунт.

Я нагостила вуха.

- Преподобний Ніколас Нойес, який узяв участь у Салемському суді над відьмами? Це ж його одна з жертв прокляла словами "Бог напоїть тебе кров'ю". - Я здригнулася. - Майже впевнена, що саме він повісив мене в підземному світі.

У кімнаті запанувала тиша, оскільки ніхто не знав, як на це реагувати. Я махнула рукою.

- Гаразд, неважливо. Повернемося до креслень.

- Наші американські мисливці на демонів є послідовниками англійських, що мають давню історію, - повідав Кас.

- "Маллеус Маліфекерум", - додала Шай. - Молот відьом. Наприкінці п'ятнадцятого століття вони опублікували трактат під тією ж назвою. А відгалуження, що спеціалізується на демонах, - це відомий вам "Маллеус Даймоніорум".

- У текстах, зрозуміло, ні слова не сказано, - продовжив Кас, - що самі мисливці також не гребували використовувати магію: вони розуміли, що без чаклунства відьом і демонів їм нізащо не здолати.

Я втупилася на розкладений на столі план особняка.

- Де ти його взяв?

Кас усміхнувся, явивши на щоках ямочки.

- Смертні бібліотекарі - вражаючі створіння! Варто було мені трохи пофліртувати з молодою співробітницею в бібліотеці Лексінгтона, і вона показала сховище із зібраними історичними документами про "Маллеус Даймоніорум". Потім вона залишила мене там одного, я покликав Легіона, і ми разом прошерстили папери та знайшли секретний сейф.

Я підняла брови вгору.

- Виходить, ви вкрали креслення з секретного сейфа, але при цьому сподіваєтеся, що мисливці на демонів не здогадаються про наш прихід?

Кас глянув на Шай.

- А про це подбала Шай.

- Я освоїла заклинання для стирання спогадів, - похвалилася вона.

У мене відвисла щелепа.

- Срань господня! Ти справді можеш це зробити?

- Тепер так. - Її усмішка померкла, темні очі буравили мої. - Чи не здається тобі дивним, що Оріон розповів, де зберігається книга, хоча правила змагання того не вимагають? Що, якщо він хоче заманити тебе в пастку?

Я похитала головою.

- Я вірю йому. Не можу пояснити чому, але це так. - Я глибоко вдихнула. - Мені здається, він більше зацікавлений у тому, щоб знайти гримуар, ніж у збереженні королівського титулу, оскільки вважає його вкрай важливим для забезпечення безпеки демонів. Такою завжди була його головна мета: захистити демонів у майбутній війні зі смертними.

Легіон потер рукою підборіддя.

- Не так вже він і помиляється. Зброя і методи ведення бою у смертних нині зовсім не ті, що були століття тому.

Я поглянула на план величної будівлі з трьома крилами, що утворюють незграбну П-подібну форму. Легіон вказав на кімнату з написом "Канцелярія".

- У старих будівлях на кшталт цієї саме тут зберігалися і переписувалися від руки офіційні документи. Думаю, це найімовірніше місцезнаходження гримуара.

Я відкинулася на спинку стільця і, примружившись, подивилася на Легіона.

- Що, якщо... - Я піднесла палець до губ. - Що, якщо ми відправимо тебе на розвідку? Скажімо, завтра? Невидимим ти оминеш магічний захист, проникнеш у будівлю й обшукаєш канцелярію. Так ти зможеш дізнатися, чи справді книга в сейфі, і підстрахуєш мене. Хто-небудь знає заклинання для відмикання замків?

Шай вказала на карту.

- Саме так ми і добули креслення. Якому, до речі, близько трьох сотень років, тож, може, не варто бруднити його часниковою пастою?

Легіон кивнув.

- Так, це я можу зробити. Але ви маєте перебувати поблизу, на випадок, якщо мені знадобиться допомога. Я пошукаю заклинання, яке дасть змогу спілкуватися з вами на відстані.

Я втупилася на нього.

- Друже, для цього існують мобільні телефони.

Він подивився на Шай.

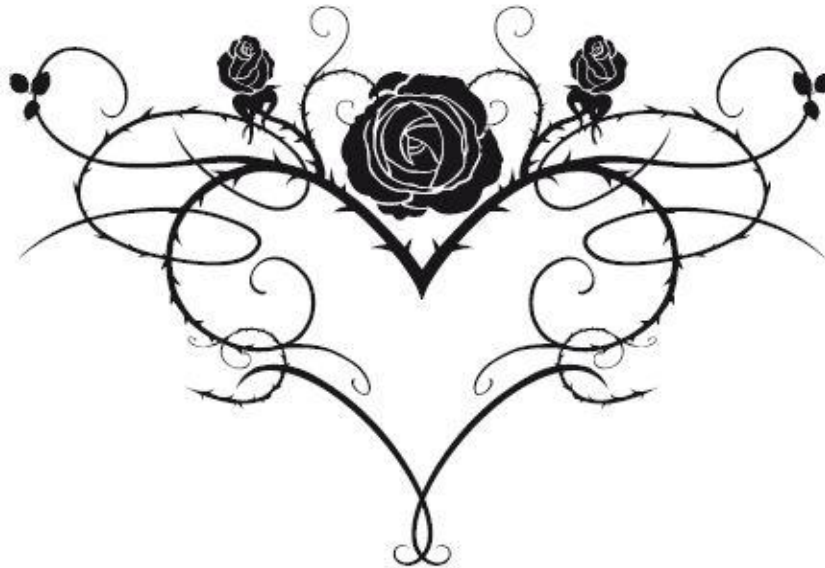
- Точно.

- Шай навчить тебе писати есемес, - додала я. - Повір, це справді важлива навичка.

Хоч би як категорично Кас велів не довіряти нікому, довіра становила основу майже всього, що я тут робила. Вона - невіддільна частина взаємодії з оточуючими.

Розділ 28

Роуен

День другого випробування.

Я знову прокинулася в обіймах Оріона, міцно обхопивши його ногами. Схоже, уві сні я притиснулася до нього, і йому це сподобалося.

Останні три ночі я мучилася від того, що сплю з ним в одному ліжку, але при цьому не маю можливості його поцілувати. На щастя, торкатися його преса мені ніхто не забороняв.

Про випробування ми не говорили, хоча тінь майбутнього дійства постійно нас переслідувала. Але нинішнього ранку було безглуздо ігнорувати неминуче.

Оріон повернувся до мене і прибрав волосся, що впало мені на очі.

- Сьогодні знаменний день. Ми нарешті подаруємо свободу жителям міста.

- Це ми ще подивимося.

Моє серце прискорило свій ритм. Останні кілька днів я тільки й робила, що концентрувалася і розділяла увагу, а тепер, коли часу майже не залишилося, у моїй голові оселився рій нових турбот. Зрештою, я ж Роуен Моргенштерн, і неважливо, була я смертною чи демоном, але мозок мій послужливо підносив на блюдечку найгірші сценарії. Безперерійно.

Я підняла очі на Оріона.

- Що, якщо ми якимось чином усе зіпсуємо і втратимо шанс роздобути гримуар? Або мисливці доповідатимуть про наше вторгнення уряду, і федерали

розбомблять Місто Шипів перш, ніж ми знімемо заклинання? - Я насилу ковтнула. - Що, якщо своїми діями вб'ємо всіх демонів? Чи не боїшся ти втратити шанс роздобути книгу, якщо я раптом облажаюсь?

Він повільно провів рукою по моєму хребту. Кінчики його пальців випромінювали тепло, змушуючи мене мліти від дотику.

- По-перше, я ні секунди не сумніваюся в тому, що ти не облажаєшся. - Його обличчя було так близько до мого, що наші щоки майже стикалися. - По-друге, захисні заклинання зможуть уберегти Місто Шипів. Крім того, я не думаю, що мисливці мають достатньо впливу для нападу на нас.

- Звідки така впевненість?

- Відтоді як зайняв трон, я працював над тим, щоб ізолювати мисливців на демонів від впливових фігур. Людські політики напрочуд сприйнятливі до шантажу та різних форм хабарництва. У світі смертних володарів правлять гроші: тут і жертви на виборчу кампанію, і погрози фінансування супротивників. Керувати ними, чесно кажучи, виявилось набагато простіше, ніж я очікував. Зараз, принаймні, мисливці самі по собі, і в них немає жодного політичного капіталу.

Я втупилася на нього широко розкритими очима.

- Для стародавнього демона, який злегка не в собі, ти напрочуд добре розбираєшся в сучасному світоустрої.

- Мені подобається, коли ти мене хвалиш. - Ковзнувши вгору, його долоня опустилася мені на шию, і Оріон притулився чолом до мого. - Якщо ти коли-небудь вирішиш, що довіряєш мені, я засаджу тобі і буду трахати доти, доки ти не благатимеш про пощаду. Поки не забудеш власне ім'я.

Від пристрасного зізнання моє лоно болісно стиснулося, і я насилу придушила бажання накинутися на нього з поцілунками.

- Тільки в твоїх устах, Оріоне, самовпевненість не звучить недоречно.

Куточок його рота сіпнувся - не від усмішки, радше від нерішучості. Подібного виразу обличчя, вразливості, я ніколи раніше в нього не помічала. Його груди піднімалися й опускалися швидше, серцебиття почастишало. Оріон, великий поганий Лорд Хаосу, нервував.

- Але спочатку тобі потрібно дізнатися, що я зробив. Побачити справжнього мене.

Я втупилася в його блакитні очі, обрамлені темними віями, і в грудях у мене заніло від нехорошого передчуття.

- Що ти маєш на увазі? Що ти зробив? - Запитання прозвучали трохи різкіше, ніж планувалося. Просто я не знала, чи в змозі винести ще якісь жахливі сюрпризи.

Його погляд став відстороненим. Оріон відсторонився від мене і піднявся з ліжка, явивши моєму погляду свою м'язисту спину.

- Сьогодні випробування, розповім усе пізніше.

Дивлячись на нього, я відчувала, як між нами виростає стіна, від якої холоне повітря. Мене турбувало ще дещо. Те, говорити про що в останні кілька днів я свідомо уникала.

- Бачиш, він справді був схожий на тебе як дві краплі води. Той, хто проник у мою спальню через вікно.

Оріон знову повернувся до мене, вигнувши брову.

- Ти ж була в напівдрімоті, чи не так?

Я ковтнула клубок, що підступив до горла.

- У мене був двійник. Ну, типу того. Що, якщо існує хтось, хто виглядає точнісінько як ти?

- Двійники смертні за своєю природою. І в них немає кігтів. - Він похмуро подивився на мене. - Своїм існуванням ти зобов'язана смерті Мортани. Я ж, як бачиш, живий і здоровий.

Озвучувати наступну думку я зовсім не хотіла, але стриматися не змогла:

- Просто... всі думали, що мої батьки мертві. А це виявилось не так. Ти згадував, що ви з братом дуже схожі зовні...

- Роуен, - різко перебив мене Оріон. Температура в кімнаті миттєво впала. - Я бачив, як він помер. Ніколи цього не забуду.

Я глибоко зітхнула і подумки заперечила: *"А я бачила, як ти на мене напав"*.

У моїй голові проросли нові приводи для тривоги, обплели своїми колючими шипами інші думки. Не сказавши більше ні слова, я попрямувала в душ у своїй кімнаті. Увімкнула воду і роздяглася, дозволила парі огорнути все приміщення. Слова Оріона, сказані місяць тому, луною розносилися в моїй свідомості.

"Саме Карл видав тебе. Однак, якщо тобі від цього легше, можеш вважати його кончину нещасним випадком. Припустімо, у мене рука здригнулася, і я ненавмисно відірвав хлопцеві голову, а потім засунув його останки під письмовий стіл".

Оріон мучився почуттям провини через якусь страшну таємницю. Цікаво, що це могло бути?

Я встала під душ і, заплющивши очі, спробувала уявити собі нашу розмову у вигляді якогось ментального образу, який можна спакувати в коробку і прибрати з очей геть. Від того, як пройде сьогоднішній день, залежало надто багато, і мені була потрібна стовідсоткова концентрація. Головне завдання на наступні півгодини полягало в тому, щоб перестати думати про обіцянку Оріона трахати мене, доки не благодатиму про пощаду, не забуду власне ім'я і все інше, що він мені наговорив.

Подумки почала проговорювати етапи плану, який склала зі своєю командою. Спочатку я злечу в небеса, прочитаю заклинання невидимості і поспішу в Садбері. Коли приземлюся поруч з особняком, Кас і Легіон, які сховалися неподалік, знімуть з нього захисні чари. Хоч будинок і залишиться невидимим оку, вхід я знайду за маленьким кам'яним покажчиком.

Заклинання невидимості допоможе мені прослизнути повз трьох-чотирьох охоронців - або їхніх трупів, якщо Оріон добереться туди першим. Іншим заклинанням я відіпру вхідні двері, а потім і сейф. Непомітно проникну всередину, прямо в канцелярію.

Якщо мисливці нас виявлять, то автоматичні замки з великими залізними штирями замкнуть нас усередині і особняк стане нашою пасткою, а мисливці на демонів - катами.

Але двері можна відкрити зовні за допомогою заклинання, що відмикає, і для цієї мети біля південного входу чергуватиме Шай. Ми домовилися, що чотири удари по дверях означатимуть, що їй належить поспішити мені на допомогу.

До заходу сонця я могла б повернутися сюди з гримуаром у руках і готовою до коронації.

Теоретично.

* * *

Ми з Оріоном стояли один навпроти одного під похмурим небом. Я була напружена до межі, а він, навпаки, розслаблено притулювся до кам'яної стіни, засунувши руки в кишені. На ньому була вдягнена темно-сіра футболка, що туго обтягнула широкі плечі. Я ковзнула очима до його татуювання змії. Одразу пригадався дотик його пальців, що погладжували мій хребет сьогодні вранці...

Я наказала собі відвести погляд, нагадала, що подібні думки під ментальним замком.

Правила демонічних поєдинків вимагали, щоб випробування починалося в самому Місті Шипів, а вже звідси слід було щодуху мчати в Садбері.

Я відвернулася від стіни й озирнулася натовп, що зібрався, натрапивши на Лідію, герцогиню, яка колись намагалася мене вбити. Інші демони, крім Амона, поки що були мені не знайомі.

Щоб не допустити витоку інформації, яка могла б насторожити мисливців на демонів, ніхто з присутніх не мав ні найменшого уявлення про те, куди саме ми з Оріоном попрямуємо. Зате всім було ясно, що у мене були всі шанси стати до вечора новою королевою.

З натовпу вийшла пані Блекнеттл, одягнена в сріблясту мантію в тон волоссю.

- Сьогодні вам доведеться вийти за межі Міста Шипів. Той, хто прибуде назад із гримуаром, випередивши суперника, виграє випробування й отримає корону. І хоча ніхто з нас не знає, куди ви прямуєте, ми з нетерпінням чекаємо вашого повернення з цієї подорожі. Хай благословлять вас обох боги.

Я кивнула їй. Кров стукала в жилах, немов бойовий барабан, нерви сильно розігралися. Щойно проб'є годинник, ми злетимо в небо. Я кинула ще один швидкий погляд на Оріона, і він відповів мені змовницькою посмішкою, ніби нас пов'язував якийсь секрет.

Я зробила глибокий вдих, і моє тіло здригнулося, коли передзвін дзвонів сповістив про початок випробування. Крила вирвалися з лопаток, і я, злетівши в повітря, здійнялася під хмарами. Морський вітер тріпав волосся, поки я летіла на південний захід у бік Садбері. Я вимовила заклинання маскування, про початок дії якого сповістило гудіння магії в тілі, змішане з адреналіном.

Витягнувши перед своїм обличчям руку і нічого не побачивши, я відчула запаморочливе почуття ейфорії. Мені знадобилося кілька хвилин, щоб звикнути до думки про власну невидимість.

Я обнишпорювала очима небо, намагаючись знайти Оріона, але помітила лише слабке ворухіння тіней у хмарах. От і добре, "Маллеус Даймоніорум" буде невтямки про наше наближення.

Оріон мав рацію: я жадала дикого польоту, що давав би можливість ширяти в повітрі над землею, як і належить суккубу. Його п'яний аромат плив за вітром, огортаючи мене, немов вишукана ласка.

Раптово в кишені завібрував телефон, разом протверезивши мене. Справді? Зараз? У мене тут же почастішав пульс. Мій номер був відомий тільки Касу, Легіону і Шай; а я ясно дала зрозуміти, що писати можна тільки в разі, якщо щось пішло катастрофічно не так.

Я дістала з кишені телефон і в жаху втупилася... у порожнечу. Чортова штукавина теж стала невидимою! З гарчанням я натиснула бічну кнопку і, звелівши голосовому помічникові Сірі зателефонувати Шай, притиснула смартфон до вуха. Виклик одразу ж переключився на голосову пошту, і від хвилювання у мене у скронях застукала кров.

На щастя, Легіон одразу ж відповів на дзвінок.

- Легіон, - рявкнув той у слухавку.

Задихаючись, я крикнула йому:

- Що відбувається? Не можу прочитати текст і, схоже, відстаю.

- Щось не так, Ровене. Гадаю, мисливці в курсі, що ти прийдеш.

Кров у моїх жилах перетворилася на лід.

- Мисливці на демонів? Але звідки? Ніхто, крім нас, не знав, куди ми прямуємо.

- Поняття не маю. Хтось їх попередив. Тому що тут аж ніяк не три-чотири охоронці, а клята армія.

Я оглянула хмари, але не побачила жодних слідів тіньової присутності Оріона.

- Де Шай? Вона не відповідає.

- З нею все гаразд. Сказала, що страхуватиме біля південного крила, на випадок, якщо тобі знадобиться допомога, щоб вибратися. Вона зараз невидима для всіх, включно зі мною.

- Легіон, уже надто пізно зупиняти розпочате. Я загубила Оріона з поля зору, і до самого прибуття в мене не буде можливості розповісти йому про те, що відбувається. Отже, випробування продовжиться, незважаючи ні на що. Усе, що ми можемо зробити, - це боротися за вхід і вихід в особняк.

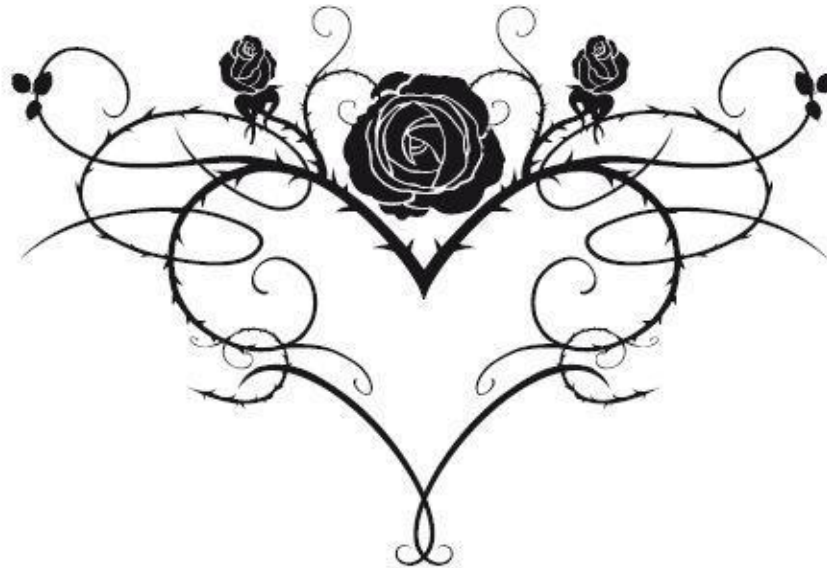
Я прибрала телефон назад у кишеню і цілком віддалася польоту, намагаючись набрати швидкість.

Серце шалено калатало, поки я мчала все далі на захід. Ландшафт піді мною ставав дедалі зеленішим, і на підступах до Садбері я знизилася, уважно вдивляючись у землю. Якщо пропущу мітку, то знову опинюся в підземному світі, а чергова зустріч із розлюченим натовпом пуритан - останнє, що мені зараз хотілося. Хоча, схоже, зустріч із розлюченим натовпом пуритан на мене чекала в будь-якому разі.

Нарешті, я досягла зовнішньої межі заповідника Грейт-Мідоуз. Листя дерев полум'яніло в прохолодному осінньому повітрі. Наближаючись до особняка Нойес, я відчула металевий запах крові.

Розділ 29

Роуен

Мій шлунок збунтувався, побачивши вбитих людей: деякі з них були обезголовлені, інші спалені. Їхня кров розтеклася по землі, обагряючи траву і живлячи ґрунт, зовсім як за часів пуритан.

На частку секунди я злякалася за безпеку Оріона.

Намагаючись не звертати уваги на тремтіння в ногах, я відшукала кам'яну плиту, що позначала вхід до невидимого особняка, і притиснула руку до того місця, де мали бути двері, щоб прочитати заклинання, яке відчиняє. Робити цього не треба було: Оріон залишив їх відкритими.

Десь у надрах особняка лунали крики, що проносилися по всій будівлі. Це місце виявилось куди просторішим, ніж я собі уявляла. Світло, що проникало через величезні арокні вікна, смугами лягало на старі плитки підлоги. Стіни, до середини обшиті дерев'яними панелями з червоного дерева, вище були побілені. Тут же висіли писані олією картини, що зображали мисливців на демонів. На другий поверх вели два рукави широких кам'яних сходів, розташовані по обидва боки холу.

Однак канцелярія знаходилася на нижньому поверсі.

У просторих залах панувала метушня: усюди носилися мисливці на демонів, віддавалися накази. Вони проходили повз, не підозрюючи про мою присутність. Один із них із силою зачинив двері позаду мене, чим викликав гучне відлуння.

Намагаючись ступати якомога тихіше, я поспішила в канцелярію. У східному крилі відрахувала четверті двері праворуч і, проникнувши всередину, опинилася в кам'яній кімнаті з вітражами. Світло, що проходило крізь них, ставало різнокольоровим. В одному кутку стояла дерев'яна шафа. Саме тут, за словами Легіона, має бути замкнений у сейфі гримуар.

Варто було мені зробити крок до шафи, і завила сигналізація, а гучний голос оголосив:

- Розпочати процедуру блокування. У будівлі виявлено демонів. Розпочати процедуру блокування.

Важко дихаючи, я впала на коліна просто перед сейфом і прошепотіла заклинання, що відмикає. Нервово тремтіння прокотилося мною, коли лімбовий замок повернувся, і дверцята з клацанням відчинилися. Відчуваючи неймовірне полегшення, я дістала гримуар у шкіряній палітурці. Дивно, однак, що насправді він виявився набагато меншим, ніж я очікувала. І виглядав дуже новим.

Я зазирнула під обкладинку, виявивши, що це зовсім не гримуар, а список імен та адрес.

У мене защеміло в шлунку. Чорт. Невже Оріон випередив мене? Чи мисливці на демонів завбачливо його переховали?

Зачепившись поглядом за одне згадане в книзі ім'я, я відчула, як прискорилося серцебиття.

"Джузеппе Еспозіто, 8 Геллоуз-Хілл-роуд, Осборн, штат Массачусетс. Відсутній із вересня. Імовірно використовує чари, щоб здаватися старшим. Імовірно, небезпечний. Зник безвісти".

Я перегорнула до початку книжки; моя рука затремтіла, щойно прочитала рукописний напис: "Підозрювані у втечі ліліт".

У книзі містилося близько дюжини імен та адрес, розкиданих по всьому світу. От лайно! Виходить, ми ще не перевелися у світі смертних. Раптово ця книга здалася мені куди ціннішою знахідкою, ніж гримуар. Може, ми з Оріоном справді не останні живі представники свого виду, що залишилися в живих.

Моє серце забилося швидше. Принюхавшись, я відчула слабкий запах кедра - аромат, що став для мене таким рідним. Тепер я починала розуміти, що мав на увазі Оріон, говорячи про загострені органи нюху в демонів. Це справді приголомшує. Поряд з його присутністю я відчувала запах крові, сморід паленого волосся і шкіри, їдкий людський піт і багато чого іншого, про що зовсім не хотілося замислюватися.

Намагаючись приглушити тривожні дзвіночки у себе в голові, я зосередилася на ароматі паленого кедра, який мав привести мене до Оріона. Як і раніше невидима, я кралася широким коридором. Повз мене проносилися смертні, озброєні довгоствольними пістолетами. Невже вони вважають, що зможуть зупинити нас кулями?

Зрештою я здогадалася послухати, про що вони говорять між собою.

- Один із цих виродків ліліт залишає за собою слід із трупів.

- Гримуар зник! - прокричав хтось.

- Як ми знайдемо їх, якщо вони невидимі?

Кров забурлила в жилах. Звідки їм знати, що ми *ліліт*? Точний план сьогоденної операції був відомий тільки Оріону і трьом моїм друзям, і все ж мешканці особняка *точно* знали, на кого очікувати. То хто ж, диявол його розбери, видав їм інформацію?

Я й гадки не мала, де тепер шукати його, тож просто слідувала за ароматом, доки звідки не візьмись не з'явилася рука, яка втягнула мене в маленьку бібліотеку. Двері зачинилися. Обернувшись, я побачила Оріона, навколо якого клубочилися тіні.

Я з ідеальною точністю продумала плани, але хтось усе ж їх зіпсував. Я була радше приголомшена, ніж розсерджена, не могла прийняти той факт, що один із моїх друзів так легковажно поставився до важливого секрету.

Оріон з усмішкою підняв гримуар - вицвілу темно-зелену книгу з напівстертим золотим написом.

- Чи не це ти шукаєш?

Туга нитка розчарування скрутилася всередині.

- На бійку нариваєшся? Ти її отримаєш! - Озирнувшись на зачинені двері, я запитала: - Чому ти досі тут? Чому не зник разом із гримуаром?

Вираз його обличчя став серйозним, і він простягнув книгу мені.

- Хочу, щоб ти мені довіряла. - Він не дивився безпосередньо мені в очі, тому що я, як і раніше, була невидима, але загалом вгадував моє місцезнаходження. - Тому, Роуен, я віддаю тобі все: і книгу, і корону. Забирай.

Серце моє готове було ось-ось розірватися. Не знаючи, що сказати, я прийняла з його рук гримуар, і він зник під дією маскувального заклинання.

- Повірити не можу, що ти ось так запросто вручаєш його мені.

- Я вірю, що ти приймеш правильне рішення.

Я приголомшено зітхнула, насилу приймаючи те, що відбувається тут і зараз.

- Як ти дізнався, де захований гримуар?

- Так само, як завжди дізнаюся потрібні мені відомості: спіймав мисливця на демонів і почав ламати йому кістки, поки він не заговорив.

Ох, краще б не питала!

- У мене теж для тебе дещо є, Оріоне.

Я простягнула йому книгу зі списком імен ліліт, і вона матеріалізувалася з повітря.

- Здається, ми з тобою не єдині вцілілі ліліт. Мисливці вистежили ще кількох.

Оріон зашелестів сторінками, і його тіло почало світитися.

- Святі небеса, Роуен. Як думаєш, це правда?

- Ім'я містера Еспозіто мені знайоме. І він цілком може виявитися демоном. Саме він повідав мені про випробування. І дружив із моєю мамою.

Оріон із благоговінням подивився на мене.

- Можливо, помста необов'язково має бути різаниною. Згодиться і повернення ліліт, яких ці виродки намагалися винищити. - Він насупився і посміхнувся куточками губ. - Але мисливців я все одно вб'ю з превеликим задоволенням.

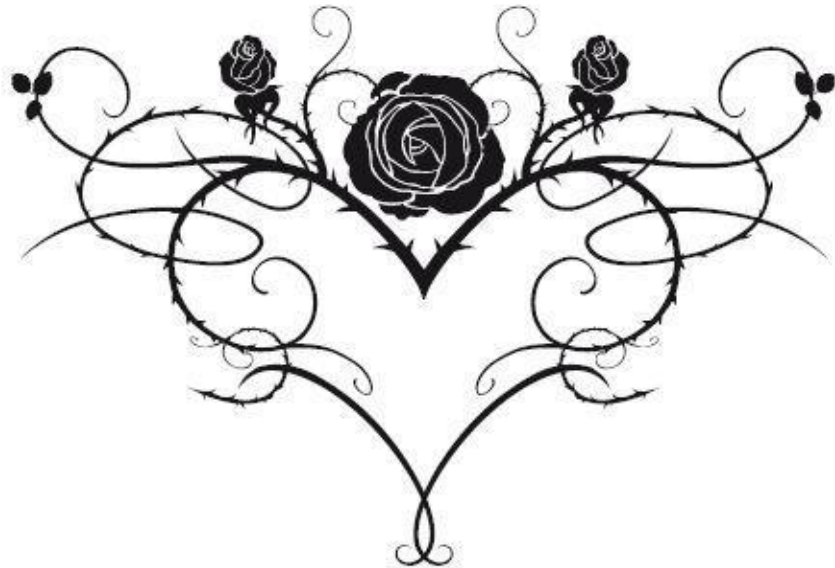
- Давай спочатку винесемо книжки з дому, а потім влаштувай бійню скільки душі завгодно. Вибратися через південний вхід буде швидше. Шай чекає нас по той бік, щоб відімкнути двері на випадок блокування.

Просто на очах ідеальні риси обличчя Оріона заволокли тіні.

- Ходімо, люба, - прошепотів він. - Розправа над мисливцями на демонів може почекати.

Розділ 30

Роуен

Ми відчинили двері і, виявивши, що в коридорі нікого немає, рука об руку непомітно рушили в дорогу. Пам'ятаючи план будівлі, я впевнено крокувала до південного входу, який був великими дерев'яними дверима, втиканими залізними шипами. Я озирнулася, щоб переконатися, що поблизу немає ні душі, і, затамувавши подих, нахилилася й відбила умовний сигнал. *Тук. Тук. Тук. Тук.*

Передбачалося, що після цього двері відчиняться...

- Шай там немає, - пролунав позаду мене низький чоловічий голос.

Я похолоділа, надто добре знаючи, кому належить голос.

- Схоже, твоя подружка не бажає допомагати, - додав він.

Розвернувшись, я побачила двох чоловіків із пістолетами в руках. Одним із них був Джек Корвін.

Виникало закономірне запитання: як, чорт забирай, вони дізналися, що я стою біля дверей, якщо мене не видно? Невже подруга і про це розбовтала?

Раптово живіт обпалив біль. Я опустила очі і побачила, що в мене влучили не кулі, а радше дротики: один встромився в ребро, інший влучив у живіт. Я висмикнула їх, але вони виявилися отруєними - отрута розтікалася по моїх венах, роз'їдаючи захисну магію і роблячи мене видимою.

Я впала на коліна. Озираючись на Оріона, переконалася, що він теж поранений, але поки тримається на ногах. Він кинувся на мисливців як дикий звір і відкинув одного до стіни, в той час як Джек втік, кличучи підмогу.

Перемагаючи біль, я витягла з кишені телефон, затиснула бічну кнопку і заволатала що є сили:

- Сірі, подзвони Легіону!

Поки йшло з'єднання, за тріском у слухавці я зрозуміла, що тут не дуже хороший зв'язок. Піднявши голову, побачила, що Оріон намагається наздогнати Джека, але все виявилось марно: від руйнівного впливу отрути в нього почали заплітатися ноги.

- Легіон слухає! - донісся крізь тріск статички голос друга.

- Ми в пастці! Можеш дістатися до південного входу?

Відповіді я не розчула. Мені раптом стало дуже жарко, звідкись повалили клуби диму, і на очі навернулися сльози.

Я обернулася і побачила, що двері охоплені полум'ям, що пожирає і дерево, і залізо. Що ж, чудово, вогонь випалить нам шлях на свободу. Ось тільки почувалася я вкрай кепсько. Розпечене повітря обпікало обличчя, а коли я сунула руку в полум'я, воно полоснуло жаром кінчики пальців.

"Вогонь завдає болю!" Отже, отрута пригнічує магію.

- Оріон! - крикнула я.

Я дивилася на нього, поки він, похитуючись, повертався до мене. Джек, мабуть, відчув зростаючу слабкість Оріона і тепер повільно й побоюючись крався за ним. Я задумалася: а чи могли ми померти тут без нашої магії? Звичайні демони однозначно так. А Світлоносці? Я поняття не мала.

Я знову згадала карту особняка. Ліворуч від нас були розташовані сходи, якими можна піднятися на два поверхи вгору. Імовірно, там буде менше мисливців.

Я веліла Оріону слідувати за мною, а сама намагалася не звертати уваги на пекучий біль від отрути, що поширюється по тілу. Коли ми опинилися на сходовій клітці, я озирнулася і переконалася, що Оріон не відстає ні на крок. У кожній рисочці його тіла закарбувався біль, і я задалася питанням, скільки додаткової енергії він витратив, намагаючись переслідувати Джека.

Ідея підніматися вгору сходами в палаючій будівлі мене анітрохи не надихала, але інших варіантів не було. Нарешті, спрацювала система пожежогасіння, з голови до ніг обливши нас крижаною водою. Щоб уберегти гримуар від вологи, я поспіхом сунула його під сорочку.

Вирвавшись уперед, Оріон відчинив переді мною двері, що вели на верхній поверх. Коли побачила пустельну залу, я з полегшенням видихнула і витягнула книжку, оскільки розбризкувачі тут не спрацювали.

- Немає часу відпочивати, Роуен, - сказав Оріон. - Потрібно знайти вихід.

- Знаю. - Моє тіло горіло від токсинів, і я ледь волочилася залом, стискаючи в руках гримуар.

У мене не було уявлення, як нам вибратися з особняка. Я знову дістала телефон і веліла Сірі набрати Легіона. Цього разу гудки були чіткими, і він майже одразу взяв слухавку.

- Де ти? - крикнув він у слухавку.

Я не могла витратити час на докладні пояснення і відповіла коротко:

- Потрібно відчинити вхідні двері. Не зараз! Я постукаю. Просто почекай мене там, гаразд?

Ми майже досягли кінця коридору, і я натиснула, напружуючи останні сили. Оріон не відставав.

Діставшись до дерев'яних перил сходів у головному вестибюлі, ми, злегка похитуючись, почали спускатися так швидко, як дозволяли наші поранені тіла.

Залишалось лише кілька сходинок, і моє серце гулко заколотилося.

Біля підніжжя стояв Джек Корвін, націливши на нас свій пістолет.

Якби в мене була можливість закликати свою магію, я б спалила особняк дотла, щоб забезпечити безпеку Оріона.

Обличчя Джека було червоним, по лобі стікав піт.

- Думала, вбивство мого батька зійде тобі з рук? - нервово взвизгнув він.

Оріон обхопив мене рукою за талію і повільно потягнув назад, маючи намір засунути собі за спину, закрити своїм тілом. Раптово я відчула різкий укол болю, коли в шкіру встромилися нові дротики.

- Плоди глоду і отрута Ладона, - прошипів Джек. - Не дуже-то приємна штука, правда, друзі?

- Тримайся від неї подалі! - заревів Оріон. Його голос відбився від стін, як клич темного бога. - Якщо знову заподієш їй шкоду, я змушу тебе пошкодувати про те, що ти взагалі на світ народився. Я - кошмар, непідвладний твоєму розумінню. Я спалю це місце дотла, змушу тебе задихнутися від диму, а потім вирву твої легені, Джеку.

- Тільки не під дією отрути, - усміхнувся він.

Я зазначила, що він, може, і намагається глумитися над нами, але тремтячий голос псує враження. Почувши звук кроків нагорі, я впала на коліна. Не вистачало нам ще опинитися поміж двох вогнів: з Джеком, який перебуває внизу, та іншими мисливцями на демонів, що збігають зверху.

З диким гарчанням Оріон кинувся на Джека і, притиснувши до стіни, втиснув передпліччя в горло. Обличчя Джека почервоніло під стать листю дерев, що росли зовні.

- Тримайся подалі від моєї королеви, - проричав Оріон.

Джек упустив пістолет, смикав ногами в повітрі. Я й гадки не мала, де Оріон знайшов сили для такої атаки, адже мене отрута Ладона роз'їдала зсередини.

- Біжи, Роуен! - прокричав Оріон, але його слова долітали до мене немов здалеку. - Я за тобою. Забирайся звідси!

Похитуючись, я пройшла повз нього і Джека і простягнула руку до дверей. Думки плуталися. Оріон довірив мені доставити гримуар у безпечне місце. Десь вдалині кричали один на одного Джек і Оріон, але мої почуття притупилися, наче отрута роз'їдала і мозок теж. Я зосередилася на одному-єдиному завданні - винести книгу з особняка. Притулившись до дверей, я постукала чотири рази, і вони піддалися.

Я повалилася на землю, залиту сліпучим сонячним світлом. У повітрі пахло смертю. Відчувши, як мене підхоплює пара сильних рук, міцніше вчепилася в гримуар. Слідом нахлинуло відчуття польоту, супроводжуваного потужними

поривами вітру. Я притулилася до грудей Оріона, болісно відчуваючи кожен кісточку в тілі, нерви ніби рвалися на частини.

Нарешті, світ занурився в темряву і зник.

* * *

Десь поблизу лунали чоловічі голоси. До горла підступила нудота. Я встала на карачки, і мене вирвало.

- Роуен!

Я підняла голову і побачила перед собою обличчя Легіона, розмите, розфокусоване.

- Роуен! - знову покликав він, присідаючи поруч зі мною навпочіпки. - Мені потрібно знати, яку отруту тобі ввели.

Борючись із новою хвилею нудоти, що підступала, я копалася у своїх думках, намагалася щось згадати. Джек же вибрав склад отрути...

- Долоня, - пробурмотіла я, сідаючи на п'яти. Потім обняла живіт і лягла на бік. Але яку б позу не приймала, скільки б не ворочалася, біль не відступав. - Отрута змії. І глід. - Я впала на спину просто в бруд. - Де Оріон?

* * *

Чиясь рука обхопила мене за шию, і, розплющивши повіки, я побачила схилене до мене обличчя Легіона. Він підніс до моїх губ чашку з якимось напоєм, що випромінює аромати хвої та ягід.

- Пий, Роуен, - м'яко промовив він, погладжуючи по потилиці. - Це допоможе.

Від запаху напою мене знову збудило, але в роті було сухо, як у пустелі.

- Пий, Роуен, - підхопив Кас. - Це ліки. Від них стане краще.

У цей момент він так сильно нагадав мені маму, що виключно з бажання догодити йому я зробила ковток в'язкої землистої рідини, а потім і осушила чашку до дна. Смаком напій був схожий на бруд із листям, але зате мав практично миттєвий ефект, змивши біль, що роз'їдає, і заспокоївши м'язи. Зір поступово почав прояснюватися, шлунок перестав бунтувати. У руках і ногах, як і раніше, відчувалася слабкість, але вони більше не боліли.

Я підняла голову і вдивилася в стурбовані обличчя Легіона і Каса. Відчувши себе, нарешті, досить сильною, сіла і витерла рот тильним боком долоні.

Ситуація, як і раніше, здавалася неправильною. Моє охоплене панікою серце шалено калатало, а страх сковував кожен м'яз у тілі.

Озирнувшись навколо, я зрозуміла, що мене так схвилювало.

- Де Оріон?

Легіон кинув розгублений погляд на Каса.

- Не знаю. Ми намагалися якомога швидше доставити тебе в безпечне місце.

- Ми не стали його чекати, - додав Кас.

- Роуен, книга в тебе! - Легіон простягнув мені гримуар. - Ти перемогла.

- Зачекайте-но. - Мені насилу вдавалося вловлювати суть розмови. - Оріон в особняку?

- Коли ти сказала, що потрапила в пастку, - пустився в пояснення Кас, - я вирішив, що незайвим буде влаштувати пожежу. Ви вдвох у будь-якому разі вижили б, але...

- Кас! - заволала я. - Мені потрібно повернутися за Оріоном!

Він спочатку здивувався моїм словам, потім насупився.

- Звісно. Але чи не краще спочатку віднести гримуар у Місто Шипів? З Оріоном усе буде гаразд, як і завжди.

- Йому довелося виживати в куди гірші часи. З жменькою смертних уже точно впорається, - відмахнувся Легіон.

Я міцно притиснула до себе книжку.

- Ні. Після введення отрути ми втратили магію. Я не дозволю смертним знову здобути нам ним гору.

Я вже схопилася на ноги, коли Легіон торкнувся моєї руки.

- Почекай. Чи не розумніше буде залишити гримуар нам?

Переводячи погляд з одного обличчя на інше, я згадала про те, що хтось видав нас мисливцям на демонів. Думка про це не давала мені спокою.

- Шай не було біля південного входу. Де вона?

Легіон похитав головою.

- Ми не змогли знайти її. І на дзвінки вона не відповідає. Але чи не думаєш ти, що вона... - Він не договорив. - Вона б не кинула тебе там навмисне, Роуен.

Кас потер підборіддя долонею.

- На жаль, довіряти в нинішній ситуації не можна нікому. Навіть найдорожчим друзям.

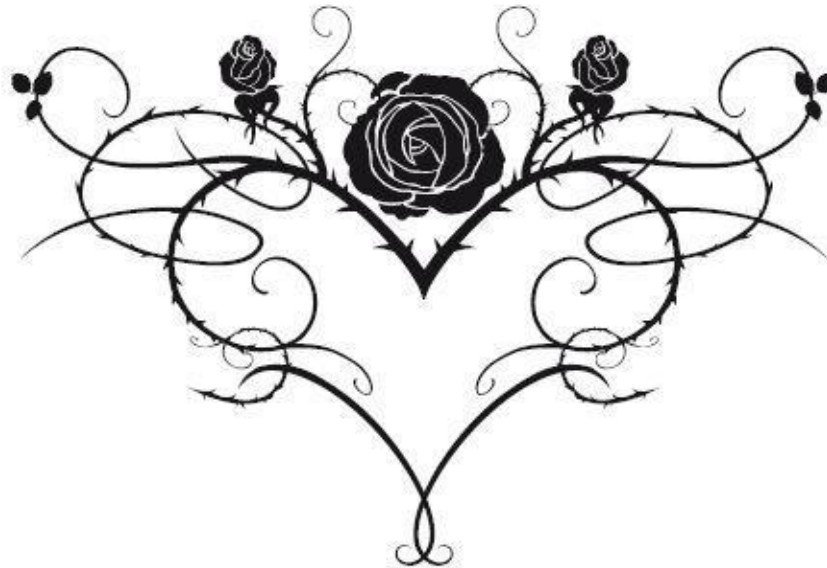
- Саме тому я триматиму книгу при собі. - Я забрала в Легіона склянку з протиотрутою. - Дякую вам за те, що доставили мене в безпечне місце. Побачимося в Місті Шипів.

Вони продовжували кричати мені вслід, щоб віддала книжку їм, бо так безпечніше. Бо якщо заявлюся з нею до Оріона, він може забрати її і перемогти.

Але, чесно кажучи, наразі Оріону я довіряла значно більше, ніж Легіону і Касу.

Розділ 31

Роуен

У перші життя я відчувала нестримну паніку від усвідомлення того, що Оріон у небезпеці. Моя зірка-близнюк. Його душа волала до мене, навіть якщо він сам цього не розумів. Прямо зараз він потребував мене, і я за будь-яку ціну маю до нього дістатися.

Розлука з ним відгукувалася гострим фізичним болем у моїх грудях. Що, якщо він вирішив, ніби я навмисне його кинула? Від однієї тільки цієї думки моє серце сильніше заколотилося об ребра. Оріон приніс себе в жертву мисливцям, щоб у мене з'явився шанс втекти. Віддав мені книгу, корону, своє життя...

"Не дозволю ворогам знову зламати його!"

Я піднялася над деревами, що вбралися в полум'янисте осіннє вбрання, і здійнялася в прохолодному блакитному небі, взявши курс на захід.

Якщо Джек убив Оріона, я йому голову відірву, а особняк зрівняю із землею - так, що від нього не залишиться нічого, крім жменьки уламків і закривавлених кісток. Темрява, що дрімала всередині мене, яку я завжди старанно придушувала, розправила крила, як демон, що жадає помсти.

Я опустилася на галявину, де височів особняк, і знову відчула запах людської крові. Відшукавши кам'яну відмітину, стусаном відчинила двері, від чого ті зіскочили з петель, і ступила всередину. Книгу сунула під пахву і в тій самій руці тримала

склянку з протиотрутою. Якщо знову з-за рогу вискочать смертні з дротиками, я буду готова випустити з кінчиків пальців полум'я.

Але у вестибюлі нікого не виявилось, і тільки портрети мисливців дивилися на мене зі стін.

У повітрі пахло кров'ю, горілим деревом і страхом. Я перестала бути звичайною Роуен, перетворилася на демона, який полює, орієнтуючись за запахом. Коли почула в себе за спиною кроки, миттєво відреагувала. Часу на формулювання зв'язних думок не залишилося, руки самі собою схопили смертного за горло і стукнули головою об стіну. Я вдарила його досить сильно, щоб змусити запанікувати, але не настільки, щоб вирубати. Він витріщив очі, виблискуючи білками, подібно до переляканого коня.

- Де ваш бранець? - прошипіла я. - Де інкуб?

Скільки б разів людина не відкривала і не закривала рот, у неї не виходило вимовити жодного звуку. Довелося притиснути до його шиї кігті й натиснути, щоб виступила кров. Він захлипнув.

- Здумаєш кричати, - пошепки попередила я, - і ти труп. Ну-ка кажи, є тут темниця? Чи, може, в'язниця?

Смертного я в будь-якому разі збиралася вбити. Схоже, я перейняла звички Оріона. З іншого боку, я тепер була демоном і не погребую найбезжальнішими насильницькими методами, щоб захистити тих, кого люблю. Я врятую Оріона, і він, без сумніву, вчинив би так само щодо мене.

- Де він? - вимогливо запитала я.

- Н-на ет-тому ет-тажі, - заїкаючись, відповів смертний. - У північному крилі. В особняку немає підземелля або чогось подібного. Ми ж не чудовиська якісь. Полонений прикутий до стільця у вітальні.

- Його тримають у звичайній кімнаті?

Він похитав головою.

- Там є решітки, як у тюремній камері.

- Кажи, як потрапити всередину, інакше я повернуся і випущу тобі кишки, повільно і болісно.

- Потрібно набрати код... 1486, - промямлив він.

Рік написання "Маллеус Маліфекерум" - "Молота відьом".

Я на мить послабила хватку і полосула сріблястими кігтями по його горлу. Хлинула кров, і він повалився на підлогу. Ризикувати не можна: варто було його відпустити, і він би підняв на сполох і попередив інших.

Я поспішила в північне крило, відстежуючи Оріона за запахом. Ще з коридору почула уривчасті, гавкаючі звуки. Джек його допитував.

У мені спалахнула лють, настільки пронизлива й гаряча, що довелося стримувати її більш холодними емоціями. Піддавшись гніву, я перетворю це місце на пил, а разом і знищу гримуар.

Я підійшла до вітальні, величної на вигляд кімнати за залізними ґратами. Притулившись спиною до стіни, я розгледіла лише старовинний килим і кам'яний камінь, хоча чітко відчувала запах паленого кедра. Мені відчайдушно захотілося обійняти Оріона, закрити його власним тілом.

За потреби я могла б із легкістю розплавити перешкоду, але не хотіла заздалегідь попереджати ворогів про свій прихід. Інакше знову візьмуться за цю зброю, що стріляє дротиками, від якої не доводиться чекати добра.

- Як потрапити в Місто Шипів, відповідай! - верещав Джек, який балансував на межі істерики.

- Гадаю, час перерватися, - перебив його незнайомий мені голос. - Якщо він помре, ми нічого не дізнаємося. Мертвий демон нам без потреби.

Я намагалася не піддаватися жаху, почувши це зауваження. Як і раніше прихована від сторонніх очей, я міцно стиснула книгу і протиотруту і ввела код: 1-4-8-6. Залізна решітка піднялася. Я проникла в кімнату і за частку секунди оцінила обстановку.

Вітальня мала дорогий і розкішний вигляд: антикварні меблі, перський килим на підлозі. Тим жахливішим на цьому тлі здавався хиткий дерев'яний стілець, до якого ланцюгами прикували Оріона.

Він перебував ліворуч від мене і був до пояса оголений. Джек пошматував його тіло лезом, вирізав якісь символи, з яких сочилася кров, забруднюючи підлогу.

Праворуч стояли три мисливці, з ніг до голови заляпані кров'ю. Не моргнувши й оком, я випустила в них струмінь вогню, і вони спалахнули наче смолоскипи.

Джек був занадто близько до Оріона, і тому я не ризикнула підпалювати його. Варто було йому тільки побачити мій вогонь, як він пустився навтьоки, отруюючи повітря їдким смородом страху.

З ним я розберуся пізніше, зараз важливіше зцілити Оріона. Що може бути краще, ніж один лютий представник ліліт, спраглий помсти? Два люті представники ліліт, спрагли помсти.

Побачивши Оріона, мене накрила хвиля смутку навпіл із панікою. Його ж буквально понівечили на частини!

Він хоч дихає? Я кинулася до нього, трясучись від жаху. Вони пошматували йому груди, викреслили слово "матеревбивця". Якого диявола?

На щастя, скорботні почуття до Оріона приглушили лють на Джека, інакше я вже перетворила б усе навколо на попіл.

На шкірі Оріона також вирізали спіралі, що нагадували змії.

Коли я погладила його по потилиці і він розплющив очі, у моїх грудях розлилося полегшення. Ох, слава богам!

- Роуен, - невиразно пробурмотів він. - Йди звідси.

- Чорт забирай! - Я піднесла до його губ протиотруту. - Пий!

Він втратив так багато крові, що насилу тримав голову, виглядав так, ніби його ось-ось знудить. Усе ж йому вдалося зімкнути губи на краю склянки, а я нахилила його, щоб земляста рідина потекла в рот.

Спочатку Оріон ледь не поперхнувся. Насилу ковтав, але коли закрив рот, я побачила, що його кадик усе ж таки смикається.

- Пий, коханий, - прошепотіла я. - Тобі стане краще, - додала я фразу, яку не раз чула від матері, а потім і від Каса.

По крихітній порції за раз я вливала зілля йому до рота, з радістю відзначаючи, як його очі знову стають звичного блакитного відтінку.

- Оріоне, - пошепки покликала я. - Повернися до мене.

Я перекинула в його рот залишок протиотрути, і він, трохи зміцнівши, проковтнув рідину куди впевненіше. З останнім ковтком він зміжив повіки, і я оглянула його шкіру. Тіло Оріона почало зцілюватися, сила і магія демона поверталися, а злісні вирізані символи поступово затягувалися.

Схиливши голову, Оріон уставився на мене лютим поглядом.

- Ти повернулася за мною!

- Звісно, повернулася. Так буде й надалі.

Я зайшла йому за спину і, зібравши сили і зціпивши зуби, розірвала ланцюги, що сковували його. Він злегка подався вперед, упершись ліктями в зігнуті ноги. Кров усе ще капала з його рук на підлогу.

Опустившись перед ним на коліна, я вдивилася в його обличчя. Ніколи не бачила його таким змученим.

- Оріоне, мені потрібно знати напевно. - Я стиснула його стегно. - Якщо нам вдасться повернути ліліт у Місто Шипів, чи обіцяєш ти, що цим і задовольнишся? Або, принаймні, не станеш здійснювати попереджувальних атак на смертних у прагненні виконати вікову клятву на крові?

Він підняв на мене втомлений погляд, і на його губах промайнула усмішка.

- Знаєш, твій допит подобається мені більше, ніж їхній, хоча лякаєш ти куди сильніше.

- Ти обіцяєш? - не здавалася я.

- Так, Ровене. Я зможу втриматися від попереджувальних атак. Ніколи не говорив Ашуру того, як саме мститиму. А повернення ліліт, безумовно, стане чудовою помстою. - Він схилив голову і грайливо підкинув брову. - Якщо не знайдемо вцілілих, *створимо нових.*

Від його заяви мої щоки спалахнули, але я постаралася зосередитися. Не можна втратити шанс вистежити Джека.

- Добре. - Я всунула гримуар у руки Оріона. - Віднеси додому.

Він спробував підвестися, одночасно простягаючи мені книжку.

- Ні, зроби це сама. Тоді корона буде твоя.

Я підхопила його під лікоть і допомогла піднятися на ноги.

- Я повинна зловити Джека і дізнатися, що йому відомо про Шай. Вона так і не з'явилася в домовлене місце, і я гублюся в здогадках. Чи то вона шпигунка, яка допустила витік, чи то її десь замкнули. А може, сталося щось інше. До речі, потрібно забрати в нього книгу імен.

Я понюхала повітря, намагаючись вловити запах поту або почути серцебиття, але загострені відчуття підказали, що особняк порожній. Джек та інші мисливці на демонів втекли.

Я торкнулася обличчя Оріона.

- Мені час іти. Візьми гримуар і віднеси в Місто Шипів.

Він схилився і притулився чолом до мого.

- Схоже, це означає, що тепер ти мені довіряєш.

- Так. А після повернення ми з тобою придумаємо, як правити разом.

Я відвернулася, щоб помчати за Джеком, але Оріон схопив мене за руку. Озирнувшись, я перехопила його гарячково блискучий погляд.

- Почекай, стій. Ти маєш дізнатися, що я зробив, перш ніж вирішиш, чи варто мені довіряти.

Я обхопила його обличчя долонями.

- Тоді розкажи мені просто зараз. Тільки швидко.

Оріон прибрав мої руки від своїх щік і відсторонився. Біль спотворив риси його обличчя, плечі зсутилилися.

- Я прирік свою матір на смерть, - тихо промовив він.

Не такого зізнання я очікувала. Я ковзнула поглядом до вирізаного на його грудях слова, яке, затагуючись, перетворилося на грубі шрами. *Матеревбивця.*

- Не розумію, як таке можливо? - ахнула я.

- Молор загинув, захищаючи її, Роуен. Він був героєм. Через кілька місяців тюремного ув'язнення мене перевели в іншу камеру, посадили окремо від матері. Вона була високошляхетною, ось наші мучителі й вирішили зробити з неї злочинницю. Вони веліли мені сказати, що вона хотіла вбити короля, і я зробив це. Усього-то й потрібно було, що налякати мене, щоб я видав те, що вони хотіли чути.

Печаль, якою володів Оріон, затопила і мене. Здавалося, колодязь болю був такий глибокий, що до дна ніколи не дістатися.

Оріон знову зустрів мій погляд. Його обличчя було спотворене болем.

- Я вчинив так, тому що така моя натура. Я з тих, хто завжди рятуватиме власну шкіру. Я не Молор. Він помер, бо був кращим за мене. Я звик думати, що в живих залишаються найменш гідні. У мені є вада, Роуен.

Щось у його словах зачепило мене, бо в цьому ми з ним були схожі - обидва вцілілі. Але він помилявся. Я обхопила руками його шию і притягнула до себе, щоб чути серцебиття.

- Ти не засуджував маму до смерті через власну порочність, коханий. Тобі було п'ять чи шість, і будь-яка дитина на твоєму місці вчинила б так само.

Я підвелася навшпиньки, уткнувшись носом йому в шию, і Оріон невпевнено опустив долоню мені на поперек.

- Герой має захищати людей, - по-дитячому заперечив він, ніби якась частина його свідомості назавжди застигла на рівні п'ятирічки.

Я поцілувала його в шию.

- Маленькому хлопчикові рано геройствувати. Порочними були ті, хто намагався зламати тебе, адже справа була далеко не в отриманні визнання. Вони хотіли зламати Світлоносця. Оріоне, я знаю, що твоя мама воліла б померти замість тебе. Моя заради мене згоріла живцем. Не сумніваюся, що вона любила тебе так само сильно. Чи може бути інакше? Зламаними не народжуються. Ти був просто хлопчиком, який обожнював свою сім'ю, а вороги використовували це проти тебе. У тебе залишилися шрами, всередині і зовні, але так у всіх. - Я пильно подивилася йому в очі. - Скільки разів ти рятував мені життя? Сьогодні вважав за краще пройти через тортури, щоб уберегти мене. Ти захищаєш мене.

Його рука ковзнула вгору, обхопила мою потилицю, а я ковзнула пальцями по поцяткованій шрамами шкірі, яка нині майже загоїлася і не має рубців.

- Ти - мій Світлоносець. Сяючий, якого охопили тіні.

Блакитні очі Оріона люто блиснули. Він нахилився і припав до моїх губ у глибокому поцілунку, обхопивши за талію і відірвавши від землі. Я відчувала

вібрацію його теплої магії, відчувала, як весь мій гнів випаровується, і страхи разом із ним.

Відсторонившись, Оріон глянув на мене з-під своїх темних вій і оголосив:

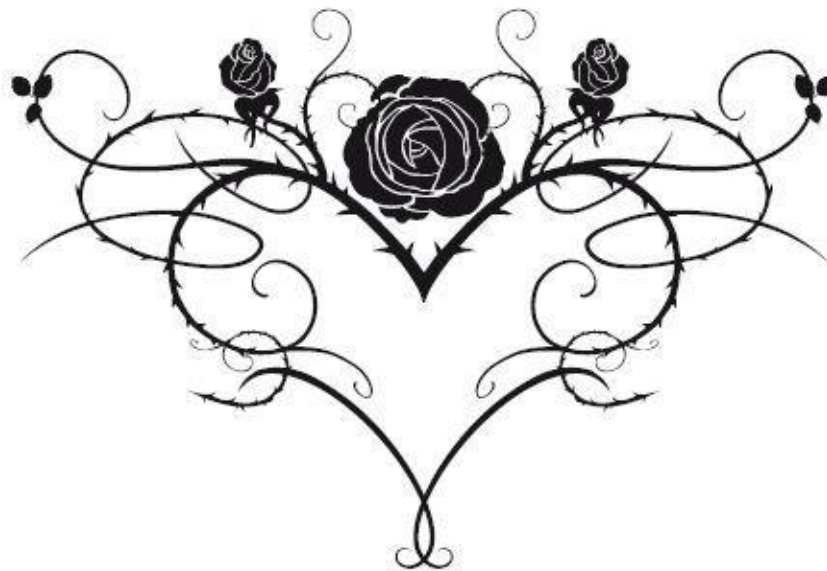
- Роуен Моргенштерн, королева Міста Шипів.

Я знову передала йому гримуар.

- Віднеси його додому, Оріоне.

Розділ 32

Роуен

Добре, що мені вдалося вчасно покинути Оріона. Я не сумнівалася, що Джек наближається до кордону - магичної перепони, яка утримувала демонів у пастці.

Я знайшла його біля старого кам'яного млина. Дерева навколо були вбрані в багрянець з рідкісними спалахами червоного, помаранчевого і охри. Завдяки тому, що одяг Джека неабияк просочився кров'ю, вистежити його за запахом не склало труднощів. І на той час, як я дісталася до нього, він добряче втомився, вичерпавши запаси енергії, хоча продовжував наполегливо шкутильгати вперед. Обличчя його почервоніло, весь він був забруднений кров'ю Оріона, що викликала в мені новий напад люті.

Я приземлилася просто перед ним, широко розправивши крила. Побачивши мене, Джек страшенно перелякався і позадкував назад. Я ж упивалася його страхом.

- Роуен. Не забувай, що колись ми були друзями.

- Ми ніколи не були друзями, Джеку, - нагадала я, наблизившись до нього.

- Ти не така, як ті демони. Я знаю тебе, Роуен. Адже ми виростили разом. - Він підняв руки. - Пам'ятаєш шоу талантів? У середній школі? Ти підготувала виступ. - Він нервово засміявся. - Чудово вийшло, Роуен... Не просто чудово. Чудово. Ти звалилася зі сцени. А тепер раптом виявилось, що можеш літати? Спалювати людей? Це не та Роуен, яка знайома мені з дитинства.

По моїх губах ковзнула усмішка.

- Ти примудряєшся продемонструвати, який ти придурок, навіть коли благаєш зберегти собі життя. Ти тоді зняв моє падіння на відео і виклав у соцмережі. Пам'ятаєш?

Джек, здавалося, ось-ось заплаче.

- Я ось що намагаюся сказати тобі: ти не така, як вони. Мені так здається. Ти просто... ну, сама знаєш. Роуен. Безневинна.

Блискавично викинувши вперед руку, я схопила його за горло і підняла над землею.

- Ти заподіяв біль тому, кого я люблю. Як виявилось, це пробудило мою демонічну натуру. Я більше *не* невинна.

Я розтиснула пальці, і Джек упав на землю. Він почав відповзати від мене, але я знову спіймала його і, випустивши трохи кігтів, проткнула шкіру. Наступної миті він знову бовтався в повітрі.

- У мене є кілька запитань. По-перше, я хочу знати, де книга. Та, в якій записані імена ліліт. Я тебе зараз відпущу, а ти мені все розповіси.

Я впустила Джека вдруге і впечатала каблук у коліно, роздробивши кістки. Він заверещав, схопившись за ногу. Минув певний час, перш ніж стихли крики, і він, нарешті, прохрипів:

- Згоріла.

Я зціпила зуби.

- Це ти її спалив?

Мій каблук знову приземлився на те саме коліно, і околиці оголосила нова порція криків Джека.

- Вона більше нам не потрібна, - пробурмотів він і перевернувся. Здавалося, його ось-ось знудить. - Усе оцифровано.

Така банальна заява посеред страшної бійні, але надзвичайно корисна.

- Де Шай? - продовжувала допит. - Це вона мене видала?

Тремтячий, розпростертий на землі Джек видавив із себе слабку посмішку.

- Вона не та, за кого ти її приймаєш. Навіть зараз у тебе немає справжніх друзів, Роуен. Демонам плювати на тебе. Я можу стати твоїм другом, якщо залишиш мене в живих.

- Де вона?

- Повернулася в Осборн. - Він баюкав пошкоджене коліно, поки по його спотвореному від болю обличчю текли сльози. - Ти вбила мого батька і братів. Невже прикінчиш і мене теж? Тому ми полюємо на таких, як ти, - раптом вигукнув він. - Тому що ви чудовиська!

Я присіла поруч із ним навпочіпки.

- Нехай я чудовисько, але й ти недалеко пішов. Ти ледь не замучив Оріона до смерті. Що Шай робить в Осборні?

- Оріон теж не той, за кого ти його приймаєш. Він заплямував себе гріхами, від яких повік не відмиється. Чи відомо тобі, що він убив свою матір? - Вимазаний брудом і кров'ю, Джек дивився на мене знизу вгору. - Усього-то й потрібно було зробити, що запустити в його камеру змії. Варто було їм обвитися навколо нього, як він заверещав, благаючи про пощаду, і відправив свою матусю на смерть. - Він дико зареготав. - Твій великий поганий демон боїться змії.

- Йому було п'ять років, довбаний ти маніяк!

- Демони спокутують свої гріхи тільки власною кров'ю. Пролити її - священний обов'язок мисливців.

Я заскрежетала зубами.

- Скоро ви помрете, Джек. Ми розшукаємо вас, усіх до єдиного, і винищимо. Тоді смертні й демони зможуть жити в мирі. На жаль, ти цього вже не застанеш.

Джек затремтів.

- Ти ж виросла серед нас, Роуен. Що, як ти знову приєднаєшся до нас? Ніхто не дізнається. Друзі зрадили тебе. І Оріон теж зрадить. Демони не знають, що таке відданість. Вони дбають тільки про себе, як тварини. - Білий, як молоко, він продовжував говорити, захлинаючись словами: - Не можна вірити Володарю Хаосу, Роуен. Він же божевільний. Інакше й бути не може. Він підписав смертний вирок власній матері, а потім провів решту життя, дивлячись на місце злочину, на зашморг, що затягнувся навколо її шиї. Оріон зациклений на своїх гріхах, на тому, який він гнилий усередині, порочний, як і всі демони за вдачею. - Голос Джека зірвався на крик. - Ми порізали йому груди, позначили його, подібно до вбивці Каїна. Пролили кров, щоб змусити спокутувати гріхи.

Слухаючи Корвіна, я розпалювалася все сильніше, сяяла все яскравіше. Смертні намагалися зламати Оріона. Затаврували його провинною за те, що він засудив рідну матір, коли був маленьким хлопчиком. Джек був не тільки фізичним, а й ментальним мучителем.

- Ти помиляєшся, Джек, - почувла свій голос. - Я не така, як ти. Може, я й мерзота, але народжена демоном, а не смертною. Мені не чужа відданість, і я оберігатиму тих, кого люблю.

- То прояви поблажливість до смертного, з яким виросла!

Мій розум палахкотів вогнем, а голос луною розносився поміж кам'яних млинових стін.

- Я оберігатиму *невинних* смертних. Ти до них не належиш.

Коли я дала волю своєму гніву, навколо мене розлилося зоряне сяйво. То був особливий вид насолоди - перестати стримуватися.

Я стала світлом, що спустилося в темряву, занепалою леді Люцифер.

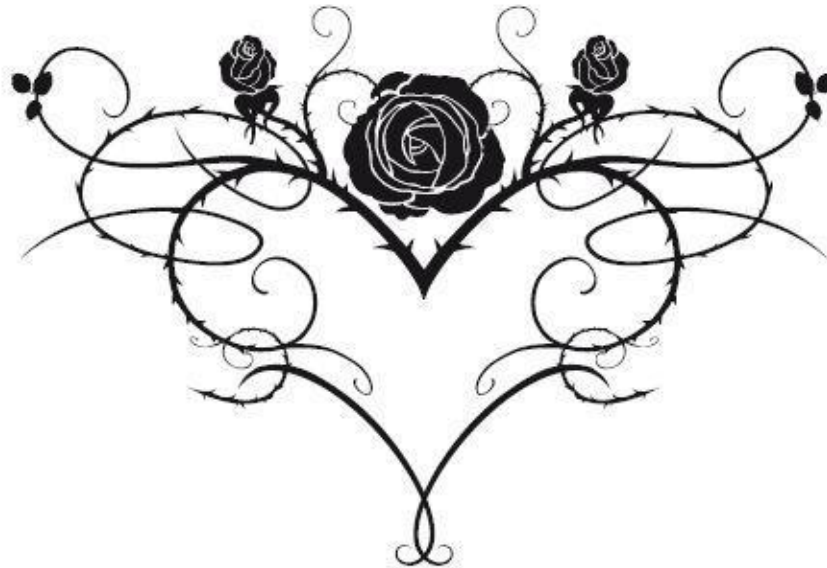
Під акомпанемент криків Джека в повітря здіймалися грудки землі та каміння, кістки і кров, поки я з азартом рвала його на частини, цілком віддавшись руйнуванню. Я перетворилася на нічний кошмар, який поглинає нечестивців. Дозволяючи світлу витікати з мене, я відкрила себе для темряви.

Порожня всередині, поглинала своє оточення.

- Я - Хаос, пожирач світів, - прошепотіла я. - З мене почалося все суще і мною ж завершиться.

Розділ 33

Роуен

Свідомість заповнили похмурі, породжені тінями кошмари. Відтепер я мешкала в крижаному палаці в нищівній самотності.

Я і є кошмар.

У темряві мого розуму спіралями кружляли думки, схожі на крихітні обертові галактики. Тут ніколи не існувало тепла.

Я не була впевнена, чи існую я сама...

Мені здавалося, що я померла... моє тіло, охоплене люттю, поглинуло себе і мою душу заодно.

Порядок і хаос... світло, що проникає в підземний світ.

Тіні поглинули моє світло.

Я вічна. Альфа й омега всього сущого.

Як же мені бракувало тепла. І його. Прекрасного занепаłego бога, настільки досконалого, що тіні забажали його для себе. Будучи однією з них, я хотіла увібрати його красу.

Спрага розколола мою оболонку, явивши бажання вчепитися в нього. Я знову могла відчувати. Мені потрібно насититися тим світлом...

Раз відчуття не покинули мене, значить, я була ще жива. Той, кого я люблю, поцілував мене в шию, в щоку. Як же його ім'я?

Мої ніздрі затріпотіли, коли я відчула на собі його аромат. А слабкий аромат лавандового мила повернув мене у власне тіло.

Нахлинуло бажання. Спрага. Хаос, що панує всередині мене, вимагав насичення.

М'язи стали млявими і знесиленими, по тілу потекла вода. Я могла б повною мірою відчувати оголену шкіру занепамого бога на своїй, але він не давав мені бажаного.

Мене загорнули у відріз бавовни, який тут же промок, а м'язисті руки обхопили і поклали в ліжку. Відчуття від дотику прохолодних чистих простирадл до шкіри, легке ковзне тертя здавалися солодкими тортурами, переповненими жаданням.

Він спробував відсторонитися, але я обхопила його руками і, впившись нігтями в голу спину, тісніше притиснула до себе. Мій стогін пролунав ніби здалеку, нібито долинав зі сторони. Я відчайдушно потребувала занепамого бога, розуміла, що він може знову наповнити мене світлом. Я лизнула його шию, пробуючи на смак. Власна шкіра була надзвичайно чутливою і потребувала його дотиків. Я не могла вирішити, чи хочу вкусити його, чи віддатися йому. Найімовірніше, і те, і інше.

- Роуен?

Розплющивши очі, я побачила саму досконалість: блакитні очі, золотиста шкіра, незграбна щелепа... Воістину чоловіче втілення бога краси!

Його потемнілі очі люто блиснули.

- Ти повертаєшся до мене.

Він легенько поцілував мене в губи, але цього було недостатньо.

У мене хлинула сила, і я перекинула його на спину, із задоволенням виявивши, що на мені немає трусиків. Мені несамовито хотілося доторкнутися до його голої шкіри, і я обхопила його ногами за талію, ковзнула долонями по міцних засмаглих м'язах. Зазирнувши в обсидіанові очі, помітила, що і він балансує на межі втрати самоконтролю. Вираз його обличчя був лютим, пальці з силою впилися мені в стегна. Як же я хотіла його!

- Роуен, обережніше, - застеріг він. - Приборкай запал.

Але мені хотілося всього й одразу.

Я знала, що якщо позбудуся вологих покривів, то він дасть мені бажане. Тому схопилася за край бавовняної тканини і плавним рухом потягнула вгору, дивлячись, як занепалий бог ковзає очима по моїх грудях і стегнах, що оголилися спеціально для нього. Мені так хотілося сісти на нього верхи.

Підкорити його.

Його гаряча шовковиста магія обвилася навколо нас, змусила мою шкіру світитися. Помітивши, як сіпнувся його кадик, я потягнулася до його ширінки з наміром розстебнути.

- Роуен, ні!

Тут сталося щось, що зовсім не припало мені до смаку. Навколо моїх зап'ясть і щиколоток обвилися магичні пута і відтягнули мене назад. Абсолютно гола, я опинилася прикутою до ліжка, позбавленою всього, чого хотіла.

Що найгірше, занепалий бог знову прикрив мене ковдрою. Я пристрасно бажала його, і зіткнення з легкою тканиною сприймалося як витончені тортури.

Він ліг поруч зі мною, поклавши голову мені на плече.

- Гарненького потроху, любов моя.

"Любов моя".

Нарешті, у моїй зануреній у темряву свідомості, подібно до падаючої зірки, промайнуло ім'я того, хто часто мене так називає:

- Оріон! - Усвідомлення того, що я згадала ім'я, наповнило мене світлом.

Його губами ковзнула слабка усмішка. Очі залишалися вугільно-чорними, що свідчили про силу його бажання оволодіти мною.

Він погладив моє стегно поверх коври.

- Я вирішив не залишати тебе саму, Роуен, хоч ти і просила мене про зворотнє. Тому полетів слідом за тобою. А побачивши спалах світла, жажнувся як ніколи.

Оріон продовжував пестити моє стегно, змушуючи здригатися від кожного дотику.

* * *

Мені снилися гарячкові, пронизані хтивими бажаннями сни. Наче ми знову опинилися в храмі Іштар у ніч після моєї ініціації. Коли я сиділа в Оріона на колінах, а він дразнив мене, пестячи між ніг, від чого я виходила вологою. Найпотужніша хвиля жадання, що нахлинула, змусила ширше розсунути стегна, безсоромно вимагати більшого. Мені так хотілося скінчити, що було наплювати на косі погляди оточуючих.

Уві сні Оріон перегнув мене через стіл і погладив по волоссю, провів пальцем по хребту. Задер на мені спідницю і спустив трусики до стегон, стиснув у кулак волосся і потужним різким рухом увійшов у мене, заповнивши своєю плоттю. Я викрикнула його ім'я...

Прокинувшись, я виявила, що більше не зв'язана, а Оріон, як і раніше, лежить поруч. У кімнаті стояла темрява, а я була одягнена, що дуже дратувало. Адже я всім тілом притискалася до Оріона. Він заворушився уві сні, обхопивши мене рукою, і крізь нічну сорочку я відчула його твердий член. Повернувшись до Оріона, я знайшла його губи і припала до них у глибокому поцілунку.

Він застогнав, посунувши мені стегна назустріч, але тут же з болісним зітханням відсторонився. Його очі потемніли.

- Поки рано, кохана.

Фізичний контакт був необхідний мені як повітря. Навіть більше.

- Оріон!

На краєчку свідомості маячила якась думка. Я повинна була сказати щось важливе... У моєму розумі, який нещодавно перебував у владі хаосу, тепер почали проступати чіткі образи.

Хлопчик зі сріблястим волоссям, по якому звиваються змії.

- Ти не згадував про змії, - випалила я й одразу злякалася сказаного, оскільки не була впевнена, про що йдеться. Нарешті, спогади захлеснули мене, замиготіли в голові, як на старій кіноплівці. - До тебе в камеру в підземеллі запустили змії, які зламали твій дух. Ти не згадував про це.

Оріон відсторонився і вступився у стелю. Я з жахом згадала, як насміхалася над ним через його страх перед зміями. Притиснувши долоню до його обличчя, змусила повернутися. Чуттєві риси його спотворилися від знемоги, а очі були напівзакриті. Великим пальцем він ніжно провів по моїй щоці, і я спалахнула зсередини.

- Ти з'ясувала, що сталося з книгою? - запитав він ледь чутно. - Тією, де записані імена ліліт?

Ось що я повинна була розповісти! Я прикрила повіки, намагаючись згадати подробиці.

- Її спалили, але імена не зникли безслідно. Вони, як і раніше, там.

- "Там" це де?

Для позначення цього місця було якесь особливе слово...

- У будинку пуритан.

- У будинку пуритан, - повторив він, погладжуючи мою шкіру.

Темрява всередині мене бажала, щоб Оріон лизав і цілував мене, щоб ми сплелися руками, ногами і язиками. Однак я розуміла, що маю повідомити важливі відомості, і тому спробувала зосередитися й уявити обличчя мисливця на демонів... якого я знищила. Образи вибухали в моїй свідомості подібно до феєрверків. Його усмінене веснянкувате обличчя. Бордова толстовка з грецькими літерами на ній. Срібна шпилька у вигляді молотка, заляпаний кров'ю ніж. Матеревбивця. Довгі роки він тільки й робив, що знущався наді мною, а потім раптом опинився на колінах у сльозах, що стікають по його щоках і залишають доріжки бруду...

Він вирізав слова на грудях мого полеглого бога.

Я різко втягнула носом повітря.

- Оцифровані. Так він сказав. Усе зберігається у файлах.

Оріон кривувато усміхнувся.

- Відмінна робота, кохана! - Він провів великим пальцем по моїй нижній губі.

Виконавши відповідальне завдання, я хотіла отримати заслужену винагороду. Те, яким поглядом він на мене дивився, з жаром і любов'ю, саме по собі було майже достатньою нагородою. Але не зовсім.

Я завжди буду бажати Оріона. Цей голод ніколи не вгамувати. Я провела долонями по його міцному м'язистому тілу, і погляд Оріона підказав мені, що і він воює із самим собою.

Я поцілувала його, прихопивши нижню губу своїми. Його пальці ковзнули вниз, встромилися мені в сідниці. Він несамовито застогнав, втиснувшись своїм затверділим еством у мене. Соски напружилися, мені захотілося зірвати з себе одяг і злитися негайно з Оріоном, прийняти його у своє зволене лоно.

Деякий час тому я перетворилася на чудовисько, яке вщент спалило все, що мене оточувало, зокрема й людей. А тепер, щоб забути про все, мені було потрібно первісне тваринне злягання.

Болісно повільно Оріон відсторонився і, напружившись усім тілом, ліг на спину.

- Ти поки що не готова, моя королева. Будемо діяти повільно, але вірно. І тоді отримаємо бажане, кохана.

Оріон продовжував відмовляти мені в тому, чого я дуже потребувала. Я зібралася було знову зірвати з себе одяг, але відчула, як він обіймає мене, притискає

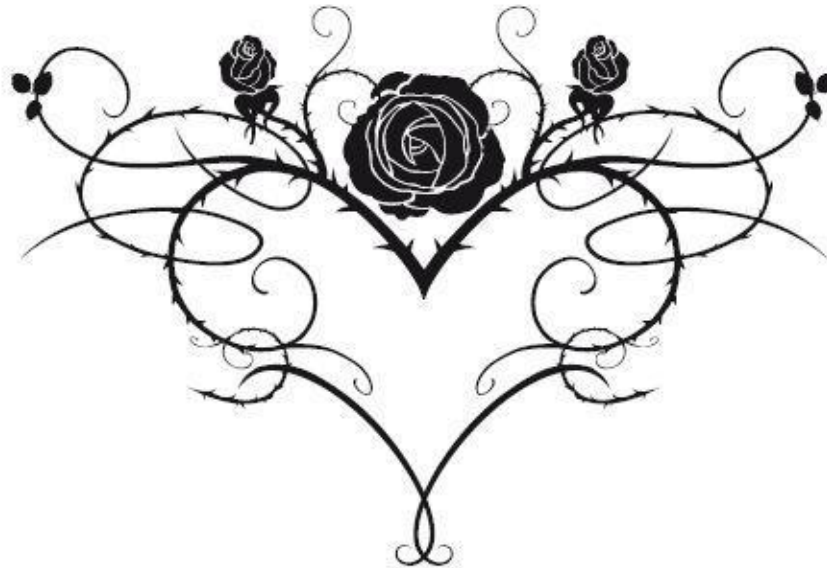
долоню до обличчя. Мої повіки обважніли, тіло обм'якло. Він обплутав мене своїми чарами, ще одним видом магії ліліт. Ми - істоти ночі, жадання... і сну.

Еротичні сновидіння заповнили мій розум перш, ніж я встигла вимовити хоч слово.

Я не сумнівалася, що скоро отримаю від Оріона бажане.

Розділ 34

Роуен

Я прокинулася одна, у залитій світлом кімнаті. У спальні Оріона!

Уперше за кілька днів мої м'язи були наповнені енергією, думки прояснилися. Я схопилася з ліжка, окинула себе поглядом і посміхнулася, побачивши, що Оріон переодягнув мене в тренувальні штани і сорочку з довгими рукавами. Вбрання це він вибрав не для мене, а для себе самого, щоб тримати в узді плотські пориви.

Підійшовши до вікна, я відчинила віконниці й виглянула в сад. Раптово шлунок скрутив гострий голод. Як же хочеться їсти! Варто було тільки втягнути носом повітря, і мій рот наповнився слиною. Деся печуть хліб? І готують щось із вершками? Картоплю з маслом?

Боже, мені потрібно негайно поїсти, інакше збожеволю.

Поштовхом відчинивши двері, я поспішила вниз, але добігти до підніжжя сходів не встигла. З-за рогу з'явився Оріон, який вийшов із кухні. Побачивши мене, він усміхнувся.

- З поверненням!

- Ніколи в житті не була такою голодною, - повідомила я, витікаючи слиною від запаху їжі, і з надією поглянула на Амона, який щось готував за величезним кам'яним вогнищем.

- Хочете юшки з молюсків? - поцікавився він, кивком голови вказуючи на стіл.

- Боже, так!

Я сіла за дерев'яний стіл, і Оріон підсунув до мене хліб з маслом, а потім наповнив склянку водою. Оскільки горло в мене пересохло, як у пустелі, я осушила його до дна. Амон наливав мені в миску юшку, а я поки що накинулася на свіжоспечений хліб, намазуючи його маслом. Від м'якушки здіймалися завитки пари, через що масло тут же розтануло. Два смаки, солоний і маслянистий, змішалися в мене на язиці...

Оріон, який сидів навпроти мене, весело виблискував очима.

- Не поспішай так, Роуен. Ти майже тиждень не їла.

Я вже прикінчила весь хліб, але мені потрібно було ще, щоб віддати належне юшці - густій, з картоплею і вершками. Райська насолода!

Оріон торкнувся моєї руки.

- Якщо з'їси занадто багато і занадто швидко, тебе знудить.

Це так нагадувало щось, що він говорив раніше, що дратувало мене весь останній тиждень.

- Вічно доводиться стримуватися, - бурхливо пробурмотіла я.

Сонячне світло, що струменіло крізь кухонні вікна, падало на чисті білі стіни і теракотову кахельну підлогу. Спогади із Садбері почали повільно повертатися до мене. Я відкинулася на спинку стільця.

- Виходить, я цілих сім днів провалялася у відключці?

На губах Оріона промайнула ледь помітна посмішка.

- Ми чекали, поки ти відновишся. У мене є деякі плани.

Я похитала головою, подумки перебираючи варіанти.

- Стривай-но! Чим завершилося випробування?

Він глибоко вдихнув.

- Я повернувся з гримуаром і тобою на руках. Натовп, який чекав на нас, побачив, що ми одночасно виконали завдання.

Значить, він усе ще король.

- Я оголосив, що ми правитимемо разом, - додав Оріон, немов почув мої думки.

- Король і королева Міста Шипів. Якщо почувашся набагато краще, то сьогодні ввечері зможеш особисто виступити перед своїми підданими на святі.

- На якому святі?

Він подивився на мене через стіл, обдарувавши широкою посмішкою.

- Свято ліліт на честь тріумфального повернення нашого народу.

Я округлила очі.

- Ти знайшов їх? Вже?

- Це зайняло всього кілька днів, - підхопив Амон.

- Традиційні свята ліліт, - продовжив Оріон, - включають людське жертвопринесення. Зазвичай це бранець, вбраний уявним королем, якого ми розриваємо на шматки голими руками і з'їдаємо його плоть.

Я витріщилася на нього.

- А можна замінити на... ну, не знаю, на цілу вантажівку тако, а?

- Оскільки ми вбили всіх мисливців на демонів, - швидко додав Оріон, - вважатимемо пролиття крові смертних закінченим.

Скларося враження, що він намагається заспокоїти мене, що якби мене тут не було, то події розгорталися б згідно з початковим планом.

- Схоже, свято обіцяє бути веселим.

Післяполудневе світло позолотило гарне обличчя Оріона, омивши теплом.

- Крім того, згідно з традиціями, під час свята король публічно спаровується зі своєю коханою, - пробурмотів він. - Це символізує первісне поєднання світла і темряви.

Те, про що він говорив, було нескінченно далеким від двох студентських вечірок, на які мене запрошували: там просто сьорбали червоне вино з діжки.

Стривайте-но, невже в мені було більше від смертних, ніж від ліліт? Думки крутилися і крутилися в голові, поки розум намагався переварити почуте. Події раптом почали розвиватися занадто швидко, а мені ще багато чого треба було дізнатися про культуру ліліт.

- Ні, ми не будемо займатися цим на очах у всіх, - відрізала я. - Хоча, якби ти запропонував подібне кілька днів тому, коли я звивалася в безодні хаосу і похоті, я була б готова до будь-якого виду злягання - неважливо, в присутності глядачів чи без. Але тепер ліліт доведеться задовольнятися усвідомленням того, що єднання світла і темряви відбудеться далеко від цікавих очей.

Оріон кивнув.

- Інша частина свята цілком звична: танці, частування, інсценування падіння Астарота в хаос, ритуальне заклання бика, щоб високопоставлені ліліт могли скупатися в його крові.

Я прочистила горло.

- Можна пропустити цю частину?

Однак Оріон виглядав таким до біса щасливим, що мені майже захотілося вимазатися у бичачій крові самій. Якби не він, я точно залишилася б удома, віддавши перевагу святу перед книгою, і не виходила б протягом кількох тижнів. Але він збирався відсвяткувати повернення свого народу - після стільки років! - тому я вирішила сьогодні ввечері приміряти на себе образ ліліт.

- Ліліт уже в окрузі Асмодея, - оголосив Оріон, широко посміхаючись. Як же красиво він це робить! - Чинимо вікна, стираємо пил. А ночами вони ширяють у повітрі, кружляють над містом. - Він піднявся. - Ходімо зі мною. Я приготував для тебе вбрання.

Боги, мені подобалося бачити його таким. Він узяв мене за руку і повів нагору, в кімнату, яка призначалася мені спочатку. На ліжку була розкладена сукня, прекрасна і зухвала одночасно. Вона була пошита з прозорої матерії опівнічно-синього кольору і прикрашена крихітними перлинами, що утворюють форму сузір'я. У комплекті до неї йшла коротка натільна сорочка, яка прикриє мої стегна, груди і живіт, а решта тіла буде виставлена напоказ.

Але ж я була з роду ліліт, подібна відверта сукня - для нас звична справа. Не кажучи вже про те, що всі напевно бачили мене оголеною, коли Оріон приніс мене на руках із Садбері.

- Воно чудове, - щиросердно захопилася я. До сукні додавалися срібне намисто, що звивалося і закручувалося, немов нешкідливі лози терну, і корона. Коштовності також були інкрустовані перлами. - Усе, що тут представлено, чудове.

Думка про те, що Оріон особисто вибирав ці речі, бо хотів мене в них бачити, була п'янкою. Я обняла руками його талію і поклала голову йому на груди. Мені подобалося слухати, як б'ється його серце.

Але занепокоєння, як і раніше, не давало спокою. Я відсторонилася від Оріона і подивилася в очі.

- Ти чув що-небудь про Шай?

Він похитав головою.

- Не уявляю, про що вона думала, Роуен.

Я сіла на ліжко поруч зі своєю сукнею.

- Ти вбив усіх мисливців на демонів. Її ж серед них не було?

- Вона просто зникла, любов моя. Втекла. Але врешті-решт ми її знайдемо.

Зрозумівши, що псую йому радісний настрій від майбутнього свята на честь повернення ліліт після стількох років, я посміхнулася. Так, ми її знайдемо.

Кас попереджав, що довіряти не можна нікому. Навіть йому. Навіть Шай. Але я її *знаю!* Вона ніколи не пропадає просто так, без вагомої на те причини.

З іншого боку, чи не я нещодавно виявила, що люди здатні на жахливі вчинки, якщо від цього залежить виживання? Я перетворилася на богиню хаосу, щоб зберегти Оріону життя.

Якщо Шай зрадила мене, то, мабуть, перебувала у відчаї.

* * *

Опинившись в окрузі Асмодея, у сукні, підбраній Оріоном, я відчула себе богинею. Прозора тканина пестила ноги, а шовк, що прикривав груди і стегна, відчувався як дотик ангелів до шкіри. Але навіть перебуваючи в піднесеному настрої, я була б щаслива поспостерігати за тим, що відбувається, збоку.

Слух тішили народжені струнними інструментами мелодії, які здавалися і новими, і знайомими водночас. Тривожне відчуття, що ця музика завжди таїлася в далекому куточку душі, скручувалося всередині. Під мірний барабанний бій струменіла весела пісня, яку виконував приємний тенор. Повітря пахло жасмином, по небу гасали інкуби і суккуби, розправивши освітлені місячним світлом крила. Радість тут була відчутною, заразливою, і я виявила, що сміюся без будь-якої на те причини.

Через сотні років до ліліт повернулися їхня магія і дар польоту. Колись похмурий округ Асмодея знову ожив і наповнився щастям, наче зірка, що сходить із темряви.

Демони всіх видів хвацько витанцьовували довкола вежі з годинником, чії золоті стрілки знову рушили, відмічаючи час - сім хвилин дев'ятої вечора. Стоячи поруч з Оріоном, я потягувала екзотичне пиво ліліт, приправлене апельсиною цедрою та сафлором і підсолоджене медом.

Обличчя Оріона сяяло від щастя, поки він дивився на свято, на танцюристів, що рухаються по витончених дугах, схожих на витки сонячної системи. Він нахилився і поцілував мене в губи, а коли ми відсторонилися один від одного, натопч почав скандувати:

- Хай живе королева Роуен! Хай живе король Оріон!

Технічно я ще не стала королевою. Але піддані, здавалося, вже прийняли мене як свою правительку. Оріон обійняв мене за талію і чмокнув у скроню. Відчуваючи тепло його тіла, мені хотілося лише одного: забрати його в Райську пустку, щоб здійснити первісне єднання світла і темряви. Наодинці.

Немов прочитавши мої думки, Оріон наблизив губи до мого вуха і прошепотів:

- Вмираю від бажання залишитися з тобою наодинці, моя королева.

У грудях спалахнув жар, я захотіла згребти *мого* короля демонів в оберемок і потягти на природу, доки нас не змусили скупатися у бичачій крові.

- Роуен! - почула я крізь музику п'яний, але до болю знайомий голос. Я обернулася і побачила Легіона з Касом, які, похитуючись, брели до нас. Сорочки в обох були розстебнуті.

Кас відсалютував мені пивом.

- Королева! Королева Роуен. Командна робота!

Він підняв угору долоню з розчепіреними пальцями, імітуючи жест "дай п'ять", і я ляснула по ній. Я посміхалася, відчуваючи, як болісно стискається горло через відсутність четвертого члена нашої маленької банди. Не дивно, що хлопці напилися в мотлох, - вони напевно намагалися забути відсутній шматочок головоломки. Також я задумалася, чи не були вони розчаровані тим, що Оріон, як і раніше, на престолі, хоча вони так старалися його позбутися.

Кас схилився в глибокому поклоні, і з його кухля виплеснулося пиво.

- Ваша Величність, - язиком, що заплітається, пробурмотів він. - Моя королева. Чи можу я запросити вас на танець?

Оріон вмить відреагував низьким гарчанням, і я вже зібралася проігнорувати черговий його прояв власництва, але тут помітила чоловіка-демона, що йде до мене. Він усміхався, ніби знав мене особисто.

- Роуен! - привітав мене прекрасний незнайомец, розкривши обійми.

Він був майже таким самим високим, як Оріон, але з яскраво-рудим волоссям, що доходило до підборіддя, і темно-карими очима. Його м'язисті передпліччя вкривали абстрактні хвилясті татуювання. Він був із ліліт, адже за його спиною гордо простягалися темні крила.

Я втупилася в його усміхнене обличчя, не поспішаючи кидатися в обійми.

- Ми знайомі?

Його усмішка згасла.

- Зрозуміло, так. - Опустивши очі, він поправив свою темно-зелену сорочку. - Але виглядав я тоді трохи інакше. - Незнайомец глянув на мене, очікуючи, що я здогадаюся. - Твоя мама чудово обходилася без магії, але моє тіло поводитися не так добре: воно в'януло і старіло за стінами міста.

У голові з'явилася підозра...

- Невже ви?..

- Я був слабким і старезним старим, з яким ти щотижня грала в шахи. - Він провів рукою по волоссю. - Це я приніс тобі книжку, а потім утік. Або, принаймні, поплентався так швидко, як могли дозволити мені ходунки. Кляті мисливці знайшли мене.

Я насилу стримувала здивування.

- *Містер Еспозіто?*

- Насправді мене звать по-іншому. - Чоловік розправив блискучі в місячному світлі крила. - Я твій кузен по батьківській лінії, Сабазіос. Поки ти була маленькою, я жив у вас удома, допомагав твоїй мамі.

- Сабазіос! - зраділа я. - Ти зробив напис у книзі "Випробування боєм у світі демонів".

- Так! - Він оглянув тих, хто танцює. - Ох, як же приємно повернутися! Коли виведуть бика? Страшенно хочеться вдихнути запах бичачої крові. Я дуже сумував за цим, розумієш?

Я розсміялася над абсурдністю того, що відбувається, а потім припала до м'язистих грудей Оріона, обхопивши руками за талію. Він подивився на мене згори донизу з лукавим блиском в очах і нагородив чуттєвою посмішкою.

- Нам потрібно провести ще одну церемонію, але вона відбуватиметься далеко від сторонніх очей.

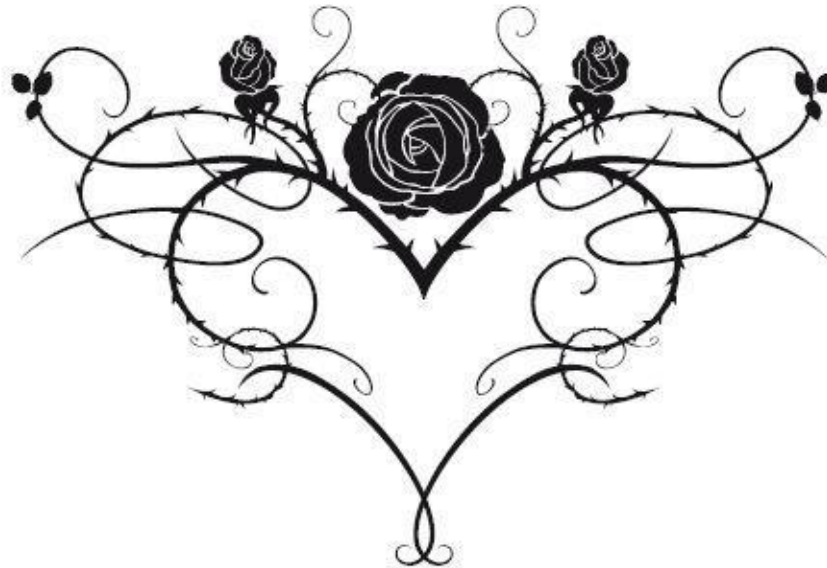
Моє тіло охопив жар, і всі навколо разом опинилися десь далеко-далеко. Залишилися тільки ми з Оріоном.

- Ходімо зі мною, зараз же.

І ми вирушили туди, де демонам було саме місце, - у дику природу.

Розділ 35

Оріон

Я міг би йти в Райську пустку *поруч* із Роуен, але вважав за краще триматися трохи позаду, щоб милуватися тим, як рухається вона. Роуен крокувала через ліс, поки я як заворожений спостерігав за погойдуванням її стегон. Завдяки найтоншій тканині сукні мені було добре видно її довгі ноги. Я ледь стримувався, щоб не розірвати це прекрасне вбрання і дико не взяти її.

Моє тіло насправді почало розслаблятися, уперше відтоді, як викинув Роуен із королівства. Мені знову стало комфортно у власній шкірі, не зважаючи на зростаючу в штанях напругу, винуватою в чому була її зваблива хода.

Занадто довго мені доводилося терпіти обмеження, ледь не втрачаючи розум від спокуси. Сьогодні ввечері наші магії жадання переплетуться, і міць їхнього злиття сколихне землю і збороздить пекло.

Роуен повернула до мене голову. Пасмо рудого волосся впало їй на лоб, на губах промайнула лукава усмішка.

- Нарешті ми одні.

Я ковзнув поглядом по її тілу, вдихнув аромат і, притягнувши ближче до себе, промурликав:

- Роуен, ти сама досконалість. Ти повернула Ліліт.

Вона подивилася мені в очі, відповівши настільки ж сліпучою посмішкою.

- Це наша спільна заслуга.

Не відводячи від неї погляду, я погладив її щоку тильним боком долоні. Від мого дотику шкіра її заіскрилася.

- Ти ж не станеш мене кусати знову, правда?

- Цілком можливо, що стану. - У її голосі прозвучала спокуслива обіцянка, яка припала мені до смаку.

Ця зухвала Роуен-суккуб була зовсім не схожа на Роуен, ту версію, яку я вперше зустрів у барі, хоча обидві вони мені дуже подобалися.

- Я поклявся не цілувати тебе, поки не навчишся мені довіряти, - прошепотів я, майже впритул наблизившись до її червоних пухких губ, які благали про поцілунок.

- І тепер ти нарешті зрозумів, що я тобі довіряю?

- Ти віддала мені книжку, - відповів я, приставивши вказівний палець до її підборіддя і змусивши нахилити обличчя, щоб зробити злиття губ більш цілісним.

Однак замість солодкого рота мої губи зустріли перешкоду у вигляді двох складених пальців її лівої руки. Я насупив брови від невисловленого запитання. Хто сміє відмовляти в поцілунку інкубу?

Я хотів її. Вона хотіла мене. Але, здавалося, Роуен мала намір погратися зі мною, а я зовсім і не заперечував проти цього.

З несподіваною силою вона штовхнула мене, поваливши на спину, і застрибнула на мене як дикунка, якою, по суті, і була. У місячному світлі я розрізняв рум'янець, що грав у неї на щоках, і неприборканий блиск в очах.

Роуен осідлала мене, задерши поділ сукні, і нахилилася ближче:

- Пам'ятаєш, ти якось сказав мені, що я тобі не суперниця? Що мені не вистачить сил здолати тебе?

Я провів долонями по її стегнах.

- Виходить, ти так і не пробачила мені того, що я тоді наговорив?

Роуен розстебнула верхній гудзик моєї сорочки і притиснула долоні до торсу. Її червоні губи викривилися в лукавій усмішці, і вона пошкрябала мені нігтями шкіру, ширше відкриваючи поли сорочки.

- Я мститиму тобі поступово, адже тепер ти належиш мені.

Бажання сколихнулося в мені, від дотику наших тіл у темряві виблискували іскри.

- Ти маєш рацію, належу.

Але навіть перебуваючи з Роуен, мені було майже неможливо придушити прагнення домінувати. Підкоряючись демонічному імпульсу, що закипів у мені, я зіштовхнув її з себе, і наступної миті вона опинилася лежить обличчям донизу на мохнатій землі з задертим подолом і оголеною дупою. Її зітхання здалося надзвичайно збудливим.

Я притиснув її зап'ястя до землі, а потім навалився зверху, насолоджуючись чудовим ароматом стиглих фруктів, який випромінював від неї. Я хотів позначити тіло і душу Роуен, випалити на них своє клеймо. Насилу придушував бажання зірвати з неї трусики і взяти її просто зараз. Подібним слід насолоджуватися *не поспішаючи*.

Схилившись до самого її вуха, я вимовив:

- Хочу, щоб ти ніколи не думала про іншого чоловіка так, як думаєш про мене.

Роуен повернула голову, щоб подивитися на мене, і облизнула губи. Побачивши, як язик ковзає по її нижній губі, я затвердів ще більше.

- Все ще ревнуєш, так? Я-то думала, богам це не властиво.

Я задер поділ її сукні вище, оголивши попку в крихітних мереживних трусиках, таких фантастичних, що, побачивши їх, втратив дар мови.

- Усі боги страшні ревнивці, - проричав я. - Тому вони так зляться, коли їхні шанувальники йдуть до когось іншого.

- Схоже, мені не слід було розповідати тобі про Таммуза.

- Давай не будемо зараз говорити про мого батька.

Однією рукою стиснувши зап'ястя Роуен, другою я провів по темному трикутничку спідньої білизни. Вона застогнала, піднявши стегна назустріч моїм дотикам. Шовк став вологим від сили її бажання. Я поборов порив зірвати з неї трусики і зануритися в лоно, адже мені так подобалося мучити її.

- Оріон, - простогнала вона, і цей звук ледь не злавав мене.

Я накрив її своїм тілом, втиснувшись у стегна ерегованим членом, який досі нудився в полоні штанів.

- Так, кохана?

Раптово Роуен сіпнулася і штовхнула мене ліктем у груди. Удар виявився сильнішим, ніж можна було очікувати від такої мініатюрної істоти, і я знову впав на спину. У мене перехопило подих.

"Святі небеса!"

Одна з її ідеальних ніжок знову обвилася навколо мене, і я помітив кілька листків, що заплуталися в її волоссі, поки вона лежала на лісовій підстилці. Роуен була схожа на чудову лісову німфу, що осідлала мене своїми стегнами. Поділ її сукні задерся, явивши моему погляду маленький трикутник шовкових трусиків, який я щойно гладив. Я знав, наскільки велика сила її бажання, але вона намірилася сама контролювати те, що відбувається - і я їй дозволяв.

Дозволив цього разу стиснути мої зап'ястя і, більше того, із захватом підкорився. Коли вона нахилилася, щоб лизнути мою шию, мене обдало жаром, і я зрозумів, що зробив правильний вибір. Ох, Роуен була воістину божественна!

- Пам'ятаєш, як під час зцілення я благала тебе взяти мене? - промурликала вона мені в шию. - Тепер давай-но подивимося, як тобі це сподобається.

Мої м'язи напружилися, кров відлила від голови.

- Інкуб ніколи не благає, любове моя.

- Преси Люцифера, щоб я визнала твоє благання достатнім і дала бажане.

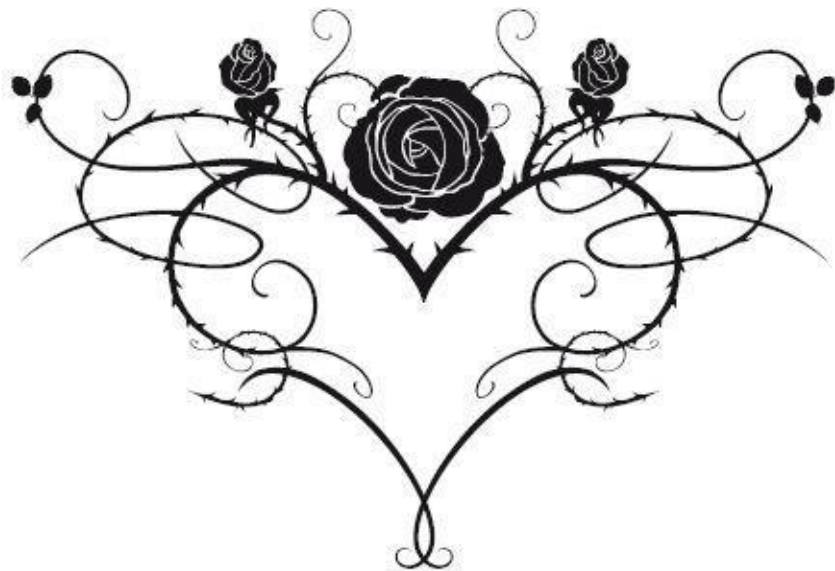
З цими словами Роуен відпустила мої зап'ястя і ривком розстебнула гудзики, що залишилися на сорочці, а потім сповзла нижче і стягнула з мене штани. Нігтем вказівного пальця провела по члену від голівки до основи, змусивши кожен м'яз у моему тілі напружитися, запульсувати від дотику.

Я цілком опинився в її владі.

Але іншого мені й не було потрібно.

Розділ 36

Роуен

Мені відчайдушно хотілося, щоб Оріон увійшов у мене. Подібно до самки в тічці, я миттєво відреагувала на те, як він повалив мене на землю і задер сукню. Як придушував мене, притискаючи до себе. Просто зараз я жадала тільки одного - щоб він узяв мене, жорстко і швидко.

І все ж поспішати я не збиралася, маючи намір спершу змусити Оріона хоч малою мірою відчути ті ж чуттєві муки, від яких неодноразово змушував страждати мене він сам.

Я поцілувала його теплу шию, відчувши слабкий присмак морської солі. Обхопила його стегна і розгойдувалася на ньому, вслухаючись у його здавлене дихання.

Оріон потягнувся вгору, запустив пальці в моє волосся і, міцно затиснувши їх у кулаці, притягнув мене до себе для поцілунку, пестячи мій язик своїм. Для того самого поцілунку, яким він обділив мене раніше. Я заявляла свої права на нього, а він - на мене. Злиття наших губ саме по собі було такою всепоглинаючою сексуальною насолодою, що ми могли б провести всю ніч за одними лише поцілунками. Але цього було недостатньо, і наростає томління між стегнами благало про більше. Більше фрикцій, тіснішого єднання плоті.

Я застогнала, коли він схопив мене за волосся, щоб утримати на місці. Поклав руку мені на стегно і притиснув до свого члена, після чого прикусив мою нижню губу і, відсторонившись, подивився мені в очі. Кожен дюйм мого тіла гудів від бажання.

Оріон великим пальцем погладив мою щоку, провів по нижній губі.

- Я полюбив тебе, щойно вперше побачив, але відмовлявся в це вірити. Не тільки тому, що ти як дві краплі води була схожою на Мортану, а й тому, що ніколи знову не хотів випробувати скорботу втрати, яка зводить з розуму.

Наблизивши свої губи до його, я вдихнула досконалий аромат його тіла.

- Що змусило тебе передумати?

Він продовжував дивитися мені в очі, не моргаючи.

- Знаходження далеко від тебе народжувало в мені таку саму скорботу втрати, що зводить з розуму. Я усвідомив це за ті тижні, що провів на самоті, вигнавши тебе з Міста Шипів. Ти потрібна мені. Я так і не звільнився до кінця від полону темниці, поки ти не вивела мене звідти. Ти звільнила мене. Тепер я маю намір ризикнути і дізнатися, чи приймеш ти мене всього, без залишку.

- Так, прийму.

Оріон притягнув мене до себе для ще одного чуттєвого поцілунку, і я відчула, як моя магія переплітається з його, вібруючи в наших тілах. Я тремтіла від всепоглинаючого бажання. Мені довелося нагадати собі, що я збиралася відтягнути злиття наскільки можливо. Щоб покарати Оріона за всі ті рази, коли він чинив зі мною схожим чином...

Повільно ковзаючи губами вниз, я покривала поцілунками його підборіддя, щелепу, шию. Спустившись до преса, відчула, як напружилися його м'язи, а він співуче, наче молитву, вимовив моє ім'я. Я гладила долонями його розкішне тіло, цілуючи, облизуючи, покусуючи. Під його шкірою кольору золота перекочувалися міцні м'язи. Ідеальний воїн!

Нарешті, мої губи дісталися до його члена, який гордо, немов обеліск, височіє над рельєфними м'язами преса. Я облизнула його раз, другий, а потім почала цілувати, пестячи язиком.

Оріон різко і голосно вдихнув, сильніше стиснувши пальцями моє волосся.

- Намагаєшся змусити мене зірватися?

Я підняла голову і нагородила його лукавим поглядом.

- Що ти там говорив про свою сутність інкуба, а?

Йому, схоже, набридли мої ігри. Дико заричавши, він сів і обхопив мене рукою за шию.

- Я говорив, що хочу бачити тебе оголеною і розпростертою піді мною, сукуб!

Осідлавши його, я заклично засувала стегнами.

- Суккубу потрібно поклонятися, коханий.

- Саме поклонінням я і маю намір цю хвилину зайнятися. - Він схилився до мене і, обдаючи шкіру теплим подихом півночі, додав: - Ротом, руками, членом.

Опустивши долоні мені на плечі, король - *мій король* - стягнув з них сукню, щоб оголити груди. Судячи з його ніжного пестливого погляду, побачене йому дуже сподобалося.

- Розумію, тобі хочеться верховодити, кохана, але інстинкти спонукають мене домінувати над тобою.

Мої соски вже болісно затверділи, і коли Оріон накрив їх своїми долонями, його самовладання дало тріщину. Він зірвав з мене красиву, вишукано розшиту перлинками сукню - зірвав і відкинув на землю. Прохолодний вітерець заковзнув по моїй оголеній шкірі.

Демони були створіннями дикої природи, а сукня - атрибут цивілізованого світу, яка не повинна перешкоджати єднанню двох ліліт. Мох став нашим ложем, а мій король хотів, щоб я розпростерлася перед ним оголеною.

Голодний гарячковий погляд Оріона ковзав по моему тілу. Лісове повітря розжарилося від магії жадання, що потріскувала між нами.

Куточки його губ зігнулися.

- Я повинен побачити мою королеву цілком. - З цими словами він повільно спустив мої трусики донизу по стегнах і литках. Над головою лунав шепіт лісового вітерця, у лоні згорталося в тугі кільця дике бажання.

Оріон почав цілувати мене. Його губи перемістилися з плечей до моїх грудей, зімкнулися на сосках, змушуючи мене вигнути спину. Він стверджував право наді мною своїм віртуозним язиком і губами, своїми поцілунками.

Коли його рот ковзнув нижче, до западинки біля стегон, мене накрила чергова хвиля полум'яного прагнення, і я ледве стримала стогін, що вирвався з горла.

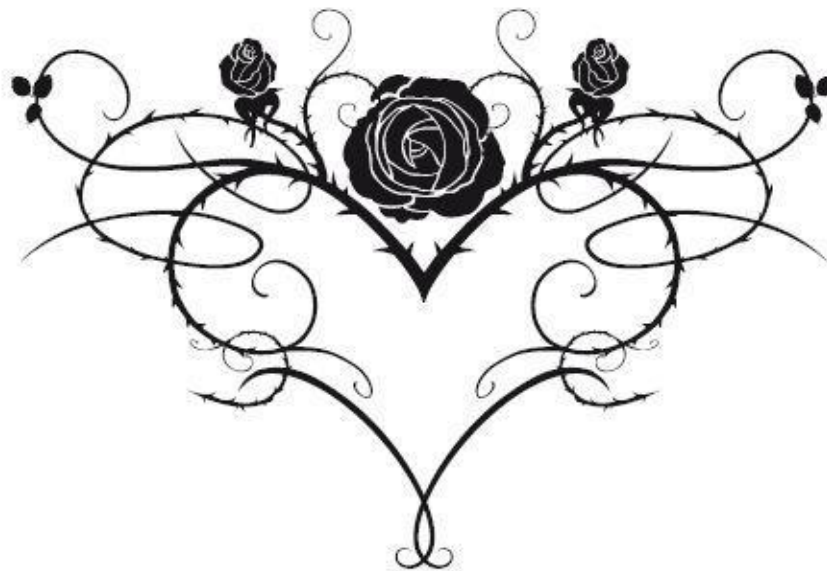
Нарешті, Оріон розсунув мої стегна, змусивши тіло спалахнути. Я ледь не кричала від всепоглинаючої потреби злиття. Схопивши його за волосся, я що було сил втиснула його голову собі між ніг. Цього разу він не збирався цілувати мене - випустивши ікла, полоскотав ними внутрішній бік стегна. Від його дотиків у мене перехопило подих. Дражниться, значить. Моє єство тим часом жадало його поцілунку, проникнення його язика. Стегнами я стиснула голову Оріона, ледь її не розплющивши.

- Дій, Оріоне. Зараз же.

Зараз це було не благаання. Наказ.

Розділ 37

Оріон

Я занурив язик у її тепле лоно.

Я сотні років нудився в ув'язненні, а тому кількість жінок, яких справді спокусив, можна було б перерахувати на пальцях однієї руки. Коли втік, я відчайдушно потребував їх, щоб насититися їхньою хтивістю, але той досвід не мав нічого спільного з тим, що відбувається тут і зараз між мною і Роуен. Тоді я просто годувався, задовольняючи базову потребу.

Тепер я поклонявся жінці, що лежала піді мною... ні, богині.

Я з жадібністю втягнув носом аромат її збудження, що запалив мене. Від її тіла піднімалися цівки розплавленої магії, яка пестила мене під час поцілунку. Чорт забирай, пекельний вогонь, що палає в її лоні, загрожував цілком поглинути мене.

Обхопивши моє обличчя долонями, Роуен почала повільно обертати стегнами, щоб якомога швидше досягти піку насолоди. Я ж, навпаки, хотів відтягувати кульмінацію якомога довше. Повітря було розпечене, а її сила вирувала в моїх венах. На мить я відсторонився, і Роуен викрикнула черговий наказ, вимагаючи більшого. Цього разу в її голосі чувся відчай.

Вона моя. І саме в цій якості я хотів її бачити.

Я глибше зарився обличчям їй між ніг, щоб отримати повний доступ. Мій язик кружляв, лизав, досліджував, поки Роуен тим часом куйовдила мені волосся

пальцями. Вона знову спробувала вигнути стегна, але я натиснув на них, утримуючи на місці.

- Ти будеш робити це... - прошипіла вона, - щодня.

Вона задихалася, її ноги рухалися вгору і вниз.

Якби міг говорити, то неодмінно відповів би згодою. Побачивши мерехтливу навколо Роуен магію, лавандову із золотим, гарячу на дотик, я зрозумів, що вона от-от скінчить...

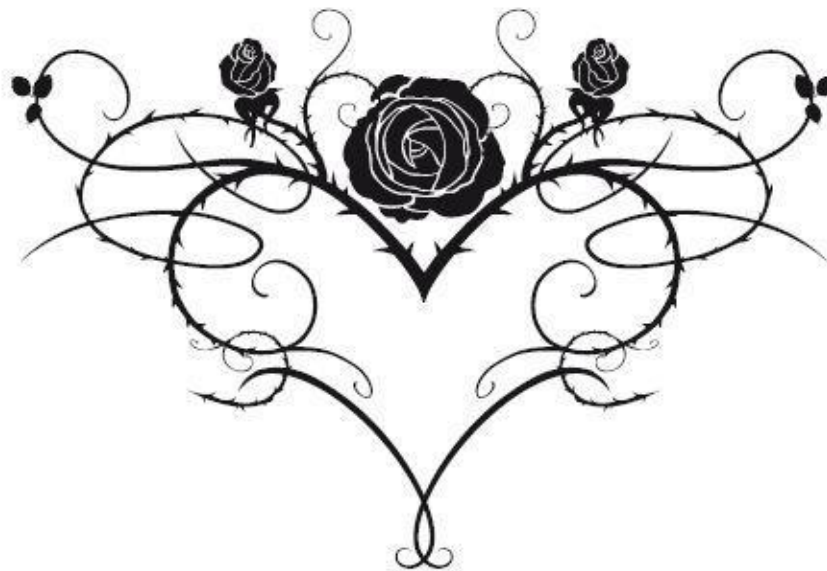
Вона вигнулася, щоб я міг дотягнутися туди, де вона найбільше мене потребувала. Я вставив палець у її жарку піхву, і вона міцно обхопила його м'язами. За першим пальцем пішов другий, і я засував ними вперед і назад. Роуен переривчасто скрикнула. Її тіло забилося в судомах оргазму, і я відчув, як земля під нами тремтить, а повітря іскриться від жару.

Вона з такою силою стискала стегнами мою голову, що якби мені потрібно було дихати, як це роблять смертні, то я опинився б у скрутному становищі. Роуен утримувала мене на місці, звиваючись усім тілом, поки я продовжував цілувати її.

Зрозуміло, то було лише початком...

Розділ 38

Роуен

Від вправних ковзань його язика в мене запаморочилося в голові, а руки й ноги стали ватяними, податливими.

Чудовий у своїй наготі, Оріон продовжував пестити моє лоно, в якому знову наростала потреба в розрядці. Не відриваючи рота від моєї шкіри, він почав підніматися вгору, погладжуючи мої стегна і груди. Ось уже воістину побожне поклоніння!

Моє тіло реагувало на дотики його губ: усередині лавиною розтікалося рідке тепло, бажання ставало дедалі неприборканішим. Яким би ніжним і шанобливим Оріон зараз не був, у ньому вібривала напруга, а ретельний контроль міг будь-якої миті випаруватися. Я ковзнула поглядом по його сильних руках, тіні на яких рельєфно окреслювали м'язи, і, схопивши за плечі, притягнула до себе.

- Ще.

- Так, ще, - повторив він.

Від шаленого бажання і вологого повітря я намокла і готова була прийняти в себе Оріона. Він буравив мене вугільно-чорними очима, даючи зрозуміти, що з цієї хвилини взяв справу у свої руки. Я провела долонями по його спині, спонукаючи увійти в мене, підняла і ширше розсунула ноги, щоб притягнути його стегна ближче. Але Оріон не поспішав, він дражнив мене, навмисно відтягуючи проникнення і ще сильніше розпалюючи збудження.

- Ну ж бо, Оріоне! Зараз.

Цього разу він не змусив мене благати. Твердий як камінь, він повільно ковзнув у мене, заповнюючи значних розмірів плоттю, яка розтягувала стінки піхви на межі болю. *О боги!*

Тілом пронісся еротичний імпульс, стрясаючи мене дощенту, і я відкинула голову назад. Шепотіла ім'я свого короля, дедалі глибше приймаючи в себе його єство.

- Подивися мені в очі, кохана, - прошепотів він.

Я зустріла його погляд, відчуваючи, як від його нереальної краси в мене перехоплює подих. Звикнувши до відчуття його члена всередині себе, я обхопила Оріона стегнами за талію.

Атмосфера розжарилася настільки, що листя на деревах почало спалахувати вогнем, наче свічки, але цю проблему ми вирішуватимемо пізніше.

Своїм потужним тілом Оріон втиснув мене в мохнастий лісовий покрив і почав повільно рухатися, входячи й виходячи з мене, підкоряючи, розпалюючи збудження. Я перестала бути Роуен - тепер я була суккубом, породженням дикої природи.

Мене охопив екстаз, первісний і всепоглинаючий.

З новим поштовхом, цього разу повільним, Оріон подивився мені в очі і видихнув:

- Ти моя, Роуен. Я кохаю тебе.

Я розуміла, що повинна відповісти взаємністю, але могла лише благати про більше, звиваючись від насолоди, яку він дарував мені сильними поштовхами стегон.

Накривши мої губи своїми, він засувався швидше - так, що під нами затремтіла земля, а повітря осяялося золотистим сяйвом. Світ поглинуло полум'я, в якому ми були створіннями світла.

Здригаючись від потужного оргазму, я оголосила околиці криками, які досягли, мабуть, верхівок найвищих дерев і навіть міста за річкою. Моїм крикам позаздрила б банші!

Оріон заричав, коли я стиснула його член м'язами піхви.

Варто було мені тільки подумати, що все скінчилося, як ми почали знову, вирушили на новий виток. Я завзято розгойдувала стегнами і не встигла отямитися, як свідомість знову вибухнула снопом яскравих іскор, а тіло затремтіло.

Кінчаючи, Оріон так широко розкрив рот, що я побачила золоті язички полум'я, що лижуть його горло. У той момент я забула всі слова, могла сприймати лише жар, світло і досконалий екстаз дикого звіра, випущеного на волю.

* * *

Згорнувшись калачиком в обіймах Оріона, я вслухалася в його дихання. Дош омивав наші оголені тіла. Коли туман збудження, що затягнув розум, розсіявся, я згадала потрібне заклинання і викликала бурю, щоб погасити полум'я.

Оріон провів рукою по моєму вологому волоссю і тісніше притиснув до себе. Від прохолодного повітря по шкірі побігли мурашки.

- Роуен, - неголосно покликав він. - Я знову порвав твою сукню.

- Або тобі доведеться навчитися шити, або в твоїй присутності я носитиму тільки те вбрання, яке дуже легко зняти.

Він поцілував мене в маківку.

- Можеш просто ходити голою. У моїй присутності, - тут же уточнив він. - Не при інших. Нема чого, наприклад, Касу або Легіону на тебе витріщатися.

- Так і нудисткою стати недовго, - піддражнила я.

- Роуен. - Оріон підвівся на лікті, блиснувши в темряві своїми вражаючими блакитними очима. - Коли ми одружимося?

Я втупилася на нього.

- Ти... робиш мені пропозицію?

Він провів пальцем по моїй ключиці.

- Пропозиція?

Я ледь стрималася, щоб не посміхнутися. Останнім часом Оріон безліч разів показував нехарактерний, вразливий бік своєї натури, і зараз я відчула полегшення від повернення його звичної самовпевненості. Крім того, він справді не мав ані найменшого уявлення про соціальні умовності.

- Зазвичай це питання, - пояснила я. - Потрібно спершу запитати дівчину, чи хоче вона стати твоєю дружиною, а не вважати це само собою зрозумілим. Після чого схилити коліно і подарувати обручку.

- Ось воно що! - Він повільно кивнув. - Ти хочеш каблучку?

- Так. - Я ковзнула рукою в його волосся. - Оріоне, як думаєш, тепер у нас є все, що потрібно? Гримуар ми роздобули, повернули ліліт.

І Містом Шипів будемо правити разом. Насправді я хотіла дізнатися, чи зникла його жага помсти.

Його пальці завмерли на моїй ключиці, і, перш ніж відповісти, він глибоко зітхнув. Через його мовчання мої нерви затріпотіли від жаху.

- Так. У нас усе є, - нарешті, відповів він.

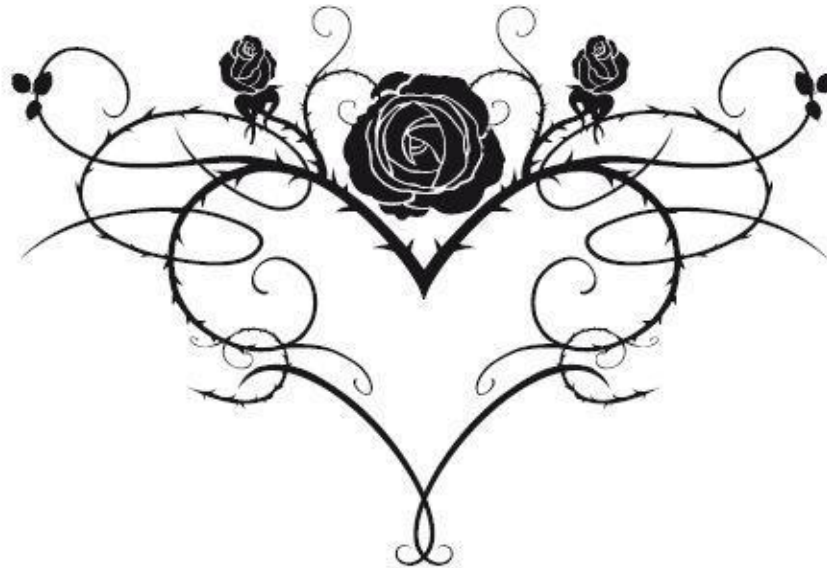
Я лежала на спині на вологій землі, дивлячись на небо, що виднілося крізь гілки дерев, засіяне зірками. Я була задоволена і щаслива. Рука Оріона ковзала по моему тілу: по вигину талії, стегнах. Але коли я знову підняла очі вгору, у свідомості розцвіла вже знайома картина.

Кам'яні потріскані стіни, крізь які виднілося зоряне небо, тінь, що хитнулася, і закривавлені ноги повішеного над каменем. Десь зверху скригнуло дерево, і мене до глибини душі пронизав біль.

Чому мене не залишає огидне ниюче відчуття, що однієї частини головоломки, як і раніше, не вистачає, що навіть Оріон не до кінця розуміє себе?

Розділ 39

Роуен

Наступного ранку після свята я прокинулася в ліжку Оріона, але його поруч не було. Я по-котячому потягнулася, збираючись із силами, щоб вдягнутися і вирушити на пошуки кави.

Коли натягувала джинси, помітила залишену на ліжку записку, на якій було надряпано: "Зустрінемося біля годинникової вежі, кохана".

Я схилила голову, вчитуючись у послання і гадаючи, що ж король-інкуб приготував для мене цього разу. Я посміхнулася про себе. Перстень. Він напевно роздобув перстень.

Опинившись в оточенні Асмодея зі склянкою кави в руці, я була приголомшена тим, що тут знову зібралися ледь не всі жителі міста: тісняться на площі, як і минулого вечора. Однак сьогодні не було ні музики, ні танців - лише Оріон, що стоїть під яскравими променями сонця на вершині кам'яного постаменту біля годинникової вежі. Вичікувальні погляди присутніх були спрямовані на нього.

Боже. Невже він збирається зробити мені пропозицію в присутності всіх наших підданих? Це зовсім не в його дусі і не в моєму теж. Не хотілося б, щоб така важлива подія відбулася на очах у натовпу.

Раптово на загривку я відчула льодовий подих жаху, коли мигцем побачила затиснутий під пахвою в Оріона гримуар. Що він задумав? Навіщо приніс книгу сюди, у скупчення демонів? Потрапивши в чужі руки, вона може стати до біса небезпечною.

Навколо помосту стояло ціле військо стражників, захищаючи свого короля. Я не могла навіть підійти до нього.

Оріон спрямував на мене свої блакитні очі. Вираз його обличчя був позимовому холодним, і я здригнулася від занепокоєння.

- Наша колишня тіньова спадкоємиця - зрадниця, - прогримів над натовпом його голос, пронизаний презирством. - Минулої ночі я визнав її своєю королевою, бо перебував під дією чар суккуба.

Крижаний жах затанцював у мене по хребту. "Якого біса?" Демони навколо розступилися, відійшли назад. "До чого він хилить?"

Так, технічно я стала *колишньою* тіньовою спадкоємицею. Тією, що намагалася і не змогла відібрати в короля корону. Технічно я справді вчинила зраду, за яку зазвичай передбачали смертну кару.

Але ми з Оріоном любили одне одного, і все це не мало значення.

Вірно?

Я відчула раптову сухість у горлі та втупилася в Оріона в очікуванні, коли він перейде до чогось менш страшного. Не до смаку мені такі сюрпризи!

- Я не можу правити з чистою совістю, при цьому тримаючи вас в ув'язненні. - Голос Оріона, чий погляд, як і раніше, був спрямований на мене, луною лунав над годинниковою вежею. Коли він підняв над головою гримуар, по моєму тілу почала розтікаться темрява. - Але в мене є ключ до звільнення мого народу. - Він потряс книгою в повітрі. Його очі горіли божевільним світлом фанатика. - Ось він, гримуар! Я - той, хто може звільнити вас ще раз. Я - Світлоносець, про якого йшлося в пророцтві. Я зроблю вас вільними. Демони не повинні більше жити в страху перед смертними. Ми не можемо дозволити, щоб у стінах нашого міста сталася чергова різанина. Не допустимо, щоб зрадники, які перебувають серед нас, і далі наражали нас на небезпеку. Зрадники на кшталт опальної тіньової спадкоємиці.

Усі відсахнулися від мене, намагаючись триматися на відстані, ніби я раптово стала виділяти отруту, здатну знищити всіх навколо.

Оскаженіла, я озирнулася натовп, задаючись питанням, чи здивувався хтось ще настільки різкою зміною в Оріоні. Я зустрілася поглядом із містером Еспозіто, хоча й не звикла досі до його нового вигляду гарячого хлопця. Судячи з вигляду, він панікував не менше за мене, по його насуплених бровах стікав піт.

Мій король зовсім злетів з котушок, і мені потрібно поговорити з ним наодинці, поки він не накоїв лиха.

- Оріон! - крикнула я. - Ти...

Чиясь рука схопила мене за горло, і гостра голка проколола шию. По венах миттєво розтеклася їдка хвиля, яку я впізнала б із тисячі інших: отрута Ладона, змішана з глором. Одразу ж нахлинула слабкість, серце шалено заколотилося від

усвідомлення того, що тепер у мене немає магії. Один тільки Легіон пробирався крізь натовп, щоб дістатися до мене.

Здавалося, навколишній світ нахилився, обернувся нічним кошмаром, що ожив.

Дивлячись мені прямо в очі, Оріон знову підняв гримуар над головою і проголосив:

- Через три дні я відкрию головні ворота Міста Шипів, і ми знову станемо бенкетувати, полювати і пити кров смертних. Ніколи більше не укладемо договір із віроломними людьми, які піддають нас ризику. А як вчинимо зі зрадниками?

Стражник схопив мене за руку, готовий втягнути на поміст до Оріона. Не міг же він... На частку миті моє серце завмерло - і розбилося на тисячі осколків. Мені слід було це передбачити. Я щось упустила. виявилася занадто довірливою.

Хтось міцно вчепився мені в передпліччя, і в повітрі раптово повіяло арктичним холодом. Площею пронісся потужний порив холодного вітру, провісника урагану. Магія Легіону буквально розірвала натовп, і він підхопив мене на руки. Я всіма силами намагалася обійняти його за шию. Він рухався... ні, *мчав, несучи* мене від небезпеки.

Я дивилася йому в обличчя, поки він стрімко переміщався вулицями Міста Шипів. Намагаючись впоратися зі сліпучим боєм, я впилася нігтями в його шкіру.

Залишилося всього три дні.

Не маючи сил терпіти жахливий біль у серці, я заплющила очі й притулилася до крижаних грудей Легіону. Шай кудись зникла. Оріон розгубив останні крихти розуму..

Усі навколо мене твердили, що він божевільний, що йому не можна довіряти. Що випробування зміями назавжди зламало його психіку.

Я важко ковтнула, сльози застинали очі. Не може цього бути. Він рятував мене незліченну безліч разів, пожертвував собою в штаб-квартирі мисливців на демонів заради мене.

"Чи не так?"

Можливо, він просто зірвався. Можливо, тіні поглинули його, і хаос узяв гору.

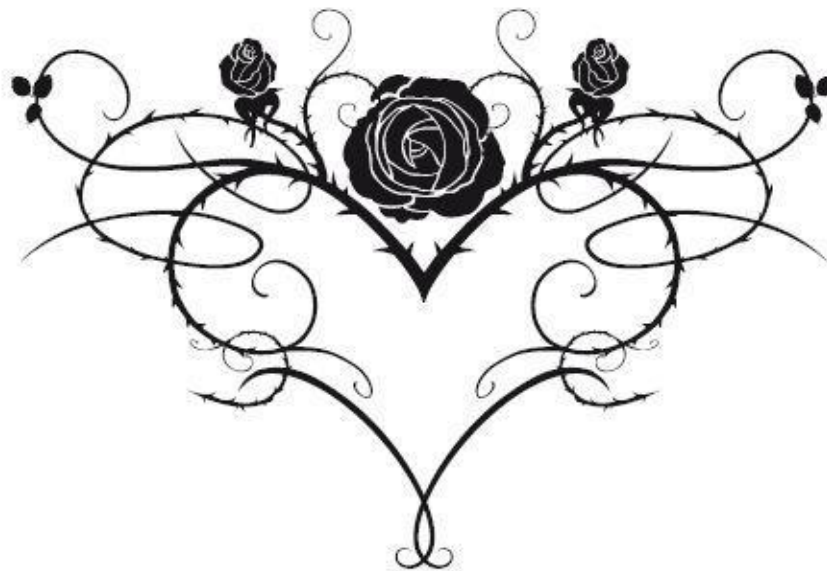
"У Місті Шипів усе не те, чим здається на перший погляд".

Тіло вібрало від люті й сум'яття, а розум був не в змозі усвідомити те, що сталося. Я знала тільки одне: зараз про моє благополуччя дбав Легіон.

Він тікав зі мною на руках від чоловіка, який, як я думала, відданий мені всім серцем.

Розділ 40

Роуен

Я стояла навкарачки в якомусь занедбаному гаражі, усім тілом трясучись від наслідків введеної отрути. Зір був затуманений, тому, піднявши голову, побачила лише три розпливчасті силуети. Одним із них виявився Кас, який поспішав до мене зі склянкою мулистого протиотрути, якої я зараз до біса потребувала.

Він присів поруч зі мною навпочіпки і допоміг мені піднятися. Я сперлася на його руку, і він підніс склянку до моїх губ.

- Пий, Роуен.

Вся в соплях і сльозах, я схлипнула. Навряд чи я зараз являла собою величне видовище. Однак, щойно протиотрута потекла стравоходом, тремтіння трохи вщухло, а кістки перестали боліти. Я привалилася до Каса, дозволивши обхопити себе рукою.

Мої очі застинала пелена сліз, але я все ж таки спробувала розгледіти інших двох, сподіваючись упізнати в них Легіона і Шай. З величезним розчаруванням побачила, що третьою фігурою виявився містер Еспозіто, також відомий як Сабазіос. Подумки нагадала собі, що перебуваю в тісній спорідненості з цим рудоволосим гарячим хлопцем і що потрібно негайно перестати думати про його сексуальність.

- З тобою все гаразд, Роуен? - запитав він.

Я кивнула.

- Фізично відновлююся. - Я відсторонилася від Каса і, схрестивши ноги, сіла просто на бетонну підлогу. - Ви ж розумієте, що, перебуваючи тут зі мною, вчиняєте державну зраду?

- Так, - відповіли всі троє разом.

Сабазіос підняв шкіряний мішок.

- Принаймні цього разу перед втечею я встиг забрати свої речі.

- Ми тебе не кинемо, - додав Кас. - Саме тому ми хотіли, щоб правила ти, а не Оріон.

- Зрозуміло, я тебе не залишу, - підхопив Сабазіос. - За останні кілька століть ви з мамою були моїми єдиними друзями.

Я не могла стримати сліз.

- Ми повинні попередити смертних. Необхідно евакуювати...

- Роуен, - перебив мене Легіон, - ти, як і раніше, залишаєшся єдиною, кому під силу зупинити Ашура.

Я нерозуміло втупилася на нього. Виникло відчуття, що світ піді мною дав крен.

- Ашура?

- Або як він там тепер себе називає. - Кас пошкрябав рукою по підборіддю. - Оріона, загалом.

Я похитала головою, намагаючись зрозуміти, що він говорить.

- Ашуром звали іншого демона. - Моє серце забилося швидше. - Того, кому Оріон дав клятву на крові.

Сабазіос похитав головою.

- Батьки назвали сина Ашуром. Вони належали до нашого соціального кола, і я чудово пам'ятаю, що їхніх маленьких сріблясто-волосих хлопчиків звали Молор і Ашур. - У його погляді промайнув страх. - Але я й гадки не мав, що він вижив. Ми не знали навіть про існування підземелля, не кажучи вже про те, що в ньому хтось нудиться в ув'язненні.

Похитуючись, я встала на ноги. Кров шуміла у вухах, у роті пересохло. Я спробувала ковтнути.

- Можливо, Ашур - це темна іпостась Оріона. Та, яка жадає крові.

Кас піднявся і поклав свої великі руки мені на плечі.

- Це нормально, якщо ти любиш його, Роуен. Але ми завжди знали, що після того, що сталося, що б там не було, колишнім він не буде. Ти єдина, хто може зупинити його від розв'язання апокаліптичної війни.

Я негативно похитала головою.

- Я не стану його вбивати.

Кас глибоко вдихнув, блиснувши бурштиновими очима.

- Тільки спадкоємець престолу може вбити короля.

Я запустила пальці у волосся і згадала про нашу опівнічну зустріч у саду з Оріоном, знову почула його шепіт: "Тому що перебування далеко від тебе народжувало в мені таку саму скорботу втрати, що зводить з розуму... Я так і не звільнився до кінця від полону в'язниці, поки ти не вивела мене звідти..."

Дихання почастишало, серце шалено заколотилося в грудях. Я не змогла б пояснити того, що відбувається, але в глибині душі знала, що Оріона потрібно не вбивати, а рятувати.

Але поки що було потрібно, щоб смертні евакуювалися з навколишніх міст.

- Я маю звернутися в поліцію, - пробурмотіла й одразу ж почала здійснювати задумане, не чекаючи відповіді друзів. Я розуміла, що вони хочуть від мене того, чого я їм не готова дати, - смерті короля.

Я знала Осборн як свої п'ять пальців і тому припустилася бігти Геллоуз-Гіллууд до поліцейської дільниці. Отрута ще не повністю вивітрилася з мого організму, але сили повільно поверталися. Набираючи швидкість, я помчала вгору по пагорбу, вітер розвівав моє волосся. У світі людей настав листопад, що холодом покусував шкіру.

Коли я зрозуміла, куди потрапила, запал минув: дихання сперло, ноги горіли вогнем. Я витратила майже всю енергію.

Проте я проскочила у двері поліцейської дільниці, де виявила жінку-офіцера, яка сиділа за столом. Вона була поглинена роботою. Стривожившись, побачивши мене, вона піднялася зі стільця і підняла руку вгору, закликаючи мене зупинитися.

- Можу я вам чимось допомогти?

Намагаючись перевести дух, я вперлася руками в коліна.

- Потрібно евакуювати жителів. - Я вказала в бік Міста Шипів. - Демони готують наступ. За три дні вони прийдуть полювати й бенкетувати. Хочуть убити всіх навколо.

- Добре, мем. Насамперед заспокойтеся. Чи приймали ви сьогодні будь-які речовини, здатні вплинути на ваш психічний стан? Алкоголь? Наркотики?

Я тремтіла, смутно усвідомлюючи, що волосся у мене стирчить на всі боки і в ньому може виявитися навіть блювота.

- Ні, але мене отруїли. - Розумом я розуміла, що кажу неправильні слова для того, щоб переконати співрозмовницю у своїй адекватності, але нічого не могла із собою вдіяти. - Бачте, я й сама демон. І маю бути королевою.

- Мем, схоже, ви перебуваєте під дією якогось препарату. Якщо у вас є координатор з догляду...

- Я не вживаю наркотиків! - вигукнула я. - А просто зараз повідомляю про реальну загрозу. - Знову вказала собі за спину, туди, де височіло Місто Шипів. - Я справді демон і особисто знайома з королем... - "*Чорт, що я несу?*" - Послухайте, мешканці Міста Шипів планують напасти на Осборн. Вони хочуть помститися за те, що сталося кілька сотень років тому. Потрібно, щоб ви перенаправили мене до того, хто може допомогти.

Жінка-поліцейський повільно кивнула і почала барабанити пальцями по столу. Вона стояла перед замкненими дверима, увійти в які я не змогла б без її дозволу. Або насильства, якого так намагалася уникати.

- Останнім часом жодних повідомлень про погрози з боку керівництва Міста Шипів не надходило. - Вона примружилася. - Ви заодно з мисливцями на демонів?

Ну звісно! Оріон і тут встиг поширити свій вплив.

- Можу я поговорити з кимось ще? - поцікавилася я з відчаєм. - Детективом? Начальником відділення?

- Мем, прошу вас вийти на вулицю, добре? - Вона почала огинати стіл.

Відчувши, що до мене повернулася деяка частина сили, я підняла руку і закликala магію. На кінчиках пальців замерехтів вогонь.

- Бачите? Я намагаюся повідомити про реальну загрозу...

Офіцер висмикнула пістолет і гавкаючим голосом почала кликати підкріплення. Живіт скрутило, і мені не залишилося нічого іншого, окрім як повернутися і вискочити за двері.

* * *

Сидячи на дивані в особняку тітки Шай із новим мобільним телефоном у руках, я тремтячими пальцями набирала один номер за іншим: дзвонила всім підряд, щоб повідомити про необхідність негайної евакуації. Офіс сенатора. Гаряча лінія Національної безпеки. ФБР.

Вичерпавши, нарешті, всі варіанти, я відчинила вікно і почала вигукувати перехожим, щоб негайно забиралися подалі.

Річ у тім, що демони і смертні не воювали вже багато століть, і більшість людей забула про таку можливість. Ніхто нічого не знав ні про гримуар, ні про те, що магичні кордони, які стримують демонів, можуть зникнути.

Усі як один вважали мене божевільною.

Задзижчав телефон, надійшло повідомлення від Каса:

"Де ти? Я допоможу тобі, Сонячний Промінчик, правда. Цілую".

Я запхала слухавку назад у кишеню, намагаючись задушити почуття втрати, бо не збиралася ставити на Оріоні хрест.

Я лягла на диван, намагаючись привести думки до ладу. Кожен у Місті Шипів постійно твердив, що там усе не таке, яким здається. Що нікому не можна довіряти, навіть власним почуттям.

Так у що ж я вірила в глибині душі? Що підказували мої інстинкти? Я прикрила очі рукою і подумки повернулася до подій тієї ночі, коли на мене напали в будинку Оріона. Хтось вискочив у вікно, а за мить Оріон вийшов зі своєї кімнати.

Внутрішній голос запевняв, що зловмисником був не Оріон. Якимось чином хтось видав себе за короля, переконавши всіх навколо, що мене намагався вбити саме він.

У глибині душі я не сумнівалася, що він не винен. Ми зірки-близнюки, і я знаю його так само добре, як він знає себе. Його страх перед зміями, нищівне почуття провини, самотність багатьох століть ув'язнення, що роздирає, настільки невимовна, що він був змушений вигадати друга, що сидів у сусідній камері. І те, як цей біль нарешті почав відступати, коли хтось показав йому, що він гідний порятунку.

У мене не залишилося ані найменших сумнівів. Чоловік, який, стоячи перед годинниковою вежею, оголосив мене зрадницею, був не Оріон.

Мої роздуми перервав наполегливий дзвінок, і я в роздратуванні схопилася з дивана.

Це що... міський телефон?

Дзвін відновився, і я попрямувала на звук. Апарат виявився на кухні. Поглянувши на дисплей, я прочитала ідентифікатор абонента, що викликає. Код регіону 508. Це ж в околицях Садбері! Моє серце забилося швидше.

Невже мисливці на демонів, які залишилися в живих, намагаються зв'язатися з Шай? Я підняла слухавку, але не вимовила жодного слова.

- Дзвінок за рахунок абонента, що викликається, - повідомив механічний роботизований голос, і я почула, як моя найкраща подруга вимовила "Шай Мортон", а потім запис продовжився: - Вам дзвонять із Массачусетської виправної установи в Конкорді. Ви згодні прийняти виклик?

- Так, - прочистивши горло, відповіла я з серцем, що гулко калатало.

На лінії пролунало клацання, і голос, який я впізнала б де завгодно, вигукнув:

- Алло! Камілло?

- Шай?

Повисла тривала пауза.

- Зачекай-но... Роуен? О, слава богам! Що сталося? Чорт забирай. Виходить, Оріон переміг? Новини з Міста Шипів тут недоступні.

Мій розум заіскрився від шквалу її запитань.

- Шай, чому ти у в'язниці?

- Мене заарештували в Садбері, коли я чекала на тебе біля південного входу. Хоча я була невидима. Не можу вдаватися в подробиці по телефону. Є шанс, що в тебе вийде заплатити заставу? Я раз у раз надзвонюю тітці й мамі, щоб вони витягли мене звідси і я могла повернутися до тебе. Мені стільки всього потрібно розповісти. Хтось зрадив нас, Роуен. Просто... це не телефонна розмова. Але я зобов'язана попередити.

Що ж, напевно чи варто було обговорювати вбивство цілого загону мисливців на демонів, розмовляючи тюремним телефоном.

- Чому ти мені не зателефонувала? - практично викрикнула я.

- Під час арешту в мене забрали телефон, а напам'ять я пам'ятаю тільки номери мамі й тітки.

- У тебе в будь-якому разі не вийшло б додзвонитися, - пробурмотіла я. - Мій колишній телефон розплавився.

- Що-о-о-о?

- Неважливо. - Я міцніше стиснула слухавку. - Так ось чому ти зникла? Весь цей час ти провела у в'язниці? Скільки становить застава?

Вона прочистила горло.

- Зможеш дістати сто тисяч доларів? Я знаю, це багато.

"От чорт!"

Оріону б нічого не коштувало розжитися такою сумою, але в нинішніх реаліях про це не йшлося. Не уявляю, до кого звернутися з подібним проханням...

- Мене викинули з Міста Шипів. Тому я ховаюся тут. З Оріоном щось не так. Я постараюся дістати гроші, але...

- Отже, він переміг у змаганні й вигнав тебе? - гнівно вигукнула Шай.

Я заплющила очі, намагаючись придумати, як пояснити їй те, що трапилося, і при цьому не здатися довбаною ідіоткою.

- Так усе виглядає на перший погляд, - обережно підтвердила я. - Але, як ти правильно помітила, це не телефонна розмова.

- Почекай. - Я почула приглушені звуки: Шай із кимось розмовляла. - Чорт! Роуен, мені пора. Постараюся передзвонити найближчим часом.

На задньому плані пролунали крики, і подруга повісила слухавку. Але мені потрібно поговорити з нею *просто зараз!*

Я підійшла до вікна і втупилася на те саме місце, де уві сні стояв хлопчик із забрудненими цукровою ватою пальцями. Але наяву я виявила свого непристойно сексуального кузена, який у невимушеній позі сидить на лавці і попиває каву.

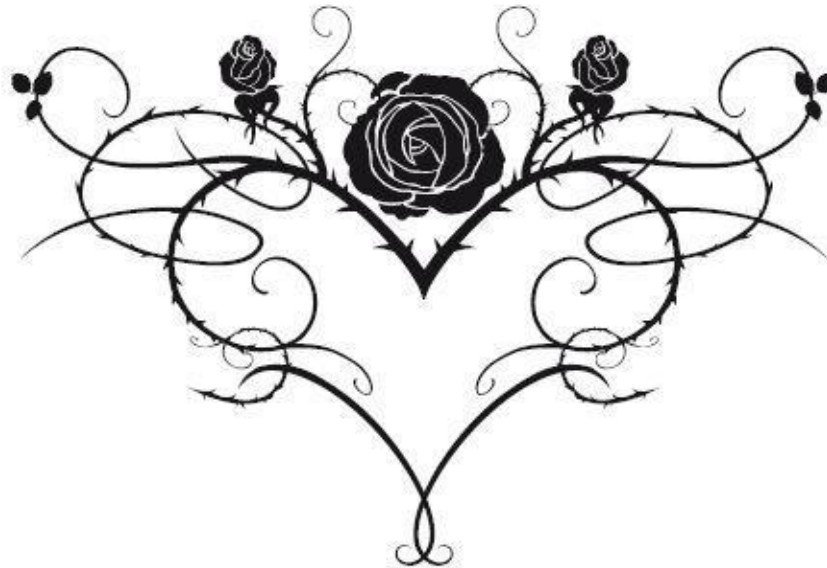
Містер Еспозіто - Сабазіос! - мав звичай з'являтися тоді, коли я його найбільше потребувала. Я пам'ятала його. Він приходив до нас додому на чай із печивом і приносив моїй матері книжки, які подобалися йому самому. Він попереджав мене про мисливців на демонів. Дав мені книжку "Випробування боєм у світі демонів".

Весь цей час він перебував поблизу і нав'язливо допомагав.

Я відвернулася від вікна і кинулася вниз по сходах, щоб поговорити з ним.

Розділ 41

Роуен

Вітер тріпав руде волосся Сабазіуса, поки ми віддалялися від в'язниці в Конкорді на його новенькому кабріолеті з відкидним дахом. Мерзлякувате осіннє повітря жалило мої щоки.

Західне сонце, що забарвило небо в медово-лавандовий колір, зігрівало наші обличчя. Шай, яка сидить на задньому сидінні, нахилилася вперед.

- Де ви дістали гроші? - запитала вона, намагаючись перекричати вітер. - І "П'орше"?

- Повернувшись у Місто Шипів, я насамперед знайшов закопане золото моєї сім'ї, - відповів Сабазіос. - Тож, якщо знову застрягну в Осборні, принаймні купатимуся в розкоші. - Він кашлянув. - Наскільки це можливо для старого. Моя магія слабшає. Як я ненавиджу це! Але тепер, принаймні, я багатий і зможу купити собі більш вишукані ходунки.

- Ми придумаємо, як повернути тебе додому, - запевнила Шай. - Нас спіткала тимчасова невдача. Але Роуен, я хочу, щоб ти знала: хтось нас крупно заклав. Повідомив поліції штату, де я буду в день, коли ми вирушили до штаб-квартири мисливців на демонів. Тому біля південного входу на мене вже чекали. Мене схопили, навіть попри те що я була невидимою.

- Чому тебе заарештували, Шай? - дивувалася я.

Вона протяжно зітхнула і додала:

- Зрадником є або Легіон, або Кас. Або обидва одразу.

Я важко ковтнула і повернулася до неї обличчям.

- Поясни!

- Гаразд... Загалом, справа була так. Кілька тижнів тому Легіон із Касом допомагали мені освоїти заклинання для управління погодою. Нас тоді було троє і нікого іншого. Раптово я втратила контроль. Гадки не маю, що сталося, може, заклинання виявилось надто потужним. Одним словом, я викликала шторм в Атлантиці. Або це зробив один із тих, із ким я тоді перебувала, бо я не відчувала, ніби сили мені більше не підкоряються.

Подумки я повернулася до тієї ночі, коли море вирувало, а небо стрясали гуркіт грому, - до тієї ночі, коли на мене напав Джаспер.

- Так, пам'ятаю той шторм.

- Я нічого тобі не розповідала, адже на твою долю і без того випало чимало тривоги. Однак Кас чи Легіон повідомив у поліцію смертних, що це була моя вина. Обійшлося без жертв, але спровокувало корабельну аварію і завдало величезних матеріальних збитків. Ну а в Садбері копи точно знали, де мене шукати. Сидячи у в'язниці, я з глузду з'їжджала від занепокоєння, бо й гадки не мала, що з тобою сталося.

Кров у мене в жилах закипіла від гніву.

- Як, по-твоєму, вони обидва винні?

Шай довго дивилася на мене, перш ніж відповісти:

- Мені здається, це Кас. Раціонального пояснення у мене немає, але я не думаю, що Легіон міг так зі мною вчинити. Схоже, я йому небайдужа. Типу, я його знаю. Звучить безглуздо, так?

Я негативно похитала головою.

- Точно так само я ставлюся до Оріона. І не зміню своєї думки навіть після того, як він, дивлячись мені прямо в очі, назвав зрадницею і вигнав з Міста Шипів. То був не він, а хтось інший. Технічно Оріон перемиг у змаганні, але тоді, у Садбері, він вручив гримуар мені. І залишився в особняку, щоб дати мені можливість врятуватися. Він приніс себе в жертву і зазнав тортур, а перемогу здобув лише тому, що я повернулася за ним і вибухнула від дії своєї магії. То був справжній Оріон. Оріон, якого я знаю. А той, хто викинув мене геть, самозванець.

- Гаразд, - невпевнено протягнула Шай. - Просто не забувай, що магія може породити безліч ілюзій, Роуен.

- Кас велів нікому не довіряти, навіть йому. Сказав, що демон ніколи не розкаже про всі види магії, якими володіє, бо, щоб мати перевагу, потрібно приховувати зброю.

Шай насилу ковтнула.

- Що ж, в одному він мав рацію: йому не можна вірити. Але що нам тепер робити?

Телефон знову завібрував, і в мене затремтіли руки, коли на екрані висвітилося ще одне повідомлення від Каса.

- Що там? - Вітер тріпав темні кучері Шай.

Подивившись на текст, я глибоко зітхнула.

- Кас пише, що йому вдалося заманити Оріона в пастку в підземеллі, але він може вмовити стражників пропустити мене. Також він нагадує, щоб я нікому не довіряла і ні з ким не розмовляла. І що мені пора взяти справу у свої руки.

- Як же відчайдушно він жадає прикінчити Оріона, - зауважила подруга. - І навіть не намагається це більше приховувати.

Я важко ковтнула.

- Він у паніці.

"Порше" мчав на північний схід по шосе 128, а я відчувала, що мене ось-ось знудить.

- Що, власне, будемо робити? - запитав Сабазіос. - Заради твоєї матері і тебе, Роуен, я готовий на все, що в моїх силах, але, будь ласка, введи мене в курс справи.

- Спасибі, Сабазіос. - Я взяла телефон і набрала номер Легіону. - Перш ніж підберемося надто близько до міських мурів, давайте спробуємо з'ясувати, чи Легіон заодно з Касом. Якомога делікатніше.

- Нічого він не заодно, - запротестувала Шай із заднього сидіння.

- Добре, але дозволь мені довести це, Шай.

Я зателефонувала Легіону, і він узяв слухавку після першого ж гудка.

- Роуен? - запитав він гучним шепотом. - Що відбувається?

- Легіон, ти, бува, не повернувся в Місто Шипів?

- Повернувся, - здивовано відповів він. - Я зараз тут. Невидимий, звісно. Хотів подивитися, що робить Оріон. Він увесь день виголошує промови у вежі Баала. Зібрав натовп, ґрунтовно його завів. Здається, він зовсім збожеволів.

Я заплющила очі.

- Коли ти бачив його востаннє?

- П'ятнадцять хвилин тому я пішов, не дослухавши чергової тиради. Він усе твердив про поневолення смертних, про помсту. Загалом, зовсім злетів з катушок.

Я глибоко зітхнула.

- Якщо чесно, я трохи заплуталася. Кас надіслав повідомлення, що Оріон зараз замкнений у підземеллі.

- Що-о-о? Ні. Кас тобі це сказав? - спантеличено протягнув Легіон. - Я не можу знайти його відтоді, як ти втекла. Упевнена, що есемес від нього?

Схоже, Кас не посвятив Легіона у свою нещодавно сфабриковану брехню.

- Що ти знаєш про магичні здібності Каса?

Повисла довга пауза.

- Чому б тобі не запитати про це його? - нарешті, порушив мовчання Легіон.

- Справді, чому б мені не запитати його? - підхопила я. - Та тому що я намагаюся з'ясувати, кому, чорт забирай, можу довіряти, а кому...

Шай вихопила телефон у мене з рук і ввімкнула гучний зв'язок:

- Легіон, це Шай. Хтось здав мене поліції смертних у Садбері. Цим кимось був або ти, або Кас. Усі ми знаємо, що хтось із нашої команди задалегідь попередив мисливців і копів. Тож, якщо тобі відомо про магичні здібності Каса, зараз саме час розповісти. Наскільки він досяг успіху у створенні ілюзій? Чи може за допомогою чар прийняти чужу подобу?

Легіон так довго не відповідав, що я вирішила, що він повісив слухавку.

- Шай, - м'яко сказав він, нарешті. - З тобою все гаразд?

- Так, у повному. Прямо з Массачусетської виправної установи в Конкорді. Можеш відповісти на питання?

- Кас надзвичайно могутній, так, - змушений був визнати Легіон. - Він художник. Ви бачили його роботи. Його ілюзії настільки ж вправні, як і малюнки. Він і справді може постати в образі іншого демона. І ненавидить саму концепцію монархії. Але мені насилу віриться...

- Легіон, - перебила Шай. - Вибач, але це все, що нам потрібно було знати.

- У вежі Баала не Оріон, - вигукнула я. - Там Кас, який за допомогою магічних чар прикидається ним, Легіон. Вважаю, сьогодні ти не бачив їх двох в одному місці одночасно.

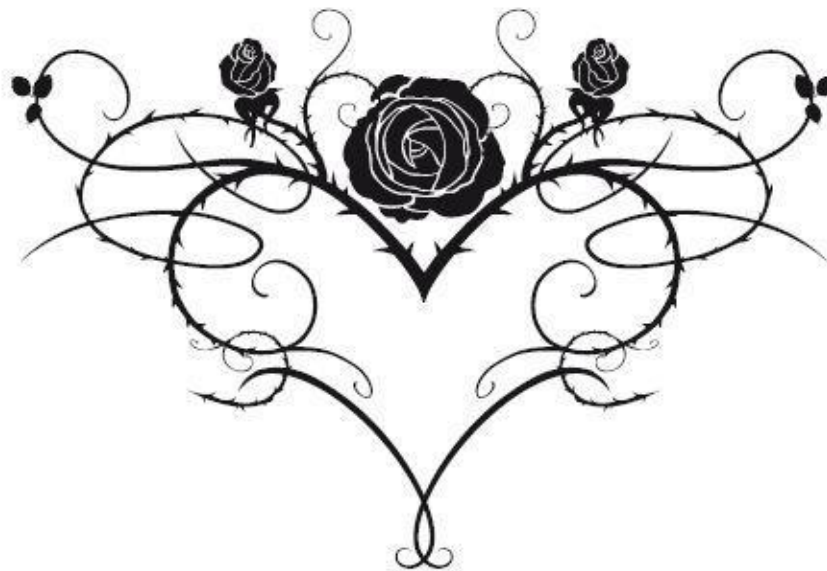
- Не бачив, - визнав він.

- Зустрінемося за стінами Міста Шипів, - сказала Шай. - Біля входу в підземний лабіринт. Тримайся подалі від Каса і короля Оріона. Нам потрібно об'єднатися.

- І ось ще що, Легіон, - поспішно додала я. - Приготуй побільше протиотрути.

Розділ 42

Оріон

Зі зв'язаними за спиною руками я лежав на холодній кам'яній підлозі в тій самій, що й раніше, камері. По венах розтікалася пекуча отрута. За кілька днів вона вже не знадобиться, адже в підземеллі, як і за міськими стінами, магія швидко вичерпається.

Я знову опинився в ув'язненні в моєму старому житлі.

Кас зв'язав мені зап'ястя за спиною і заткнув рот кляпом. Я пішов із котеджу перед світанком - хотів принести Роуен улюблений свіжоспечений хліб. В охороні не було потреби, принаймні, я так думав.

Знадобилося всього кілька дротиків, випущених здалеку, щоб змусити мене впасти на коліна.

Я згадав Касьяде таким, яким він був століття тому. Коли смертні виволокли мене з рідної домівки і повели повз відрубану голову Молора, Касьяде примостився осторонь, спостерігаючи за тим, що відбувається. Він був старший за мене і дружив із моїм братом. Я кричав, благаючи про допомогу, але той не зрушив з місця. Він навіть не виглядав засмученим. Просто стояв і дивився.

Він вічно змагався з Молором, ненавидів його аристократичне походження. Пам'ятаю, я ще тоді подумав, що Касьяде в захваті від того, що другу відтяли голову. Мабуть, він вирішив, що якщо я виживу, то рано чи пізно вб'ю його.

Мабуть, він мав рацію.

Ганчірка в мене в роті смерділа якоюсь олією, і дуже хотілося блювати, але це лише погіршило б ситуацію. Дія отрути Ладона і глоду зростала, тіло боліло дедалі сильніше, і я не був упевнений, як довго ще перебуватиму у свідомості - і чи прокинуся коли-небудь знову.

Найгірше те, що Кас, імовірно, пронюхав про отруту від мисливців на демонів, після того як ті схопили Роуен.

Крихітний вогник запалився всередині. Чи дізнається Роуен правду? Кас запевнив, що ні. Сказав, що вона з'явиться тільки для того, щоб вирвати у мене з грудей серце, тому що більше мені не довіряє.

Я підняв очі від вологої підлоги на поцятковану різьбленням стіну. Як же тут тихо! Завжди було тихо, особливо протягом тих десятиліть, коли нам з Ашуром не приносили їжу. І ми сиділи, голодні, в камерах пліч-о-пліч.

Мій погляд метнувся до петлі, що висіла навпроти моєї камери, - туди, де востаннє бачив свою маму. Вони залишили її тіло висіти занадто довго...

Підозрюю, Ашур з'явився відразу після того, як її стратили. Ми з мамою були останніми, потім раптово виник Ашур. Мої думки затуманилися, і я не міг згадати, де він був до її смерті. Не міг згадати риси його обличчя теж. Спочатку він здавався таким сильним, а потім різко ослаб. Втратив розум. Але щоразу, коли намагався уявити вираз обличчя Ашура, коли того тягли на смерть, я бачив тільки свій власний, терзаний і спустошений. Завжди своє.

Мабуть, отрута збивала мене з пантелику.

Розпростертий на кам'яній підлозі, я затремтів. Як же ненависний мені був нинішній стан! Я ковзав поглядом по вирізаних на стіні зображеннях королів із шипастими коронами. Навіть будучи маленьким хлопчиком, я терпіти не міг відчувати себе слабким, а тому борозни на камені були злими, жорстокими.

Мої повіки почали заплющуватися, коли я раптом почув, як заспокійливий голос мами кличе мене на ім'я, наче вона тут, поруч:

- Ашур!

Мене захлеснула хвиля впізнавання.

Тріск каменю, петля, що розгойдується на шибениці. Біль, що рве серце на частини. Тоді-то і з'явився Ашур, доросліший і сильніший товариш, який навчив мене злитися, замість того, щоб боятися; зберігати розум, маринуючись у гніві та ігноруючи печаль. Той, за кого я обіцяв помститися.

Той, кого ніколи не існувало.

Ашур.

Цим ім'ям назвав мене Касьяде, коли кинув моє безвольне тіло сюди, у темряву, бо він пам'ятав мене краще, ніж я себе.

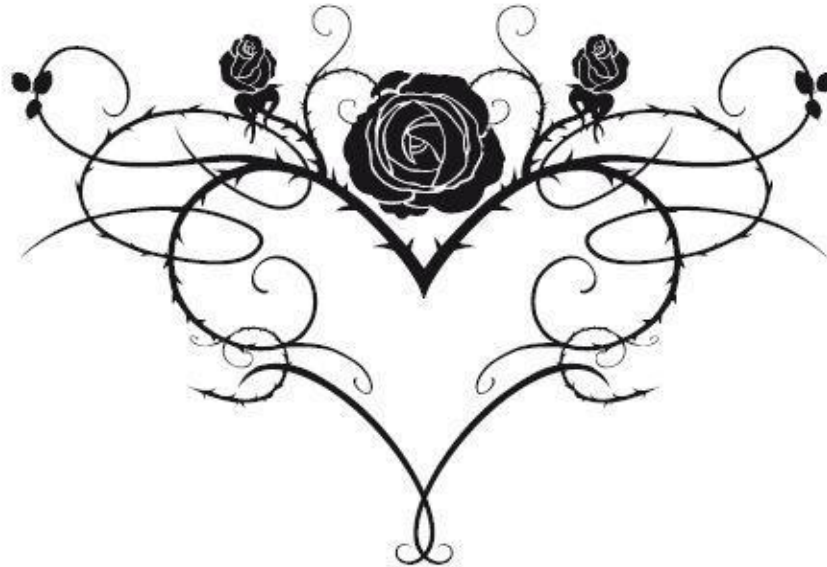
Думки випарувалися з моєї голови, варто було отруті просочитися в мозок, і залишилася тільки вона...

Роуен.

Моє світло в темряві.

Розділ 43

Роуен

З настанням ночі навколо Осборна згустилися хмари, осінній холод пробирав до кісток, а під ногами шаруділо опале листя.

Я причаїлася в тіні провулка прямо навпроти воріт у Місто Шипів. Поруч перебувала моя нова команда: Шай, Легіон і Сабазіос.

Щоразу, почавши комусь довіряти, ти приймаєш і пов'язані з цим ризики. Однак для здійснення задуманого мені не обійтися без хлопців.

- Що ж, - почала я, - давайте розкриємо карти. Знаю, демонам це невластиво, але зараз ми маємо бути чесними одне з одним.

Сабазіос вперив у мене свої зелені очі.

- Я тобі ніколи не брехав. Особливо після того, як ти принесла мені ті еластичні штани, щоб уберегти мою гідність. А чи знаєш ти, що це я подарував тобі ведмедика в червоному светрі, якого ти вічно тягала з собою і гризла, поки він не порвався...

Мій погляд затуманився.

- Містера Хаггінса?

Він кивнув. Легіон стояв зі схрещеними на грудях руками, ховаючи очі.

- Легіон! - взялася я за нього. - Мені потрібно знати, з нами ти чи ні.

Нарешті, він подивився мені в обличчя.

- Я знаю Каса багато століть. Ми познайомилися до того, як було зведено Місто Шипів. - Він перевів погляд на Шай і дещо пом'якшився. - У Каса завжди були секрети, але він успішно приховував від світу свою злісну іпостась. Якби не Світлоносці, він був би наймогутнішим демоном у місті. Він ніколи не посвячував мене у свої плани,

не згадував, що збирається здати Шай поліції. Усе це він повертав за моєю спиною, а мене використовував як джерело інформації. Я знав, що зі створеним тієї ночі штормом щось не так... не вважав, що Шай втратила контроль. Очевидно, що негодою керував хтось інший. - Його погляд, як і раніше, був спрямований на мою подругу. - З тобою моє серце, Шай. Так що так, я на твоєму боці.

Вона посміхнулася йому, блиснувши очима.

- Супер!

Легіон знову звернув увагу на мене.

- І на твоїй теж. Кас не хоче бачити на троні Оріона, і в цьому я з ним солідарний. Так, я мріяв змістити його, але на відміну від Каса в мене є поняття про межі дозволеного, які я не готовий переступити, прагнучи зупинити його. Немає сенсу позбуватися одного неврівноваженого маніяка тільки заради того, щоб замінити його іншим.

Я кивнула.

- Добре. Не найкраща підтримка для Оріона, але я прийму й таку. Тепер давайте подивимося, хто якими силами насправді володіє.

- Хрін його знає, - з почуттям вилаявся Сабазіос. - Можу розповісти, що вмів колись.

- І знаєш що, Легіон? - Шай провела рукою по його біцепсу, від чого його очі одразу ж потемніли. - Нам потрібно знати, на що здатний Кас.

* * *

М'язи були напружені, кров повільно, але вірно скипала від гніву. Востаннє я йшла цією стежкою, коли переді мною стояло завдання перемогти Оріона в першому випробуванні. Тепер же тіло гуділо від люті при думці про те, що Кас зачепив мого короля демонів.

Тому, коли я підійшла до старого кам'яного переходу - того, в якому ховалися потаємні двері до Міста Шипів, я зосередилася на приховуванні своїх справжніх емоцій.

Опинившись перед обплетеними диким виноградом дверима під мостом, я стукнула чотири рази. Умовний сигнал.

Над дверима замерхтіла магія, і Кас поштовхом відчинив їх. Він виглядав змученим: під очима залягли тіні, світле волосся було скуйовджене.

Я тяжко ковтнула, втупившись на нього й одночасно намагаючись тримати емоції в узді.

- Кас. Я так рада, що ти прийшов допомогти мені. - Власні слова віддавали кислотою на язиці.

Він провів рукою по волоссю, вдаючи занепокоєння. Ми обидва начепили на обличчя маски, поки крокували темним тунелем.

- Оріон хотів стратити тебе як зрадницю, Роуен. Я повинен був щось зробити. Навіть якщо це небезпечно. Він знищить наше місто, а рано чи пізно вистежить тебе. Я не можу прийняти ні того, ні іншого.

Поводитися спокійно, тоді як думки в голові мчать зі швидкістю мільйон миль на хвилину, було мені непідвладне. Що вже казати, лише кілька місяців тому виступ із презентацією на уроці психології був для мене пекельною мукою. Але зараз я йшла пліч-о-пліч із могутнім ворогом, маючи намір витягнути з темниці мого короля демонів.

Може, я й не вмiла поводитися холоднокровно, але Мортані в цьому не було рівних. Моїй сестрі, моєму темному двійнику. Імітуючи цілковиту самовладання, я навіть примудрилася злегка погойдувати стегнами, поки Кас вів мене в підземелля.

- Як нерозумно я почуваюся через те, що знову дозволила йому обдурити себе, - зауважила рівним тоном. - Я справді вважала, що він змінився. А він залишився тим самим Оріоном, який викинув мене з міста. Як тобі вдалося полонити його?

- Було нелегко, але я використав отруту. Переїняв цю хитрість у мисливців на демонів. Гадаю, за допомогою цього старовинного секрету і вдалося придушити опір ліліт багато століть тому.

Під моєю безтурботною посмішкою ховався глибокий колодязь люті.

- Спасибі, що наглядаєш за мною, Касе.

Нарешті, ми опинилися в темницях. У повітрі тут висів непереборний біль. Він проникав у легені й осідав у кістках, поки Кас вів мене до камери Оріона. Кас вийняв старий залізний ключ із довгим стрижнем, щоб відімкнути двері.

Моє серце готове було розірватися на шматки, коли я побачила Оріона, який лежав на підлозі непритомний і зі зв'язаними руками. Кас замкнув його в тій самій камері. Темні вії затінювали щоки Оріона - прекрасного, як і завжди, навіть зараз.

У вухах знову зазвучало попередження Легіону. "Щойно Кас запідозрить недобре, він встромить кігті тобі в груди і вирве серце".

- Розумію, це буде важко зробити, Роуен, - з удаваним співчуттям вимовив Кас. - Але також я знаю, що ти - та, хто має вижити. І захистити нас. Ти не дозволиш йому знищити себе і наше королівство.

Я зробила крок у камеру й озирнулася на Каса. За його спиною від примарного вітерця колихалася петля.

- Не міг би ти залишити мене з ним наодинці на хвилинку? - попросила я.

Мускул на його квадратній щелепі здригнувся, але байдужа посмішка одразу ж повернулася на місце.

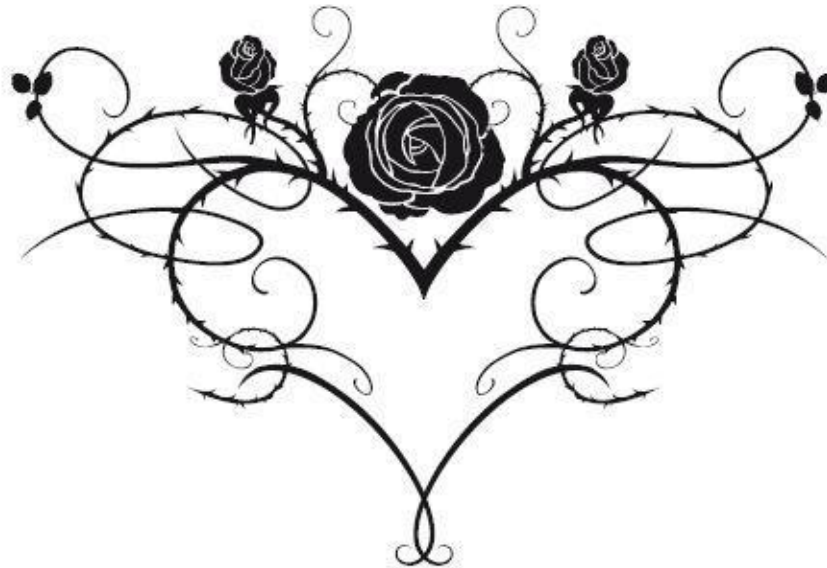
- Звичайно.

Він відійшов у тінь, і я переступила поріг камери, намацуючи в кишені шприц із протиотрутою. Не встигла я витягнути його, як відчула сплеск ніжної магії Каса, що огортає мене. Шовковисті щупальця заковзнули по шиї, перекриваючи доступ до кисню.

Тоді я й зрозуміла, наскільки могутній Кас, - навіть тут, унизу, де магія слабшає.

Розділ 44

Оріон

Її запах змусив мене розплющити очі. Запах і тепло, що пестить шкіру. Виявилось, я був омитий світлом.

На мить я задумався, чи не помер уже. Звісно, навіть у потойбічному світі насамперед подумав би про Роуен. Як наяву відчував її чудово гарячу магію, що нагадує сяйво літа, аромат стиглих фруктів...

Серце завмерло. Я більше не відчуваю її! Наді мною нависла моторошна тиша.

Я розплющив очі й окинув каламутним поглядом стіни своєї камери, з підспудним почуттям жаху гадаючи, чи не стане це місце моїм загробним світом. Тут. Назавжди.

Роуен.

Почувши, як її душа волає до мене, я почав згинати пальці, хоча руки, як і раніше, були зв'язані за спиною.

Може, я ще не помер? Серце ще б'ється... До того ж тілом почали розходитися крихітні струмочки сили, піднімаючись від самих ніг.

Я опустил погляд і помітив порожній шприц, що стирчав із верхньої частини стегна. Магія розтікалася саме від місця уколу. Протиотрута!

Де ж тоді Роуен?

Страх скував нервові закінчення, змушуючи м'язи напружитися. Зовсім поруч пролунав чоловічий крик. Як же я ненавиджу цей голос!

- Вважаєш себе героїнею? - волав він. - Обраною правителькою, що виявила чарівний вінець? Або книгу? Кляті дрібнички та ігри? Двадцятидворічка, геть позбавлена магічних знань. Якого хріна ти заслуговуєш, а?

Я знову спрямував погляд угору. І тоді побачив її...

Вона полоснула кігтями по обличчю Каса, пускаючи кров, але його відповідь була швидкою і жорстокою. Зв'язав їй руки павуковими лапами своєї магії, схопив її за горло і підняв у повітря, випустивши з кінчиків пальців кігті.

Моя кров закипіла. Я його прикінчу! Розірву на шматки і насичу стародавні камені його кров'ю. Я напружив наявні в тілі крихти сил, яких вистачило, щоб розірвати мотузки, що зв'язували зап'ястя. Заради Роуен.

Світ поринув у тишу, і лише власне серце калатало в грудях, немов бойовий барабан. Схопившись на ноги, я вирвав із рота кляп, і мої ікла подовжилися.

Роуен на той час вивільнилася із захоплення магії Каса і випустила кігті. Вдарила його в груди, і з рани фонтаном хлинула кров. Коли він повернувся обличчям до мене, мої кігті були вже наготові, щоб випатрати його.

Але там, де секунду тому стояв Кас, тепер перебувала моторошно перелякана Роуен. За мить замість однієї Роуен я бачив двох, і обидві вони були забруднені кров'ю. Я відсахнувся, намагаючись зрозуміти, яка з них, чорт забирай, справжня.

Поки міркував, одна з дівчат розчинилася в тіні, а інша кинулася вперед, затискаючи долонями шию. Я обхопив Роуен за талію. З горла хльостала кров. За її запахом, за тим, як вона пригорнулася до мене, я зрозумів, що це *моя* королева.

Я притягнув Роуен до себе.

- Рана кровоточить. Тебе потрібно вивести з підземелля.

- Він може змінювати вигляд, - прохрипіла вона.

- Я здогадався.

Вона повернулася до мене, закриваючи рукою місце порізу.

- Йди в безпечне місце. У мене все під контролем.

Та вона, чорт забирай, жартує жартувати надумала? Начебто я залишу її наодинці боротися з древнім демоном.

Але Роуен уже втекла, пустилася навздогін за Касом, залишаючи кривавий слід. Не звертаючи уваги на біль у м'язах, я кинувся за нею. Вона мчала тунелями з величезною швидкістю, ніби дим, що просочувався крізь пальці. Щойно потрапимо в Місто Шипів, магія відновиться.

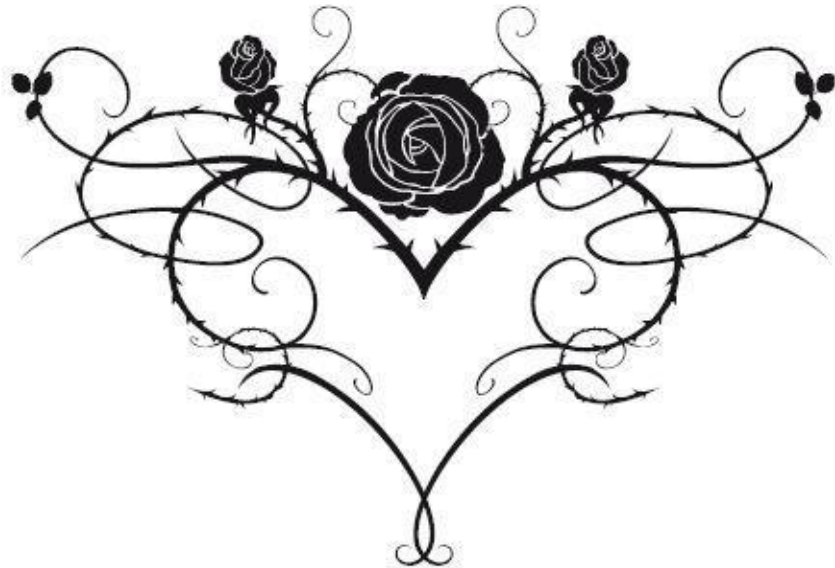
Я побачив, як Роуен видерлася стінкою тунелю і зникла в отворі, і, незважаючи на втому, що роз'їдає кістки, змусив себе лізти слідом.

Нарешті, знову опинившись під пологом зірок, я відчув потужний приплив магії. Спочатку Роуен забрала з підземелля мою душу, а потім і моє тіло.

Я заревів, випроставши зі спини крила, і пішов за своєю коханою в ясне нічне небо.

Розділ 45

Роуен

Варто було мені вибратися з тунелів, як магія хлинула в мене з міццю океанської хвилі. Я злетіла в всипане зірками небо і вирушила на пошуки Каса.

Я відчувала теплу силу Оріона, який ширяв поруч зі мною, що розливається по тілу. Вітер тріпав мої крила і розвівав волосся, поки я мчала над верхівками дерев. Ліліт робили так споконвіку: омиті сріблястим місячним світлом, спрагли до крові, вони розтинали небосхил, полюючи на здобич, що тікала по землі.

Серце калатало об ребра від дивного збудження, що охопило мене, і, повернувши голову, я зловила погляд Оріона. Його блакитні очі виблискували, у лобі сяяв демонічний знак - зірка Люцифера. Божественно!

Ми Світлоносці. Коли нас поглинали тіні, ми відроджувалися знову.

Залишалося тільки сподіватися, що Оріон не стане вивільняти силу, поки не настане слухна нагода, бо я не бажала руйнувати місто.

Я глибоко вдихнула, вловивши запашний запах Каса. Бачити його я, звісно, не могла, адже він майстерно замаскувався. Але це не мало значення. У стародавні часи ліліт не користувалися зором для полювання. Я відчувала, що він рухається до вежі Баала, - саме цього я й побоювалася. Кас розраховував, що якщо перебуватиме серед інших демонів, то ми з Оріоном не звернемо проти нього сили Світлоносців. Зрештою, не станемо ж ми знищувати ціле місто і всіх його мешканців! Кому охота правити вкритими попелом руїнами?

На відміну від ліліт колишніх часів, у мене був мобільний телефон для координації дій. Тож, пролітаючи повітрям, я дістала його з кишені і зателефонувала Легіону.

- Так, - тут же прошепотів він. - Що відбувається?

- Можеш очистити територію перед вежею Баала? Я йду за Касом по п'ятах, але ми не можемо допустити, щоб хтось постраждав. І не забудь сховатися в безпечне місце, коли прийде час, зрозумів?

Засунувши телефон назад у кишеню, я зробила коло над еспланадою. Перед вежею зібрався цілий натовп демонів. Раптово над верхівкою заklubилися грозові хмари, задув холодний вітер. Температура повітря знизилася так стрімко, що в мене застукали зуби, а дихання стало вириватися хмаринками пари. Блискавка розколола небо, а в центрі площі закрутився хуртовинний вир, розганяючи роззяв. Демони з криками кинулися врозтіч. Одна з викликаних Шай блискавок ударила в каміння, обпаливши його. На нас обрушився крижаний шторм, і політ став вельми ризикованим. Сніг із градом нещадно хльостали по тілах. Магічна буря Легіону пробирала до кісток, а поривчастий вітер тріпав крила і пір'я. Тремтячи, я приземлилася на спорожнілу площу.

Оріон опустився поруч зі мною. Його вугільно-темні очі виглядали, чи не причаїлася десь наша здобич. Легіон, здавалося, створив для нас ділянку прояснення, іменовану оком бурі. Мої руки і ноги розслабилися, дихання вирівнялося.

У нас було два варіанти: або ми вистежуємо Каса, або змушуємо його прийти до нас. Яким би могутнім демоном він не був, його его може все зіпсувати. Адже, строго кажучи, в ньому-то і була справа, правда? У його смертельно ображеному его.

"Двадцятидворічка, геть позбавлена магічних знань. Якого хріна ти заслуговуєш, а?"

Хоч би як сильно Кас ненавидів Оріона, не це почуття розпалило вогонь його люті. Кас вважав, що на троні має сидіти саме він.

Крижаний шквал шаленів навколо мене, але я вперлася ногами в кам'яні плити площі і звернулася до жителів міста:

- Касьяде обдурих вас, - оголосила я, намагаючись перекричати вітер, що завивав, і сподіваючись бути почутою. - За допомогою магічних чар він прийняв вигляд вашого короля. Насправді він лише жалюгідний наслідувач, тінь вашого справжнього правителя. Кас не був благословенний богами, як ми з Оріоном. Він - ілюзія, обиватель, звичайний шарлатан.

- Благословенний богами? - пролунав голос Каса, хоча його ніде видно не було.
- Боги божевільні. Нехай народ вибирає сам! Нехай демони подивляться, хто гідний престолу! Нехай його займе той, хто володіє найбільшою майстерністю!

- Хочеш, щоб обирали демони? Ті самі демони, яких ти свідомо вводиш в оману? - проричав Оріон. - Яким брешеш?

- Я захищав їх, - заперечив невидимий Кас. - Ні ти, ні вона не здатні правити. Я ж вивчав магію століттями. Поки ти гнив у в'язниці, втрачаючи розум, Ашур, я присвятив себе цьому ремеслу. Нашій історії. Розумінню того, хто такий демон насправді. Задовго до твоєї появи на світ, Роуен, я вивчив напам'ять усі книги

заклинань у бібліотеках міста. І раптом ти ввалюєшся сюди, нічого не знаючи про наш світ, думаючи, що заслуговуєш на корону? Через випадкове народження?

- Чому б тобі не показатися? - рявкнув Оріон. - Якщо вже ти так упевнений у своїх здібностях. От і подивимося, хто виживе!

Вони з'явилися перед нами в сріблястому спалаху - шість версій Каса. Усі татуйовані, м'язисті, що світилися блідим світлом. На лобі в кожного з них сяяла мітка демона у формі півмісяця, а очі були темними, наче смола. Випустивши кігті, Оріон полоснув одного з них, потім іншого. Хоч він і рухався зі швидкістю блискавки, але щоразу, як вражав одного Каса, на його місці виникав новий.

Шовковисті нитки магії обвилися навколо мене і, відірвавши від землі, підняли високо в небо, а потім жбурнули назад на каміння. Біль від удару здавався приголомшливим, і на мить я відчула, як усі мої кістки розсипалися прахом, перш ніж почали відновлюватися.

Лежачи на землі, я підняла очі й побачила розпростерті над нами чорні тіні, що приховують нас на манер щита. Результат злагоджених зусиль Сабазіуса і Легіону.

Точно за планом.

Чудово.

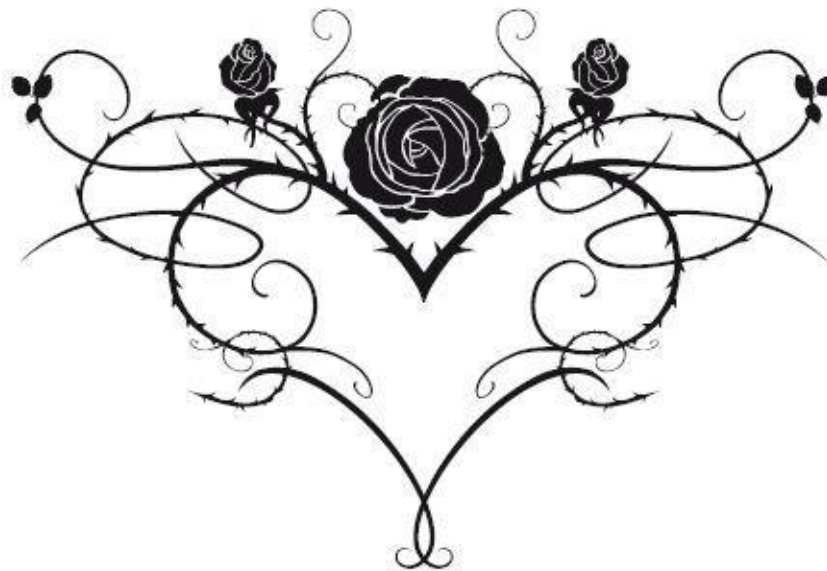
Нас огорнула темрява.

Навколо мене знову закрутилися щупальця шовковистої магії, піднімаючи в чорнильну темряву...

Але це вже не мало значення, бо я покликала своє світло.

Розділ 46

Оріон

Не варто вважати мене героєм. Я б знищив увесь світ, щоб врятувати ту, кого люблю найбільше на світі.

Навколо нас ковзали тіні, і я більше не бачив Роуен, не розрізняв, де верх, а де низ. Перспектива втратити її привела мене в жах. Якщо я втрачу її зараз, світ знову зупиниться, як застигла годинникова вежа, як скам'яніле серце. Царство тиші.

Одного разу я не зумів захистити тих, кого любив, але цього разу спав ворогів дотла, навіть якщо доведеться знищити ціле місто. Тому що я кохаю тільки її одну. Роуен. Для мене вона початок і кінець. Коли хтось завдає їй болю, я готовий зривати з неба зірки і метати їх в кривдника немов списи.

Ми з Роуен обов'язково виживемо, і цього буде достатньо.

Лід і тіні обплели мене, думки почали дико кружляти, перетворюючись на маленькі шпилькові уколи світла. Королева з шипастою короною. Молор, який навчає мене грати в шахи. Мама, яка запевняє, що день її народження наступного тижня - завжди наступного тижня. Красива жінка з рудим волоссям, що спить у моїх обіймах, - та, що втілює цілий всесвіт для мене. М'яка рука, що торкається мого обличчя, повертає до життя, виводить із підземелля у світ, де сяють зірки.

Порядок і хаос. Світло, що проникає в підземний світ.

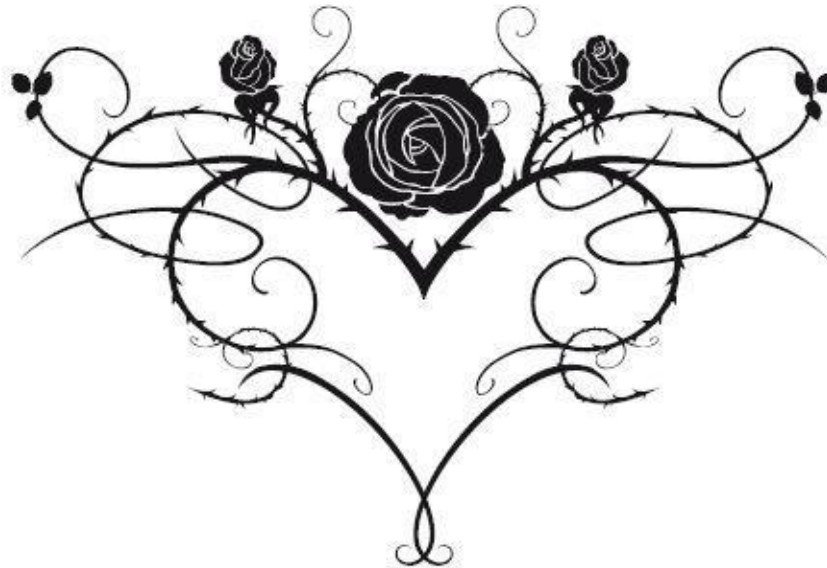
Моє світло поглинули тіні.

Я - Хаос. Я - початок і кінець усього суцього.

Я знищу все навколо.

Розділ 47

Роуен

У темряві зародилося блідо-золоте сліпуче світло. Воно розросталося, розганяючи тіні щита, що захищав нас з Оріоном, випалюючи створені Касом ілюзії. Я перестала, нарешті, розрізняти будь-що крім цього світла. Свій власний я закликати не встигла - Оріон вибухнув, наче зірка, що помирала.

Потік палючої магії хлинув на мене, заповнив кістки і кров, зцілив понівечене тіло. Інfernальне світіння Оріона було подібне до хрещення чистим полум'ям, воно додало мені сил.

Від Каса залишилися лише частинки, що дрейфують у блискучому тумані.

Світло почало повільно згасати, залишаючи після себе світ мерехтливого пилу - і єдиного демона.

Оголений, Оріон лежав на землі в ореолі сяючих іскор і темряви, що клубочилася на кордоні. Дивлячись на нього, я відчула, як у грудях розливається тепло.

Я піднялася з землі і, поспішивши до мого короля, поклала його голову собі на згин ліктя. Його темні вії затріпотіли, повіки піднялися, і я зустрілася з поглядом блакитних очей зі сріблястими вкрапленнями. Приголомшений, розфокусований, але мій Оріон.

Його губами ковзнула слабка усмішка, і він простягнув руку, щоб торкнутися моєї щоки.

- Ти тут.

Я посміхнулася у відповідь, змахуючи волосся з його чола.

- Ти ж бачив щит.

Він нерозумно насупився.

- Який щит?

Я підняла брови.

Схоже, зруйнувавши ціле місто силою Світлоносця, Оріон майже не постраждав. Добре, що в нього була я, щоб приборкати, бо покидати його я не збиралася.

Я дивилася на серпанок світла й тіні, доки на небі знову не з'явилися зірки, і щит, що захищав нас, не розчинився. Мерехтливий туман понісся в ніч, золотими вихорами поплив прямо до місяця. Оріон ще не прийшов до тьми від спалаху власного світла, але я поклала руку йому на спину і допомогла піднятися на ноги. Він пригорнувся до мене, а я обвела поглядом околиці, оцінюючи збитки.

Ми стояли в центрі великого кола, камені під нашими ногами були зруйновані. По краях кола - там, де нас оберігав щит, - уже зібрався натовп, позаду якого височіла майже прихована пиловою завісою вежа Баала.

Я спіймала погляд Легіона і побачила, що він стоїть поруч із Шай і Сабазіосом.

У цей момент я усвідомила, що ми з Оріоном були абсолютно голі, адже вибухова хвиля знищила наш одяг. Але я все одно випросталася на повний зріст. Ми ж ліліт, нам нема чого соромитися свого тіла.

- Ось ваш король Оріон, - голосно оголосила я. - А я - ваша королева! Ми захищатимемо вас, але заради цього не станемо розв'язувати війну зі смертними. Ніколи і нікого не принесемо в жертву, як колись вчинив Нергал. Не станемо висувати необґрунтованих вимог. Наше місто буде маяком світла в темряві.

Я чула, як демони скандують моє ім'я та ім'я Оріона. Підтримуючи його за талію, я відвела його додому.

* * *

Осідлавши Оріона, я провела великим пальцем по його нижній губі. Він прикусив кінчик і потягнув за магичні пута, що сковували його.

Я схилилася і поцілувала його в шию, відчуваючи, як сіпнулися м'язи плеча.

- Роуен, - проричав він. - Минув цілий тиждень. Час би звільнити мене. Я повністю відновився.

Я чмокнула його в груди.

- Щось я в цьому не впевнена.

Піднявши погляд, я побачила поблажливу посмішку, що грала на його губах.

- Я головував на твоїй коронації і довів, що зцілювся.

Я притиснула палець до його губ.

- Ти занадто багато базікаєш. Доведеш себе до знемоги! - Я прикусила його нижню губу, а потім почула шум, що лунав з першого поверху. - Здається, в Амона гості, - зауважила, розрізвивши жіночий голос. - Здається, Шай завітала.

- Тоді, ймовірно, варто одягнутися, - сказав Оріон.

Насупившись, я відкликала магичні пута.

- Який сьогодні день?

- Поняття не маю.

Останній тиждень я практично не покидала спальню Оріона і не стежила за календарем. Я зістрибнула з мого короля і, висунувши шухляду комода, дістала спідню білизну і довгу чорну сукню.

- Думаю, у Шай цього тижня день народження.

- Добре! У такому разі підготую жертковий вівтар. Можливо, знайдеться якийсь злочинець, якого ми могли б зарізати на її честь...

Я повернулася до нього, натягуючи трусики.

- Знаєш, Оріоне, я досі не можу зрозуміти, жартуєш ти чи говориш серйозно. Гадаю, Шай вистачить напоїв і музики.

Я натягнула через голову сукню, яка доходила мені до щиколоток, і спустилася вниз, де виявила невелику компанію, що сиділа навколо столу і потягувала вино з Амоном.

Шай примостилася на колінах у Легіона. Сабазіос вирядився вельми екстравагантнo: у бордовий оксамитовий костюм із чорною сорочкою.

- Роуен! - Він просяяв, побачивши мене. - Ваша Величносте.

- Клич мене Роуен.

- Ходімо ж! - вигукнула Шай, піднімаючи свій келих. - Сьогодні мій день народження, і вечір коктейлів "два за ціною одного" в "Цирку де ла Мер".

Я округлила очі.

- Що ж, у такому разі замовлю буріто. І мохіто. Я пригощаю, якщо вже тепер королева.

На кухні, куйовдячи собі волосся, з'явився Оріон, босий і з голим торсом. На ньому були тільки темні джинси.

- Збираєшся провести ніч серед смертних? - поцікавився він.

Я підморгнула йому.

- Ти теж ідеш. Ніколи не бачила, як ти танцюєш під Daft Punk.

- І ніколи не побачиш, моя королева. Але я приєднаюся в будь-якому разі.

- Чудово, - підхопила Шай. - Тому що я хочу допомогти з організацією весілля.

Гадаю, у вас уже є якісь думки з цього приводу, але що, як провести церемонію в старому занедбаному храмі Асмодея, наприклад? Ці заходи зазвичай страшенно нудні, тому, може, варто організувати коктейль-бар для підняття настрою? А святкувати будемо на пустищі, частину якої перетворимо на сад. У стилі химерного зачарованого лісу, де їжу подають на дерев'яних дисках, схожих на зрізи стовбурів, і...

- Шай? - перервав її Оріон. Він натягнув сорочку і тепер застібав гудзики. - Щодо химерності не впевнений. Є стародавні весільні звичаї ліліт: олії та пахощі, консумація шлюбу перед гостями, пророкування майбутнього за нутроцями вбитого голуба...

Я відкашлялася.

- Давай просто підемо кудись випити, а?

- Добре. - Оріон надів черевики. - Якщо вже я збираюся на тусовку зі смертними, вирушу туди повітрям. - Він знову повернувся до Шай. - Що хочеш на день народження?

- Щоб у тебе було химерне тематичне весілля? - підколола вона.

Оріон відвернувся і розчинився в ночі. Сабазіос пішов за ним, ваблений, безсумнівно, невблаганною тягою інкуба до небес.

Я повернулася до Амона.

- Ходімо з нами! Коли востаннє ви кудись ходили в Осборні?

Він насупився, від чого шрам став ще глибшим.

- Я ніколи нікуди не ходив в Осборні. Смертні й демони не проводять час разом.

Я потягнула його до дверей, схопивши під руку.

- Сьогодні ми це змінимо, Амоне.

Що більше демони і смертні спілкуватимуться, то скоріше зрозуміють, що, окрім тривалості життя, у них дуже багато спільного.

На вулиці я випустила руку Амона і підняла очі до зоряного неба, де ширяли Оріон і Сабазіос, залиті сріблястим світлом місяця. Захоплююче видовище.

Я повернулася і побачила Шай з Легіоном, які виходили з котеджу рука об руку.

- Зустрінемося на місці за двадцять хвилин.

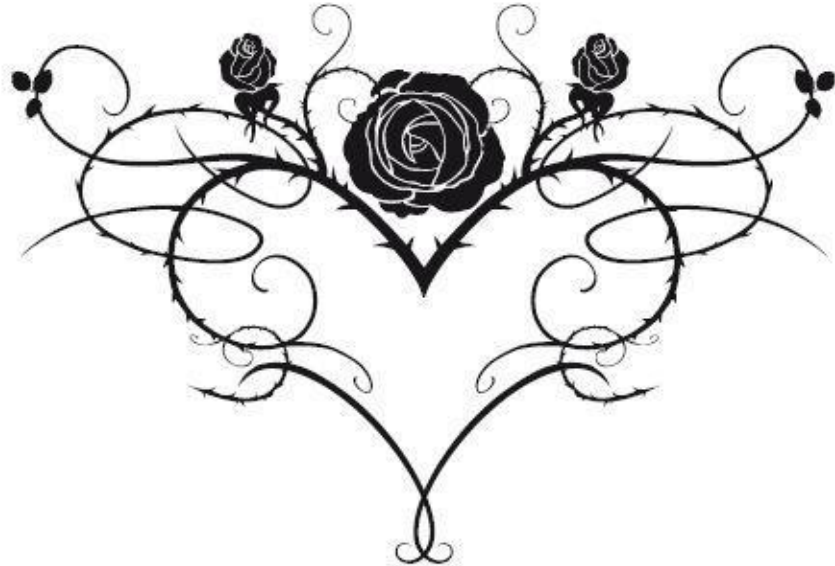
Я випустила крила і кинулася в небо, пробуючи солоне повітря. Радіючи, я злетіла вгору разом із двома інкубами. Це було так захоплююче, що я могла лише дико сміятися і чула у відповідь сміх Оріона і Сабазіуса. Нам дуже не вистачало свободи польоту, а тепер, коли вона повернулася, я знову почувалася живою.

З висоти подивилася на Місто Шипів. Воно, здавалося, сяяло золотом у ночі. Ліліт знову здобули свободу.

Можливо, настане одного разу час, коли нам справді доведеться відкрити гримуар і повністю звільнити демонів. Але просто зараз у нас було все, і наше маленьке місто знову стало світлом, що сходить із темряви.

Розділ 48

Тринадцять років потому

Спершу я відчула його присутність у кімнаті, потім розплющила повіки й побачила його самого - мого маленького хлопчика, який дивився на мене широко розкритими зеленими очима. Мені слід було б розсердитися, що він розбудив мене в позаурочний час, але він був таким сміховинно милим, що язик не повертався його лаяти. Освітлені місячним світлом каштанові волосинки стирчали на всі боки.

Я глянула на Оріона, який уві сні нагадував статую, несприйнятливую до жодних зовнішніх впливів.

Мій малюк простягав до мене одну руку, а в іншій стискав плюшевого вовка, якого назвав просто і невігажливо - Дзига.

- Давай обійматися, - вимовив він своїм тоненьким голоском, чекаючи, коли його підхоплять під пахви і піднімуть на ліжко. На ньому була піжама з мультяшним восьминогом і написом "Більше рук для обіймів".

Поки я сонно витріщалася на сина, він міцно вчепився за простирadlo і спробував видертися самостійно. Його ноги вже відірвалися від підлоги, а він похрюкував від зусиль.

Я підтримала його під попку, щоб допомогти забратися на ліжко.

- Іди сюди, мій солодкий хлопчик.

Пригорнувшись до мене, він потягнув на себе ковдру, щоб укритися. Малюк притискався до мене так сильно, ніби хотів повернутися в той тісний будиночок, у якому колись мешкав.

Я обняла його і притягнула впритул до свого величезного круглого живота зі словами:

- Будь обережний, малюк. Пам'ятай, у мами тут дитинка.

- Пробач, матусю, - сказав Ніко, пестячись до мене. - І ти пробач, дитинко, - додав він, потягнувшись униз, щоб погладити мені живіт. Потім Никодим засунув до рота комір піжамної сорочки і почав його жувати - це стало улюбленою звичкою, відколи його відучили від пустушки.

- З ним усе добре, - запевнила я сина, погладжуючи по голові. - Просто він трохи підріс.

- Привіт, Ніко. - Оріон сонно потягнувся до мене, скуйовдивши хлопчикові кучері.

- Привіт, татку, - тут же відгукнувся малюк. - Хочу в серединку. - Він почав перелазити через мене, намагаючись уникати об'ємного живота, але наступив на повні груди. Задоволений, влаштувався між улюбленими татом і мамою. - Я - серединка сендвіча, - оголосив він занадто гучним для опівнічної години голосом.

З огляду на розмір мого живота, перевертатися мені було непросто. Я сьак-так лягла на спину, але незабаром нестача повітря від близькості синопка змусила знову змінити положення. Нарешті, я прилаштувала великий живіт зручніше.

Можна подумати, що вагітність дається демоницям набагато легше, ніж смертним жінкам, але це, як мені здається, не відповідає дійсності. Якщо вже боги прокляли нас, змусивши терпіти стільки незручностей, то напевно це стосувалося всіх представниць прекрасної статі, чи то смертних, чи то демонів.

Моє тіло розслабилося, коли я опинилася віч-на-віч із Ніко й Оріоном, стало легше дихати. Я погладила сина по животику.

- Повертайся у своє ліжечко, малюк.

Він насупив брови в глибокій задумливості, перш ніж поставити запитання, яке виникало щоночі:

- Привиди існують?

Не було потреби питати, що за страшний сон йому наснився. Він завжди був однаковим.

Хоч ми з Оріоном не з чуток знали, що привиди реальні і що вони переслідують округ Асмодея, я не бачила причин розповідати про це Ніко, доки він ще дитина. Інакше ми ділитимемо з ним ліжко, доки він не стане, принаймні, підлітком.

- Не вірю, що вони існують, - сказав Оріон. - А навіть якби й були, то що з того? Вони не в змозі нічого зробити. Схожі на туман. Часом туман здатний навіювати смуток, але не може заподіяти нам шкоди.

Ніко кивнув.

- А тепер давай уявимо, - додав Оріон, - просто заради забави, адже вони нереальні, що примарі вдалося якимось чином пробратися крізь магичний захист і проникнути в наш палац. Що, по-твоєму, з ним сталося б, якби він попався на очі нашій мамі?

- Був привид, і нема його, - припустив Ніко.
- Саме. - Мої очі почали закриватися. - Був і немає.

З усіх жахів світу, особливо *нашого* світу, мій син з якоїсь причини боявся саме привидів, які породжували в нього нічні кошмари. Не можу сказати, що мені самій подобалися привиди, але вони не несли загрози ні для кого з нас, оскільки, подібно до диму, були позбавлені плоті.

У будь-якому разі, коли справа стосувалася погроз, нашому маленькому Ніко не було про що хвилюватися.

Особливо після того, як ми дізналися, чим обдарували його боги.

* * *

З посмішкою на обличчі я розбила в миску ще одне яйце анзу, не перестаючи збивати. Кухня була залита сонячним світлом, повітря наповнював аромат кави. Амон, як і раніше, приходив вечорами на вечерю, але в ранкові години ми були надані самі собі. Вночі, коли Ніко став особливо завзято штовхатися уві сні, Оріон переніс його у свою кімнату. Зараз малюк дрімав нагорі, стомлений роздумами про привидів.

Ми переїхали в новий палац, більший за колишній котедж Оріона, але менший за вежу Баала. Збудований із золотистого каменю, що може похвалитися не однією, а одразу кількома бібліотеками, він розташовувався прямо навпроти годинникової вежі в окрузі Асмодає.

Хоча в нашому розпорядженні були кухарі, мені подобалося готувати сніданок для двох моїх чоловіків, Оріона і Ніко. Звичайно, я не заперечувала і проти того, щоб Оріон будив мене, приносячи гарячу каву і фрукти в ліжку.

Я дістала буханець свіжоспеченого хліба і почала нарізати його на скибочки, щоб підсмажити в духовці. Потім я намажу їх маслом і обвалюю в яєчній суміші. Яйця анзу ми не їли відтоді, як народився Ніко, і зараз - коли наш син пристрастився до яєчні - я посміхалася, коли думала, що він уперше скуштує анзу, оцінить ні з чим незрівнянний смак.

У Райській пустці мешкали всього три демонічні птахи. Власниці лев'ячих голів, за розміром вони багаторазово перевершували кондорів і, зголоднівши, без роздумів заковтували коня або корову, але також любили поласувати і свинями. Демонами анзу не харчувалися, а ось смертним, зустрівши таку пташку, незайвим було б пошукати собі укриття.

Яйця анзу коштували дорого, оскільки їх видобуток був вельми неприємним і досить брудним заняттям. Однак, якщо групі мисливців вдавалося знайти гніздо з кладкою яєць і забрати їх перш, ніж розлючена мати розірве їх на шматки, на отриманий прибуток вони могли безбідно прожити рік або навіть більше.

Поставивши хліб у духовку, я відчула теплу магію, що ковзнула по шкірі, і обернулася, побачивши, як Оріон входить у кухню. Він, як зазвичай, був без сорочки і зі скуйовдженим сріблястим волоссям. Навіть зараз одного погляду на нього вистачало, щоб у мене перехопило подих.

Ковзнувши очима по моему тілу, він схвально заричав.

- На тобі мій улюблений шовковий зелений халат. Схоже, ти намагаєшся мене спокусити.

Я поклала руку на свій випираючий живіт і відчула поштовхи маленьких ручок - малюк давав про себе знати.

- Про яке спокушання йдеться, коли я ледь пересуваюся?

Побачивши яскраво-червону яєчну шкаралупу, Оріон запитально зігнув брову.

- Де ти взяла яйця анзу?

- О, це подарунок від самої герцогині округу Люцифера, також відомої як Лідія. Оріон провів рукою по волоссю.

- Отже, їй щось від нас потрібно. На наступному засіданні Ради дізнаємося, що саме.

Я підняла брову.

- Крім додаткового фінансування для Шалемської площі вона завжди хотіла тебе.

- Ну зрозуміло. - Спустивши зелений халат з мого плеча, Оріон почав покривати поцілунками оголену шкіру. Від кожного дотику його губ на всі боки промінчиками розтікалося тепло. - Але мене їй не отримати навіть за всі яйця анзу у світі.

Я провела рукою по шиї Оріона.

- Дозволь я приготую сніданок, коханий, поки Ніко не прокинувся. - Наш малюк не любив бути голодним.

Подивившись на годинник, Оріон насупився.

- Він не має звички спати до дев'ятої.

Моє серце забилося швидше. Невже вже дев'ята ранку? Зазвичай Ніко підхоплювався о сьомій, а то й раніше. Але якщо сьогодні він вирішив поспати довше, то мені гріх скаржитися.

Слухаючи віддалений скрип сходинок під вагою Оріона, я розбила ще одне яйце і додала в суміш вершки.

- Роуен! - Стривожений голос розірвав тишу, що панувала в палаці, луною відбився від кам'яних сходів. - Де Ніко?

Я завмерла, і моє серце вдарилося об ребра.

Настільки швидко, як дозволяло моє вагітне тіло, я помчала нагору, в кімнату сина. Оріон стояв, стискаючи малинову ковдру нашого хлопчика.

Але самого Ніко ніде не було.

Я шумно видихнула. Правду кажучи, причин хвилюватися поки не було. Малюкові всього чотири роки, і напевно він просто десь ховався. Однак ми з Оріоном відчували одне й те саме - жахливу відсутність Ніко. Ми не відчували його магію, не чули биття крихітного сердечка.

- Ніко? - голосно покликала я, обнишпорюючи очима ліжку, книжкову полицю і гору іграшок.

Коридор заповнили стражники в синій формі. Вишикувалися по стійці струнко в очікуванні наказу.

Очі Оріона потемніли до нічної чорноти.

- Я ніде не відчуваю його присутності.

Палац був захищений найпотужнішими чарами і ордою солдатів-демонів. Крім багат шарового магічного щита у нас була також старомодна груба сила пекельних псів, які патрулюють розбиті навколо тернисті сади. Якби сюди пробрався непроханий гість, хвостаті вартові негайно дали б про це знати.

Я заплющила очі і сконцентрувалася. Ми з Оріоном були пов'язані з Никодимом, що давало нам змогу завжди знати про його місцезнаходження, де б він не був.

Я хапала ротом повітря, оскільки зараз не відчувала нічого.

Оріон провів рукою по волоссю.

- Обшукайте будинок, - рявкнув стражникам, після чого додав тихішим голосом: - Можливо, він ховається в гардеробі або ще де-небудь.

Як і всі батьки, ми з нетерпінням чекали, коли наш син піде. Але коли це сталося, тут же стали з ностальгією згадувати часи, коли він лише повзав. Ніко прагнув досліджувати все навколо, дізнатися, що знаходиться за кожними зачиненими дверима, у кожній шафі та шухляді. Його цікавість і енергія не знали меж.

А тепер він зник.

- Піду перевірю територію навколо палацу, - сказав Оріон.

Я ходила з кімнати в кімнату, стискаючи в руках ковдрочку, і кликала сина на ім'я, уважно вслухаючись, чи не відгукнеться він. Наші стражники також прочісували палац п'ядь за п'яддю.

Усі заклики були зустрінуті тишею, але я не могла повірити, що Ніко більше немає. Це було неможливо. У мені клекотіла лють, яку потрібно було на когось спрямувати, але на кого? На солдатів, які прогавили дитину? Або на самого Ніко?

"На себе", - промайнуло в голові.

Повернувшись до спальні Ніко, прикрашеної зображеннями його улюблених восьминогів, я почала завзято перевертати там усе догори дригом: відчиняла дверцята шаф, вивалювала на підлогу постільну білизну... Вікна були зачиненими, а отже, він не вистрибнув сам і не був викраденим. Але як сталося, що ніхто не бачив, куди він подівся?

Вибившись із сил, я присіла на невелике ліжко сина.

Нам була потрібна магічна допомога. Поспішно діставши телефон, я зателефонувала найкращому смертному оракулу Міста Шипів, Ізабо. З нею можна було зв'язатися і за допомогою магії, але вона віддавала перевагу повідомленням.

Однак зараз я не стала витрачати час на набір тексту, а просто зателефонувала. Вона взяла слухавку після першого ж дзвінка.

- Доброго ранку, Ваша Величносте, - привітала вона мене. - Справа в Ніко, так? Він зник?

- Так, так і є. - Я відразу переконалася: Ізабо відомо, що відбувається. - Ми ніде не можемо його знайти. Я не відчуваю його.

- Цікаво, - сказала оракул. - Усі окультні знаки та символи ні місці, захист продовжує діяти.

- Так, схоже, що так...

- Це було не питання. - Завдяки своїм здібностям Ізабо могла дозволити собі деяку уїдливість, але зараз я була не в настрої для ігор.

- Якщо все на місці, де тоді Ніко? - зажадала я відповіді. - Як можна обійти заклинання? Хто забрав його і як приховує від нас?

- Занадто багато запитань, - повільно протягнула вона, - і відповідей немає. Я б знала, якби він був у цій площині. І якби покинув її, то одразу впізнала б, навіть якби не змогла піти за ним. Він би залишив слід.

Мене охопила паніка.

- Він в Осборні? Зі смертними?

Поки я слухала її відповідь, у кімнату увірвався Оріон, блідий як полотно. Він знизав плечима і підняв обидві долоні вгору, визнаючи поразку.

- Існують ті, хто наділений талантом приховувати щось від вас, - зауважила Ізабо. - І дуже невелика кількість тих, хто здатен приховати щось від мене. Але ні в кого з них немає причин шкодити вашому синові. Людина, яка вам потрібна, людина, яка може допомогти вам, - це герцогиня з Дому Шалем.

Оріон жестом велів передати йому телефон.

- Сьогодні вранці Лідія надіслала нам додому яйця анзу, - повідомив він оракулу. - Я не вірю в такі збіги. - Я спостерігала, як він киває, слухаючи Ізабо. - Знайдіть його. Зрозуміло? - Оріон повернув мені телефон.

Я кивнула і втупилася на ковдру Ніко, яку досі стискала в руках. У голові настирливо крутилася думка, надто жажлива, щоб дозволити їй показати себе. Мене знудило.

- Оріоне, якщо ніхто не може його відчутти, навіть оракул, чи не означає це, що він... що він може бути...

Мені слід було гнати від себе страшні домисли. Оріон лише похитав головою. Коли він глянув поверх мого плеча на стражників, його очі стали кольору чорнила.

- Приведіть герцогиню округу Люцифера. - Від його голосу віяло смертельним холодом.

* * *

Ми сиділи на тронах. Мені зовсім не хотілося цього робити - я хотіла нишпорити містом у пошуках Ніко. Але, очевидно, трони, як демонстрація влади, здатні вселити страх і переконати розкрити правду. Я з силою стиснула підлокітники.

Лідія з Дому Шалем крокувала мармуровою залою з такою грацією, що здавалося, ніби вона зовсім не йде, а пурхає. Вона була одягнена в довгу червону сукню, що виставляла напоказ вогняні татуювання. Мені насилу вірилося, що вона здатна на такий необачний вчинок. Багато років тому, коли я ще вважала себе смертною, вона намагалася вбити мене, але це було частиною ініціації будь-якого демона, який повернувся в місто після тривалої відсутності. Відтоді ми перебували в добрих стосунках.

- Ласкаво просимо, Лідія, - сказала я.

- Сподіваюся, вам сподобалися яйця?

- Ми тут не для того, щоб говорити про яйця, - рівним голосом промовив Оріон. - Ми шукаємо нашого сина. Ти була тут сьогодні вранці, тому наш оракул вирішила, що ти можеш знати, де він.

- Я? - Вона приклала палець до губ. - Що ж... Мій син теж вічно кудись пропадав, але його було вельми просто знайти.

Я нахилилася вперед над своїм животом.

- Як?

Лідія піднесла складені рупором руки до рота і прокричала "Фіговий пудинг!", її голос луною прокотився залом.

Я приголомшено втупилася на неї, оскільки ніколи не бачила, щоб вона робила щось, негідне леді. З іншого боку, у ролі матері я її теж не уявляла.

Лідія повернулася до мене, насупившись.

- Це було дуже давно. Тоді його улюбленою стравою був фіговий пудинг. А що ваш син любить найбільше на світі?

- Цукрову вату, - тут же відгукнулася я.

Лідія знову піднесла долоні до губ і вигукнула:

- Цукрова вата ось-ось закінчиться! І бідоласі Ніко нічого не залишиться. Невже ніхто не знає, що цукрова вата майже закінчилася?

Здавалося, наш син матеріалізувався з тіней, що причаїлися в кутку залу. Його обличчя було залите сльозами, з носа текли соплі. Очевидно, він плакав.

- Я хочу їсти, тату!

Оріон схопив Ніко і міцно обійняв. Червоний як рак, малюк нишпорив очима в пошуках обіцяної цукрової вати, але, побачивши, що її ніде немає, готовий був знову вдаритися в сльози. Я відчувала неймовірне полегшення від того, що він повернувся до нас.

Перед відходом я обійняла Лідію, притиснувши до свого величезного живота, а потім обернулася до Ніко, який плакав через відсутність улюблених ласощів.

Де він, чорт забирай, був?

* * *

Увечері того ж дня ми відвідали Ізабо. Якщо хто й міг розібратися в тому, що трапилося з Никодимом, так це наша смертна подруга-оракул. Вона опинилася у своєму маленькому будиночку. В її сиве волосся були вплетені квіти і черепашки. Вона запропонувала нам випити чаю.

Протягом кількох хвилин Ізабо сиділа поруч із Ніко, тримаючи його за руки, щоб з'єднатися з його свідомістю і подивитися на світ очима дитини. Нарешті, вона кивнула і відкинулася на спинку крісла.

- О так, це воно, - вигукнула вона. - Саме! - Оракул відпустила руки Ніко й обдарувала його променистою усмішкою. - Вельми особливий молодий чоловік.

Я ковтнула.

- Що, власне, сталося?

- Давай покажемо мамі з татом, - запропонувала стара і, піднявшись, простягнула руку нашому синові. Він узяв її, і вони разом покрокували через

захарашену кімнату, повну черепів тварин і засушених квітів. Коли вони досягли дальньої стіни, Ніко повернувся і зі щасливою усмішкою помахав нам на прощання... а потім вони з Ізабо пройшли крізь стіну й опинилися на брукованій вулиці.

У мене звело живіт, але наступної миті вони тим самим шляхом повернулися назад.

- Як ти... - почала було говорити я, але не зуміла закінчити. Здивована, я нахилилася і притягнула сина до свого об'ємного живота.

- Я привид, - з радістю оголосив він. - Великий, великий, *великий*, великий, величезний привид! - Він потопав ногами для переконливості.

Я подивилася на Ізабо, але вона лише знизала плечима.

- Не можу пояснити, що це за магія, але, як бачите, Никодим може проходити крізь стіни. І, очевидно, провалюватися крізь підлогу. У такі місця, як підземелля.

- Чорт, - пробурмотіла я.

- Чорт, - тут же повторив Ніко.

- Ні-ні, дитинко! - Я приклала палець до його губ. - Порт! Я сказала "порт". Туди заходять кораблі.

- Він здатний провалюватися крізь підлогу? - холодно запитав Оріон.

- Під впливом сильних емоцій, так, - підтвердила Ізабо.

- Я великий портовий привид! - тут же радісно заволав син.

Я повільно піднялася на ноги.

- Що ж нам робити, щоб уберегти його від небезпек?

Ізабо потерла долоні одна об одну.

- В університеті Беліала є могутні відьми, які допоможуть йому повною мірою оволодіти даром. А поки що... - Вона дістала маленький тканинний мішечок, перемотаний вовняною ниткою. - Прив'яжіть це до його щиколотки. Листя тиса. Пригнічуватиме його магію, щоб вона не вийшла з-під контролю.

- Неодмінно. Спасибі вам, - подякував Оріон.

Ми пішли, забезпечені купою рекомендацій від Ізабо і обтяжені новими тривогами, що додалися до тих, що зазвичай відвідують будь-яких новоспечених батьків. Як, скажіть на милість, зробити будинок безпечним для дитини, яка здатна проходити крізь стіни?

* * *

Багато років тому мені наснився кошмар за участю маленького рудоволосого зеленоокого хлопчика. Там були орди демонів, які вторглися в його світ і розправлялися з усіма, хто траплявся на шляху. А ватажком у них був мій чоловік, Оріон.

Час від часу я бачила цей кошмар, але тепер жах у світі смертних сіяв Кас. Іноді, коли події розгорталися за найстрашнішим сценарієм, цей малюк залишався єдиним вцілілим: він з острахом дивився на море трупів, що оточувало його, і йому не було до кого звернутися. Тоді я прокидалася в сльозах і тягнулася до Оріона, а потім йшла перевірити, чи все гаразд у сплячого Ніко. Іноді заходила до нього двічі за ніч.

Хотілося б сказати, що, ставши матір'ю, я чарівним чином перенеслася у світ, де завжди панують блаженство і задоволення, а занепокоєння не знає туди дороги. Але я ніколи не перестану турбуватися про Ніко або про ще не народжену дитину, яка постійно штовхається у мене в животі.

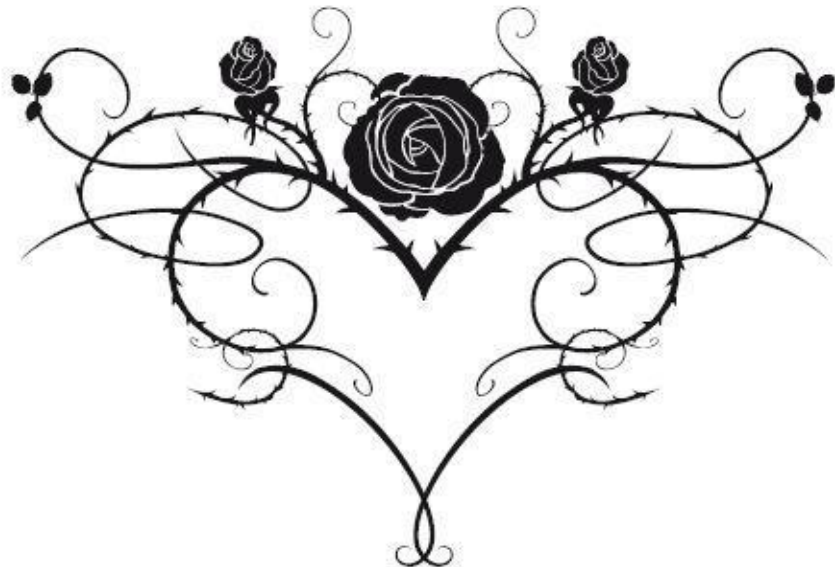
Не буває кохання без страху втрати, що леденить душу.

Ці три демони були для мене цілим світом, і я з радістю буду зносити кошмари, аби жити в променях їхнього тепла.

* * *

Дякую всім вам за те, що прочитали трилогію "Випробування Королеви демонів". Якщо хочете залишатися в курсі новин про майбутні спін-оффи, раджу підписатися на мою розсилку, а також долучитися до спільноти читачів, щоб обговорити з однодумцями "Сад Змій" або обрати наступну книгу.

Подяки

Майк Омер і Нік, спасибі вам за те, що висловили свою думку про книгу і допомогли продумати деякі сюжетні ходи, а Лорен і Джин, мої чудові редактори, - що відшліфували історію до блиску.

Дякую Ліндсі Голл, К. Ф. Брін, Мей Сейдж і Лорі Талассу за моральну підтримку під час роботи над романом.

Спасибі моїй просунутій читацькій команді і ковену К. Н. Кроуфорд за те, що довели "Сад Змій" до досконалості.

Примітки

1

Уривок із вірша В. Б. Єйтса "Два дерева".